

Uyên Uyên

Khi Sao Băng Vụn Vỡ

Chương 1

Tổ Tâm cắn mạnh vào quả táo ngọt lịm, nhảy lên chiếc ghế dài và với tay bật nút chiếc máy cát sét.

"Lại là Du Kiệt ". Tổ Tâm biết chị của mình ngay, vì hồi nào đến giờ Huệ Tâm chưa quen biết ai cả. Đột nhiên lại kết anh chàng này đến như vậy.

"... Rất tiếc em ở quá xa Nếu như em gặp anh ta, em sẽ hiểu tại sao.

Báo cho em biết một tin mừng nha Rốt cục rồi chị cũng đạt được ý muốn. Du Kiệt đã đến dùng cơm tại nhà mình, chị cũng biết anh ta có nhiều bạn gái lắm chứ, lại trẻ đẹp hơn chị nữa. Nhưng chị vẫn muốn chinh phục anh ấy, có thể một ngày gần đây em sẽ nhận được thiệp mời báo tin vui. Em gái của chị sẽ cùng về để chung vui với chị nha... "

Tổ Tâm tắt máy, nghĩ ngay đến Huệ Tâm và cuộc sống cô đơn của mình. Nàng có tất cả bốn chị em. Huệ Tâm là chị cả, cùng hai người anh trai của Tổ Tâm- Cả hai đều chết trong tai nạn giao thông. sau cái chết của hai người con trai, ba mẹ nàng trở bệnh nặng phải nằm bệnh viện, cả hai cũng lần lượt qua đời. Huệ Tâm phải gánh vác mọi công việc công tuy do ông nội để lại, mặc cho thời gian tuổi xuân cứ từ từ trôi qua Bù lại, trên thương trường cô là một người nổi tiếng về sự nhanh nhẹn và nhạy bén trong công việc kinh doanh.

Hai năm trước, Huệ Tâm lo cho Tổ Tâm để sang Pháp học ngành thiết kế thời trang, vì nàng có năng khiếu về lĩnh vực này. Huệ Tâm đặt tất cả kỳ vọng vào cô Vì khi trở về nước Tổ Tâm sẽ là cánh tay đắc lực giúp cô trong sự phát triển của công ty.

Huệ Tâm rất chu đáo cô mướn một căn hộ, một người giúp việc luôn liên lạc và động viên em cố gắng học. Tổ Tâm rất yêu mến chị nàng. Nghe chị có bạn trai, sắp từ giã cuộc

sống độc thân, nàng rất vui...

Có tiếng gõ cửa làm cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng. Ra là bà Hà, người giúp việc...

-Cô Tâm, có điện thoại đường dài.

Nàng cảm ơn và nhắc ống nghe lên.

-Alô Chị hai đó hả... Ủa, dì Năm ! Chuyện gì xảy ra vậy ?- Tổ Tâm chợt hốt hoảng - Cái gì ?... Chị Hai... chết... Tại sao?

Tổ Tâm nghe ù cả hai tai, nàng đánh điện thoại và từ từ gục xuống.

Tổ Tâm lặng lẽ về phòng, buông người xuống nệm, ôm chiếc gối vào lòng và để mặc cho dòng lệ tuôn chảy. Nàng không muốn tin vào những điều vừa mới xảy ra. hình như Huệ Tâm vẫn còn hiện diện trong ngôi nhà này.

À ! Chắc là chị ấy đi đâu đó một lát rồi sẽ trở về với nàng ngay thôi mà. Chỉ còn có hai chị em trên cõi đời này thôi, làm sao chị ấy có thể bỏ mình cho được... và Tổ Tâm cảm thấy mình đang chơi vui bồng bềnh trong một đám mây ảo huyền mông lung. Tất cả chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ chẳng đẹp tí nào. Và ngày mai, mọi sự sẽ đâu vào đó, nàng lại cùng đi dạo phố với Huệ Tâm, cười giỡn với chị và vẫn cảm nhận được những chăm sóc ân cần của chị mình.

-Cô Ba à ! Cả hai ngày nay cô không ăn một chút gì , sức người làm sao chịu nổi.

-Con chờ chị Hai về ăn luôn.

Dì Năm - người giúp việc hoảng hốt :

- Cô Ba à ! Đừng làm tôi sợ nha, chẳng lẽ cô không nhớ gì sao ?

Tổ Tâm choàng tỉnh. Con ác mộng vẫn là hiện thực, mặc dù nàng muốn tìm cách chối bỏ nó.

- Dù sao thì cô Hai cũng đã yên nghỉ rồi, cô cũng đừng...

Tổ Tâm khoát tay :

- Thôi dì đừng nói nữa. Mấy hôm nay con đã nghe nhiều lắm rồi. Dì an tâm, con không sao đâu.

Dì Năm lắc đầu thở dài :

- Tôi có mang cháo lên cho cô đây.

- Dì để đó giùm con.

Sực nhớ điều gì. Tổ Tâm ngẩng đầu lên hỏi :

- À, mà này, dì Năm ! Từ hôm chị Hai chết đến nay, dì có thấy người bạn trai của chị ấy

không ?

- Cô muốn nói...

- Du Kiệt đó !

- Tôi không thấy cậu ấy- Dì Năm lắc đầu.

Tổ Tâm lại liên tưởng đến cái chết của chị mình.

- Hôm mới về nước con có nghe dì kể sơ qua Bây giờ dì có thể kể tỉ mỉ lại, được không ?

- Hôm đó là thứ bảy, vào lúc 11 giờ trưa, cô Hai mới ra khỏi nhà, tôi cứ ngỡ cô ấy đến công ty Nhưng sau đó công ty điện thoại đến tìm. Tôi mới biết cô Hai không có đi làm.

Mãi đến 6 giờ chiều, cô Hai trở về, trông mặt mày rã rượi xanh xao. Tôi hỏi cô có dùng gì không , cô chỉ lắc đầu và đi về phòng. Nghĩ là cô bị bệnh, tôi đề nghị nấu cháo nhưng cô Hai gắt gỏng và đuổi tôi ra. Khoảng 8 giờ chuông gọi tôi dồn dập, tôi chạy vội lên phòng, khuôn mặt cô Hai trắng bệch và bảo tôi gọi ngay bác sĩ.

- Thế chị Hai có nhờ dì gọi ai đến nữa không ?- Tổ Tâm hỏi mà nước mắt chảy dài.

- Không có. Lúc đó cô Hai quá mệt. Bộ đàm cô đang mặc dính khá nhiều máu. Tôi sợ hết hồn, vội kêu taxi đưa cô vào bệnh viện.

- Trên đường đi, chị Hai có nói gì không ?

- Không có. Mệt quá nên cô không nói gì cả.

- Cảnh sát có hỏi dì vài vấn đề chứ ?

- Có cô ạ, nhưng mà tôi có biết gì đâu. Đưa cô Hai vào phòng cấp cứu xong, tôi ngồi chờ ở ngoài. Không bao lâu, bác sĩ đi ra và hỏi người thân của cô Hai, tôi bảo là chỉ còn có cô Bác sĩ cho biết cô Hai mất máu quá nhiều, không cứu được nữa, tôi mới gọi điện báo cho cô biết đó.

Tổ Tâm cảm phong bì lên, đó là cái chết liên quan đến cái chết của Huệ Tâm : Phá thai và bị băng huyết !

- Du Kiệt, anh ta có thường đến đây không dì Năm ?

- Cậu ấy chỉ đến đây có một lần. Nhưng cô Hai thường gọi cho cậu ấy lắm.

- Du Kiệt là người như thế nào vậy ?

- Đẹp như tài tử vậy đó. Cô Hai thích cậu ta lắm.

- Sao dì biết ?

- Có một lần cô Hai nói với tôi : "Dì Năm này ! Nếu Du Kiệt mà chịu cưới con, có ra sao con cũng chịu nữa" - Dì Năm thở dài nói tiếp - Tài xế nói cậu Kiệt có hàng tá bạn gái, chỉ

tội cô Hai thôi.

- Chị Hai mù quá quá. Vậy mà đến lúc chị Hai chết hẳn cũng không đến nữa.
- Lúc trước phải đợi cô Hai mời năm bảy lượt, cậu ấy mới tới đó.
- Phách lối ! Thế ngoài hẳn ta ra, có người đàn ông nào tìm chị Hai không ?
- Không có. Tánh cô Hai cũng không tùy tiện tiếp xúc với ai ngoài công việc làm ăn.
- Có thể cái bào thai kia là của hẳn.
- Cô Ba ! Cô định thừa cậu ấy đấy hả ?
- Thừa à ? Bằng có đâu mà thừa ? Chị Hai đâu còn ở vị tuổi thành niên. Con quyết hỏi cho ra lẽ mới được.

- Xin lỗi, bác sĩ cho tôi gặp bác sĩ Ninh để hỏi thăm khi chị Hai tôi qua đời có dặn dò gì không ạ ?
- À ! Cô là thân nhân của ca tử vong vì phá thai đó hả ? Rất tiếc cho cô, bác sĩ Ninh đã đi Pháp rồi, cô ạ.
- Tại sao vậy ?- Tổ Tâm đột nhiên khẩn trương.

Vị bác sĩ cười và nói :

- Bác sĩ Ninh được mời đi dự hội nghị. Hôm chị cô đưa vào cấp cứu là ngày cuối cùng bác sĩ ấy còn làm việc ở đây. Hôm đó tôi cũng có mặt, nếu chị cô được đưa vào sớm hơn thì có lẽ không xảy ra sự việc đáng tiếc...

Tổ Tâm ra về trong tâm trạng thất vọng. Cần phải làm sáng tỏ một điều : Có phải Du Kiệt đã phụ rẫy Huệ Tâm sau khi biết chị ấy mang thai hay không. Thay vì về nhà, nàng đến thẳng công ty của chị mình. Mọi hoạt động dường như chững lại sau cái chết của Huệ Tâm. Chậc ! Ngày mai phải bắt tay vào làm việc thôi. Tổ Tâm đi lên phòng giám đốc. Huệ Tâm quả có tài khi từ lĩnh vực thời trang chuyển sang hóa mỹ phẩm. Bây giờ nhu cầu làm đẹp đang phát triển mạnh, giới phụ nữ bao năm tưởng chừng như ngủ quên chột thức giấc và bắt đầu chú ý đến lợi khí mà tạo hóa đã ưu đãi dành cho mình.

Vừa nhác thấy bóng Tổ Tâm, Liên Sa - người thư ký của Huệ Tâm đơn đã bước ra.

- Chào cô Tổ Tâm. Chị cứ tưởng hôm nay em vẫn còn nghỉ ngơi. Trông em có vẻ còn mệt lắm.
- Em vừa đến bệnh viện hỏi thăm vụ chị Hai, nhân tiện ghé qua đây xem tình hình công ty ra sao ?

Tổ Tâm đưa mắt ngó một vòng . Liên Sa vội nói :

- À! Hôm nay bên y tế có tổ chức khám định kỳ cho các chị dưới khâu sản xuất nên em thấy vắng vậy đó. Mà này, nếu em thấy có thể bắt đầu làm việc được thì chị mang sổ sách đến cho em xem qua nha.

- Được rồi chị. Bây giờ chị vào phòng , em có ít chuyện muốn hỏi thăm về việc của chị Hai.

Tổ Tâm đến bên bàn làm việc của chị mình, mọi vật vẫn ở vào vị trí của nó, chỉ có chị nàng là mãi mãi không về !

- Chuyện của chị Hai, em nghĩ chị có biết, phải không ?

- Chị có biết, thậm chí ngay cả việc chị ấy mang thai nữa kìa.

- Thế chị có thể nói cho em nghe được không ? - Tổ Tâm khẩn trương nắm tay Liên Sa.

- À... mới đầu là chị Tâm đem lòng yêu Du Kiệt, nhưng Du Kiệt thì không thật lòng với chị ấy, anh ta như bướm vờn hoa thôi.

- Tại sao hắn ta lại phải làm như vậy chứ ? Theo chị, hắn ta có chút tình cảm nào dành cho chị ấy không ?

Liên Sa nhún vai :

- Thật ra mà nói, chị Huệ Tâm không đẹp lắm, lại lớn tuổi hơn Du Kiệt, trong khi quanh anh ta biết bao là người đẹp.

"Đem tình cảm ra làm trò đùa, anh ta tự cao quá đấy!"

Tổ Tâm hỏi tiếp :

- Đối với Du kiệt, hình như chị hiểu rõ anh ta lắm thì phải ?

- Chị có cô bạn gái, cũng suýt tự tử vì Du kiệt. Lẽ ra chị Huệ Tâm phải rõ anh ta hơn mới đúng.

- Hắn giới thiệu chỗ cho chị Hai đi phá thai, phải không ?

- Phải anh ta thì đỡ biết mấy. Đằng này, anh ta chẳng ngó ngang gì đến chị, đã vậy còn đi ra nước ngoài đến bây giờ vẫn chưa về. Anh ta để chị Huệ Tâm ôm lấy một mình. Tôi đã thấy chị ấy khóc nhiều lần rồi đó.

- Độc ác quá ! - Tổ Tâm đứng bật dậy, nàng mím chặt môi - Chị khẳng định bào thai đó là của Du kiệt chứ ?

- Không của anh a thì của ai ? Chị Huệ Tâm hỏi nào đến giờ đâu có thân với người đàn ông nào đâu, chỉ biết mỗi mình Du kiệt. Nếu như em không tin thì hỏi mọi người xem.

Tổ Tâm khoát tay :

- Em tin và không cần hỏi ai nữa cả. Du Kiệt vô trách nhiệm đã đưa đến cái chết cho chị Hai... - Một ý tưởng lướt nhanh qua đầu nàng- Liên Sa ! Khi nào có tin Du Kiệt trở về, cho em biết, em sẽ tính sổ với hắn.

- Tổ Tâm à ! Làm như thế thì có lợi gì đâu. Em không có chứng cứ, nói anh ta cũng không nhận đâu, không chừng lại cười vào mặt mình nữa đó.

-...

- Tổ Tâm nè ! Nếu gặp anh ta, em nên tránh xa thì hơn.

- Cám ơn chị, em sẽ nhớ.

- Diễm Chi ! Chúng ta là bạn thân với nhau, có phải không ?

- Đương nhiên. Nhưng ta thì không được may mắn như nhỏ, được xuất ngoại du học.

- Mình không trở qua Pháp nữa. Ở đây còn nhiều việc cần phải làm, mình cần phải thể vào chỗ chị Hai.

- Đáng tiếc thật !

- Diễm Chi nè ! Bỏ làm ở chỗ Du Kiệt bao lâu rồi ?

- Một năm.

- Bỏ là thư ký của anh ấy phải không ?

- Nói đúng hơn là một trong số các thư ký - kế toán. Vì mình không có nhan sắc nên ngay cả tên, giám đốc cũng không nhớ nữa là.

- Thế kế toán trưởng chắc là đẹp lắm hả ?

- Đẹp thật đấy, nhưng so... với nhỏ còn thua xa.

Diễm Chi vừa nói vừa cười. Tổ Tâm nheo mắt hỏi :

- Thế giám đốc của bỏ thuộc tuýp người nào ?

- Giàu có. Trẻ. Đẹp trai, có bản lĩnh và là thần tượng của các cô gái.

- Đối xử với mọi người ra sao ? Đừng nói về ngoại hình không.

- Không rõ lắm, có người nói anh ta kêu ngạo, đùa giỡn với ái tình. Nhưng có đeo theo anh ta cũng không được như ý muốn.

- Mình hiểu rồi, cho nên mình muốn làm quen với anh ta. Coi như mình cũng là một trong các cô gái đó đi.

- Tổ Tâm ! Nói chơi chứ thôi đừng nghe... - Diễm Chi nghiêm giọng lại - Nhỏ sẽ là người

thiệt thòi đó, ta không dám giới thiệu đâu.

- Không cần bỏ giới thiệu, bỏ chỉ cần cho mình biết tin tức là được rồi...

Chương 2

Với kiểu tóc bới cao, chiếc áo đầm dạ hội màu trắng, đơn giản nhưng không kém phần xinh đẹp, Tổ Tâm bước vào phòng khách. Hôm nay là buổi tiệc họp mặt do ông giám đốc ngân hàng chiêu đãi. Mọi ánh mắt trong phòng đều đổ dồn về phía Tổ Tâm khi vừa trông thấy nàng.

Ở một góc phòng, Du Kiệt chợt ngẩng lên :

- Ô ! Cô gái này đạt được tròn điểm đấy - Anh lại quay sang và vỗ vai người bạn kế bên - Nhìn gì mà dữ vậy, con gái đẹp ít khi nào có tâm hồn trong sáng và chiều sâu lắm đâu.

- Tại sao anh lại biết chứ ?

Du Kiệt nhún vai :

- Kinh nghiệm. Cái đẹp chỉ là bề ngoài mà thôi. Tôi không thể nào chịu nổi người đẹp vô hồn, dầu là tiên nữ.

- Nè, tôi cho anh biết nha Kiệt, bạn gái anh nhiều thật, nhưng chưa có ai bằng nàng này đâu.

- Thế những người đàn ông vây quanh cô ấy đã có ai hơn tôi đâu nào ? - Du Kiệt nháy mắt cùng bạn.

- Nếu anh không có ý định chinh phục nàng, thì tôi nhào vô đó nha.

- Tự nhiên, không thành vấn đề - Và Du Kiệt ngoắc một cô gái có thân hình bốc lửa đứng gần đó - Thu Tuyết, hãy đến đây uống rượu với anh !

Du Kiệt đang uống rượu với người bạn gái thì bà Trúc - phu nhân giám đốc ngân hàng -

đưa Tổ Tâm đến.

- Tổ Tâm ! Cô giới thiệu Du Kiệt với cháu nhé. Anh ta là người có tiếng tăm trong giới kinh doanh đó, lại là cháu của cô - Chỉ qua Tổ Tâm, bà nói - Tổ Tâm là người đẹp nhất trong bữa tiệc hôm nay đó.

- Rất hân hạnh được quen biết cô.

Tổ Tâm chỉ gật đầu cười mà không nói lời nào cả.

- Còn đây là Quan Thanh, bạn thân của Khải Đạt.

- Chào anh, - Tổ Tâm chủ động bắt tay - Khải Đạt cũng là bạn rất thân với tôi.

Bà Trúc chiêm vào :

- Nếu Tổ Tâm không chê Khải Đạt, tương lai sẽ trở thành người nhà của cô đấy.

Tổ Tâm đỏ mặt, vội đánh trống lảng.

- Cô đùa với cháu đấy thôi. Xem, lại có khách vào đó cô.

- À ! Vợ chồng ông Nghị đó mà. Quang Thanh và Du Kiệt tiếp Tổ Tâm giùm cô nha.

Nói xong, bà lại thoăn thoắt bỏ đi, Tổ Tâm quay và nói.

- Xin lỗi, tôi muốn ra ngoài một chút.

- Tôi sẽ đưa cô đi.

Quang Thanh nhanh nhẩu trả lời, Du Kiệt nhìn theo và cười thầm. Chẳng biết Quang Thanh có làm nên cơm cháo gì không, mình cũng chẳng cần bận tâm làm chi ngay lúc đó , các cô bạn gái lại vây lấy Du Kiệt và Du Kiệt quên đi ngay người đẹp mà bà cô vừa giới thiệu cho chàng.

Khoác chiếc khăn tắm vào người. Du Kiệt ngồi xuống ghế, khui lon bia và uống một hơi.

- Anh không tắm nữa sao ?

- Thôi. Bạch Phụng ! Nghỉ một lát rồi về.

Ngã ngửa ra thành ghế, chàng lim dim đôi mắt, những tia nắng lung linh như đang nhảy múa trên gheo chàng.

- Này, Du Kiệt ! Anh có thấy cô gái đi cạnh Khải Đạt không ?

Du Kiệt bực bội vì bị quấy rầy.

- Thấy. Rồi sao ?

- Cô ta đẹp chứ !

-...

- Cô ta trước là sinh viên ngành trang trí thiết kế. Từ khi chị cô ta chết, công ty không ai

chăm sóc nên cô ta phải bỏ dở việc học...

- Sao em biết ?

- Em là người mẫu thời trang. Cô ta lại là giám đốc công ty mỹ phẩm cao cấp, các mặt hàng có liên hệ mật thiết với em kia mà.

- Công ty mỹ phẩm và thời trang... ? Chị cô ta chết, thế cô ta là em của Lý Huệ Tâm à ?

- Đúng vậy, đừng thấy cô ta nhỏ mà xem thường nha, có bản lĩnh lắm đó.

- Không ngờ cô ta có bà chị xấu như ma.

- Tất cả các tay thanh niên trẻ đều theo đuổi cô ấy, thế anh cũng không ngoại lệ chứ ?

Du Kiệt không vội trả lời. Anh nhớ lại thái độ của Tổ Tâm hôm tình cờ gặp lại trong một nhà hàng...

- Chào cô, vài hôm trước chúng ta đã có dịp làm quen với nhau.

- Vậy à, ở đâu thế - Tổ Tâm lơ đãng trả lời.

- Ở tại nhà bà Trúc, cô ruột của tôi. Thì ra trí nhớ của cô quá kém đấy - Du Kiệt vội trả miếng.

- À ! Xin lỗi, hôm đó có quá nhiều người - Tổ Tâm ngó sang Quốc Bình người bạn trai của cô - Hình như hôm đó anh không có tham dự thì phải ?

- Lúc đó anh còn đang đi công tác. Nếu như buổi tiệc hôm đó có em, anh sẽ thu xếp bay về ngay.

- Thật vậy sao ?

Tổ Tâm lại cười tươi như hoa và xin phép vào bàn ăn của mình...

Bây giờ thì đến Khải Đạt, chỉ có những thằng điên mới bám theo cô ấy. Kênh kiệu, điệu dàng.

- Nói dễ mà nói, ngoài sắc đẹp ra, cô ta cũng tầm thường thôi, cho nên Khải Đạt không phải tốn công đeo đuổi.

- Như vậy thì em an tâm hơn đó. - Bạch Phụng nằm cạnh tiếp lời - Cô ta có nhiều điểm giống anh. Em lo có một ngày hai người lại phải lòng nhau đấy chứ.

- Cô ta hả, cặp mắt mọc trên đỉnh đầu. Anh mà phải cô ta à, còn khối người cho anh lựa, chừng nào mới đến cô ấy.

- Điểm đó anh càng giống cô ta hơn.

-...

- Tại bọn em chiều anh đó thôi.

Du Kiệt nheo mắt chế giễu :

- Cho nên nhận tấm chân tình của bọn em anh đã phát mệt. Nếu thêm cô ta nữa, anh không còn sức đâu mà tiếp nhận. Thôi, nhường điểm phúc đó lại cho Khải Đạt đi.

Bạch Phụng thở dài. Trong tình cảm, không bao giờ Du Kiệt nghiêm chỉnh được.

Khải Đạt ve ve cây bút trên tay và nói :

- Tôi có đề nghị, theo tôi, chúng ta nên chấp nhận đề nghị của Tổ Tâm, giám đốc công ty mỹ phẩm và thời trang... Gia nhập...

- Tôi phản đối. - Du Kiệt là người bác ra đầu tiên.

- Nguyên nhân ?

- Cô ta không hội đủ điều kiện.

- Nghĩa là sao ?

- Khải Đạt ! Đây là buổi họp tài trợ vốn đó.

- Nhưng có thêm một nguồn vốn thì càng tốt chứ sao. Em nghĩ cô ấy thừa khả năng để góp cổ phần với chúng ta.

- Em còn lo gì nữa. Cả ba chúng ta hợp lại thì còn sợ gì nữa nào ?

- Mỗi người chúng ta bỏ ra năm trăm triệu, tổng cộng là một tỷ rưỡi nếu có thêm Tổ Tâm tham gia nữa tỷ nữa, vốn tăng là một điều tốt mà.

- Tôi tin là tại đây không ai cần đến số tiền đó cả. Vả lại, Tổ Tâm cũng chỉ là giám đốc công ty mỹ phẩm và thời trang thôi mà, Khải Đạt.

- Tại anh không biết đó thôi, cô ta vừa ở Pháp về, anh có nghe danh Lý Bình chưa ? Đã từng là một nhà tỷ phú ngày xưa đó.

- Hình như là có nghe qua, là cha cô ta à ?

- Văn Bình là ông nội cô ấy.

- Khải Đạt ! Đừng quên cô ấy về đây chưa đầy một năm làm sao hiểu được thị trường , ngay như tôi đây đã lâu còn chưa dám nói chắc, em phải hiểu điều đó.

- Nhưng anh cho cô ta tham gia có mất mát gì đâu chứ ?

Du Kiệt nói cứng :

- Chúng ta bàn chuyện làm ăn mà, có phụ nữ dự vào bất tiện lắm. Em cũng biết với số tuổi của cô ta nên đến trường hơn là bàn chuyện thương mại. Nếu em cần đến số tiền hai tỷ đồng cho hoạt động , ngân hàng còn phần còn lại để anh lo.

- Anh... Khải Đạt tức tối đứng bật dậy.

Vừa lúc đó , thu ký của Du Kiệt bước vào báo là có người gọi điện thoại cho Khải Đạt.
Anh vội vã đi ra ngoài.

- Đây - Khánh Dương - Một trong những nhà doanh nghiệp trẻ tuổi nhất của thành phố và là bạn thân của Du Kiệt - Gật đầu tán thành. Hôm nay là cuộc họp giữa anh, Du Kiệt và Khải Đạt về vấn đề giúp đỡ lẫn nhau trong kinh doanh nên anh nên anh cũng không muốn có thêm một nhân tố có thể làm rối ren và phức tạp quan hệ của ba người. Vừa lúc đó, Khải Đạt quay trở lại với nụ cười trên môi.

- Cuộc họp dời lại ngày mai, có được không ?

- Sao điện thoại của bạn gái à ?

- Đừng giỡn, có thêm một ngày để suy nghĩ kỹ hơn. Thế tôi trở về ngân hàng, mai ta gặp lại nhé.

Chiều đến, Khánh Dương nhận được lời mời của Khải Đạt đến dùng cơm tại nhà.

- Thế Du Kiệt có đến không ? - Khánh Dương thắc mắc.

- À, không ! Anh ấy đã hẹn chiêu đãi một số khách nước ngoài. Vội lại, anh ấy cũng hay đến nhà em thường mà.

Sau đó, Khải Đạt giới thiệu Tô Tâm với Khánh Dương :

- Chào cô Tôi có nghe Khải Đạt khen ngợi cô là một giám đốc trẻ của thành phố.

- Công ty chỉ kinh doanh nhỏ nhoi, mong anh đừng cười.

Khải Đạt nói xen vào :

- Từ ngày Tô Tâm quản lý, công ty có thêm phần phát triển. Khánh Dương ! Anh phải ủng hộ cô ấy đó.

- Nhất định mà.

- Kinh nghiệm của tôi còn hạn hẹp... - Tô Tâm nhỏ nhẹ - Mong các anh chỉ dẫn giúp cho.

- Thế thì phải nhờ đến anh Dương, vì anh ấy nắm thị trường vững lắm.

- Cô Tâm à ! Nếu như cần trao đổi vấn đề gì trong phạm vi làm ăn của tôi, thì tôi không nề hà gì đâu.

- Cảm ơn anh. - Tô Tâm rót đầy các ly rượu và đưa về phía Khánh Dương - Xin mời anh một ly.

Khánh Dương hoàn toàn bị thu hút vì lời nói chuyện của Tô Tâm, anh chợt nghĩ không hiểu sao Du Kiệt lại tỏ vẻ ác cảm với nàng đến vậy.

- Khánh Dương ! Anh Dương...

- Gì vậy anh gọi tôi đó hả ? - Khánh Dương giật mình, khi mới trò chuyện với Tổ Tâm.
- Ở đây, ngoài chúng ta ra, tôi không gọi anh thì gọi ai. - Đạt cười cười.
- Có chuyện gì đây ?

- Anh có công nhận Tổ Tâm tuy nhỏ tuổi, nhưng vẫn có đầu óc kinh doanh đó chứ ?

Khánh Dương cười khẽ gật đầu.

- Thế anh cảm thấy như vậy hội đủ điều kiện chưa ?
- Anh nói về vấn đề gì vậy ? - Tổ Tâm nhìn Khải Đạt hỏi.
- À ! Mà Không, không có gì đâu, đã đến giờ ăn rồi đây.
- Hôm qua chúng ta đưa ra nhiều vấn đề. Bây giờ tiếp tục đề tài nào đây ?- Du Kiệt lên tiếng trước.
- Việc Tổ Tâm tham gia chưa xong mà. Các anh thấy thế nào ?
- Tôi không cần suy nghĩ gì cả - Du Kiệt trả lời dứt khoát.
- Tôi thôi, chúng ta biểu quyết, thiếu số phục tùng đa số, anh đồng ý chứ ? Phần tôi, tôi tán thành cho cô ấy tham gia. - Giọng nói Khải Đạt trở nên cứng cỏi.
- Tôi cũng vậy. - Khánh Dương gật đầu nhưng e dè nhìn Du Kiệt.
- Khánh Dương ! Anh...
- Hãy nghe tôi nói đã Du Kiệt.
- Nói gì nữa, lúc đầu anh ủng hộ tôi, bây giờ thì ngược lại.
- Tôi chỉ muốn điều tốt cho chúng ta thôi. Bộ tứ vẫn nghe hay hơn là tam tài mà.
- Tam tài là nam tài. Có gì mà không tốt chứ.

Thấy tình hình khá căng thẳng, Khải Đạt vội chen vào :

- Thôi, đa thắng thiểu, hồi nãy anh cũng đồng ý rồi mà. Vậy lần sau có cuộc họp. lần sai có cuộc họp phải để cô Tổ Tâm tham gia.

Du Kiệt còn hậm hực.

- Đúng là mấy người trúng kế mỹ nhân.
- Đừng nói lời khó nghe vậy mà - Khánh Dương đầu dụ - Cô ấy cũng có cổ phần trong đó. Vả lại, anh đã tiếp xúc với cô ấy chưa, có sự hiểu biết và nhận xét cao lắm đó.

Khải Đạt vội đứng lên :

- Việc này coi như là ổn.Trưa rồi, tôi phải về ngân hàng để giải quyết ít việc, hẹn gặp lại các anh sáng mai. À ! Mà tôi sẽ đưa Tổ Tâm đến đó. Thôi chào nha.

Nhìn theo Khải Đạt cho đến khi mất hút dưới thang lầu, Du Kiệt mới nói :

- Anh Dương à , Khải Đạt sẽ không nhường Tổ Tâm cho anh đâu. Đạt đã theo đuôi cô ta lâu lắm rồi. Chính cô ta cũng nói thế.

Khánh Dương thở dài :

- Chuyện tình cảm đó là quyền tự do của mỗi người. Và lại, Tổ Tâm đối với Khải Đạt cũng thường thôi, họ đâu trông giống như đôi tình nhân.

- Nói như vậy, anh cũng đã phải lòng cô Tâm ?

- Chỉ là tình cảm lúc ban đầu thôi. À, hôm nay, tôi có mời cô ấy đi ăn cơm trưa.

- Rồi anh sẽ hối hận.

- Nếu như tôi thất bại, dĩ nhiên sẽ thất vọng, nhưng một khi đã thích làm một việc gì rồi thì không có lý do gì rồi thì không có lý do nào lại hối tiếc cả.

- Anh muốn giao du với bạn gái như vậy sao không nói sớm, tôi sẽ giới thiệu cho.

- Không phải tôi không có bạn gái đâu... - Khánh Dương bật cười - Nhưng các cô bạn của anh không thích hợp với tôi, họ có vẻ chiều lụy anh quá.

Khánh Dương chợt nhìn vào mắt Du Kiệt, trêu ghẹo :

- À, mà này ! Dường như tôi thấy anh cũng khá quan tâm đến cô ấy thì phải...

-Tổ Tâm à ! Phim quảng cáo sơn môi đã đưa tới rồi đó. - Liên Sa cất tiếng gọi :

-Tốt. Chị đem tới phòng phim chờ em một chút nha.

Từ lâu rồi, Tổ Tâm không còn xem liên Sa như một nhân viên dưới quyền mình. Nàng quý trọng những người đã từng một thời gắn bó với chị nàng cũng như với công ty này. Theo nàng nghĩ nhờ có họ mà công ty mới đứng vững đến ngày nay Tổ Tâm trả lời nhanh vài cú điện thoại, và ký tên vào các văn kiện mà Liên Sa vừa mang đến, sau đó bước qua phòng chiếu phim.

Nhìn quảng cáo trên màn ảnh đang được chiếu.

Nhìn quảng cáo trên màn ảnh đang được chiếu. Tổ Tâm trừng đôi mắt và mặt mỗi lúc một tái đi, phim chiếu xong đèn bật sáng, Liên Sa nhìn thấy mặt Tổ Tâm, vội hỏi :

-Tổ Tâm à ! Em...

-Vậy mà cũng gọi là quảng cáo. Không biết chị Hai tin anh ta ở điểm nào.

-Bộ phận quảng cáo tại công ty của Du Kiệt hồi nào đến giờ nổi tiếng mà. Quảng cáo của họ cũng có chất lượng lắm.

-Chị gọi điện cho Du Kiệt, nói anh ta đến đây ngay.

-Quảng cáo chỉ là bộ phận của công ty, anh ta chưa bao giờ đích thân làm, cùng lắm anh

ta chỉ phải người quản lý đến mà thôi.

-Quảng cáo này đâu phải tốn vài chục ngàn, mà là mấy chục triệu lận đó. Em chỉ muốn khi được quảng cáo, hàng ra đợt đầu sẽ được tiêu thụ hết ngay.

Tổ Tâm vừa đi trở về phòng làm việc vừa nói :

-Nếu anh ta không đến, em sẽ hủy bỏ hợp đồng , và tìm đến công ty đang ra sức cạnh tranh với anh ta là công ty Vạn Tượng. Anh ta không quan tâm đến tiền bạc, nhưng anh ta rất sợ mất mặt.

Về đến văn phòng , Tổ Tâm rất ư là tức tối. Cả một buổi sáng không liên hệ được với Du Kiệt. Mãi đến trưa Liên Sa mới gọi điện tìm được anh ta.

-Tổ Tâm ! Du Kiệt nói sáu giờ đến đây đó.

-Sáu giờ ! - Tổ Tâm tức giận la lên.

-Bàn chuyện làm ăn sao không đến giờ hành chánh ?

-Anh ta nói, anh ta còn nhiều chuyện phải làm, anh ta chịu đến cũng là nể mặt chúng ta lắm đó.

-Tình cảm dữ, chắc chị Hai cũng ngậm cười nơi chín suối ! Tưởng như vậy là chuộc được tôi à ? Đùng hòng.

-Tổ Tâm à ! Đùng tức giận nữa ! Hai giờ chiều, chúng ta cũng có buổi họp với công nhân đó. - Liên Sa thấy Tổ Tâm giận quá liền can.

Cuộc họp kéo dài đến năm giờ chiều. Tổ Tâm cho Liên Sa ra về trước.

-Chị cũng không bận. Để chị Ở lại đây với em chờ Du Kiệt đến.

Tổ Tâm vừa tức lại vừa đói, đang định gọi điện nhờ Khải Đạt tìm giúp Du Kiệt, thì thấy anh ta xuất hiện, theo sau là một người đàn ông :

-Thật ra, anh có biết tôn trọng giờ giấc không ? Tôi có nhiều việc phải làm, vậy mà anh bắt tôi chờ cả tiếng đồng hồ. - Tổ Tâm nhin không được nói tiếp - Nếu như anh không có đồng hồ, đến gian hàng bán đồng hồ của tôi, tôi tặng cho anh một cái đấy.

Du Kiệt thọc tay vào túi, với bộ đồ màu kem trông anh ta rất đẹp trai và trang nhã. Du Kiệt mặc kệ cho Tổ Tâm nổi giận từ tốn nói :

- Đây là Thiện, trưởng phòng quản lý bộ phận quảng cáo.

-Chào anh. - Quay sang Du Kiệt, Tổ Tâm hỏi - Về quảng cáo sơn môi, anh đã xem qua chưa ?

-Cô Tâm ! Quảng cáo chỉ là một trong bộ phận của chúng tôi, nếu như mỗi người chúng

tôi phải xem qua từng khâu, từng bộ phận, tôi nghĩ thờ cũng cũng không có thời gian để mà thờ.

-Nếu vậy, yêu cầu anh nể mặt người chị đã khuất đến xem kiệt tác của bộ phận quảng cáo.

Bốn người vào phòng phim. Du Liệt cùng Tổ Tâm vừa xem vừa bàn luận :

- Đây, anh xem quảng cáo son môi mà cả ba cô người mẫu của anh, miệng cô nào cô ấy có thể xem được không ? Cô thì môi quá mỏng . Miệng thì rộng . Còn cô thì...

-Cô Tâm ! Tuy làn môi ba người không được xuất sắc, nhưng thân hình và dung nhan cũng đẹp đấy chứ.

-Tôi không phải giới thiệu áo tắm.

- Đúng là cô không rành quảng cáo. Bây giờ cô quảng cáo son môi, chứ đâu phải vành môi... - Giọng Du Kiệt trở nên khinh khỉnh - Chỉ có vậy mà cô cho gọi tôi đến.

-Anh còn phủ định , son môi không quan hệ đến vành môi nữa à ? Vì xấu như vậy nên mới cần dùng loại son môi này, ai lại chịu để vành môi mình xấu chứ ?

Tổ Tâm kêu Liên Sa mang bản hợp đồng lại :

- Điều thứ nhất : Quảng cáo son môi không được phai màu, vậy mà họ để cho cô người mẫu hôn một chàng trai, rồi cô gái ấy lại mang về mặt đầm mê, vậy là sao chứ ?

-Chúng tôi chọn cô gái có vành môi không được đẹp, nhưng khi dùng son môi hiệu của cô rồi sẽ trở nên dễ nhìn hơn và một khi hôn một người nào đó sẽ không để lại vết son, vậy là đạt rồi.

-Anh xem lại trong hợp đồng , tôi yêu cầu các anh làm như thế nào. Bây giờ lại không làm đúng những gì đã ghi.

"Ồ trong phòng không đủ ánh sáng làm sao mà xem được ". - Du Kiệt nhủ thầm và không thèm nhìn bản hợp đồng.

- Được, anh nghe đây. Hợp đồng thứ nhất, khi chiếc xe hơi vừa trở tới và dừng lại, trên xe, một anh chàng quý phái bước xuống , tay đón người đẹp bước ra khỏi xe. Sau đó hai người hôn nhau, cô gái ấy chạy vội vào nhà. Còn anh chàng lấy khăn ra định lau đi vết son. Nhưng lại thay nhìn vào khăn không thấy vết son, cô gái đứng trên ban công vội nói :
" Dùng son môi Nana không có điều phiền não "...

-Tuyệt hay tuyệt - Du Kiệt vỗ vỗ tay - Thì ra son môi Nana có tác dụng cho những nam nữ tư tình mà không sợ bị người khác phát giác. Tội nghiệp cho những người phụ nữ thật

!

-Anh Kiệt ! Vậy mà anh cũng không làm đúng hợp đồng . Còn nữa, trong hợp đồng...

-Cô Tổ Tâm ! Xin lỗi nha, tôi còn có một cái hẹn nữa. Anh Thiện ! Mai, anh đích thân tới đây để thảo luận với cô Tâm.

-Những vấn đề này, tôi đã bàn với công ty của anh từ sớm rồi...

-Anh Thiện ! Về vành môi và miệng của người mẫu phải xem xét lại. Mai, anh phải đến để bàn với cô Tâm.

Nói rồi, Du kiệt kéo ông Thiện ra khỏi phòng phim.

-Tức chết đi được ! - Tổ Tâm quăng hợp đồng rớt xuống sàn.

-Tổ Tâm à ! Anh ta không có trách nhiệm lại đáng ghét. Hay chúng ta qua công ty Vạn Tượng ?

-Không cần ! Hãy nhịn anh ta đi, sau này anh ta sẽ đền gấp bội. Gần chín giờ rồi, em mời chị đi ăn.

-Anh Khánh Dương có hẹn em chín giờ rưỡi, có cần thay đổi giờ hẹn không ?

-Hãy gọi điện từ chối cuộc hẹn tối nay, em mệt mỏi quá.

- Xin lỗi nghe Khải Đạt ,hôm nay có một công ty bạn tới thăm, em phải đón tiếp họ nên không đi với anh được.

- Cũng được thôi , nhân cơ hội này anh luyện kỹ thuật lái xe.

- Tập lái xe , xe gì vậy ?

- Gắn máy . Buồn cười thật bình thường lái xe hơi , bây giờ phải tập lái xe gắn máy.

- Để làm gì ? - Tổ Tâm thuận miệng hỏi.

- Anh tham gia cuộc đua xe lén . Đã lâu rồi không có đua xe , các anh thử tìm lại phong độ ngày xưa ấy mà.

- Các anh gồm những ai ?

- Năm tên ngày xưa cùng đi học chung , cùng chơi các trò chơi , chẳng hạn chèo thuyền , đua xe . Kỳ này , tụi anh chỉ đua một đoạn đường ngắn thôi.

- Đua trong thành phố nguy hiểm lắm đó.

- Đâu có . Tụi anh kéo ra ngoại thành . Có một con đường gồ ghề khúc khuỷu toàn là dốc và có ít người đi , tụi anh mới dám đua . Vả lại , chủ yếu là vượt những chướng ngại vật mà.

- À . Mà năm tên gồm những ai vậy ?

- Du Kiệt , Quang Thanh , Khánh Dương , anh Khang và anh.

Nghe Du Kiệt , Tổ Tâm chú ý ngay :

- Ai bày ra cuộc đua này vậy ?

- Đương nhiên là Du Kiệt . Anh ta ham hoạt động , không thích ngồi một chỗ cho nên nhiều sáng kiến lắm.

- Nếu ai thắng nhất thì sao ?

- Bọn anh nhất chí sẽ hùn mua một món quà . Đó là chiếc cúp mạ vàng . Du Kiệt nói : anh ta nhất định sẽ thắng . Nếu anh ta thắng . Bọn anh còn lại sẽ đãi anh ta ăn một bữa và kính anh ta một ly rượu.

- Nếu như anh ta thua ?

- Anh ta sẽ đãi hết bọn anh và cũng hai tay dâng rượu cho người thắng cuộc.

Tổ Tâm lặng thinh giây lát và nói dứt khoát :

- Khai Đạt này . Em nghĩ lại rồi , có thể trưa nay chúng ta cùng đi ăn cơm với nhau , anh đến nhé.

Liên Sa thấy Tổ Tâm vừa bỏ điện thoại xuống , cô liền hỏi :

- Tổ Tâm . Em không có ý định tham gia vào cuộc đua này chứ ?

- Em sẽ tham gia.

- Đua xe nguy hiểm lắm đó . Lại nữa , em là phái nữ làm sao bì được.

- Em khác với chị Huệ Tâm . Chị ấy sống về nội tâm , còn em thì ngổ ngáo . Chị biết không ? Năm sinh nhật mười lăm tuổi , ba tặng em một món quà tự chọn, em chọn xe gắn máy đó . Nhưng mãi ba năm , sau em mới dám đua cùng các bạn.

Liên Sa lắc đầu.

- Nhưng mà bản lĩnh của Du Kiệt...

- An tâm đi ,em có cách đối phó với anh ta mà.

Tổ Tâm mỉm cười một mình . Muốn trả thù , nàng có thể nhân cơ hội này đàn cảnh tai nạn hại anh ta để đền mạng , nhưng như vậy là phạm pháp . Và lại , đối với Du Kiệt, thân bại danh liệt đáng sợ hơn là cái chết . Bằng mọi giá nàng phải thắng Du Kiệt trong cuộc đua này.

Du Kiệt hít thật sâu vào lồng ngực bầu không khí trong lành của buổi ban mai . Hôm nay thật lý tưởng để cuộc đua được tổ chức . Trời nắng nhẹ . Từng cơn gió thoảng mang theo mùi hương của những cây bông sứ được trồng bên vệ đường làm anh cảm thấy phấn chấn

. Phóng tầm mắt nhìn đoạn đường dốc mà bọn anh sẽ vượt qua . Du Kiệt ước lượng : nếu đi qua anh và các bạn không đi nhậu bù khú với nhau thì đoạn đường này so với bọn anh chẳng thấm vào đâu cả . Du Kiệt quay lại nhìn phía sau , các bạn đã đến đông đủ , trên gương mặt của họ vẫn còn mang dấu ấn của cuộc vui hôm qua . Ủa mà sao dư một chiếc ?

- Anh ta là ai thế ? - Du Kiệt hỏi người kế bên.

- Thì tôi đã nói với anh là sẽ có thêm một người tham gia , anh đồng ý càng đông càng vui đó mà . - Khải Đạt trả lời.

- Đua thì đua . Nhưng trông anh ta việc gì phải che kín cả người như vậy ? Đã sợ thì đừng có đua.

- Hay chính anh sợ người ngoài sẽ có sự uy hiếp đối với anh ?

- Khải Đạt , không cần phải nói khích . Hoan nghênh anh bạn này tham gia . Thắng thêm một người càng thêm hãnh diện chứ sao . Nào . Tất cả các anh đội nón bảo hộ vào đi... Một , hai , ba... Bắt đầu.

Tiếng động cơ gầm rú phá tan sự yên tĩnh của vùng quê buổi sớm . Từng bầy chim sẽ hoảng hốt rời khỏi chỗ đậu trên những cành cây lao xao bay về những cánh đồng. Tuổi trẻ có những cái ngông mà đôi khi chính họ cũng không hiểu hết được . Du Kiệt vẫn đang dẫn đầu cuộc đua . Nhưng chẳng bao lâu , người bạn lạ đã vượt lên và chạy song song với anh . Cả hai ra sức chạy bỏ lại , bỏ lại mọi người sau lưng . Khi gần tới đích , người bạn ấy vượt lên trước Du Kiệt chỉ trong vòng vài giây.

- Anh bạn à . Anh đã thắng rồi . Nhưng tôi muốn biết anh là ai - Du Kiệt vừa ngừng xe tháo nón ra vội hỏi.

-...

- Cuộc chơi đã kết thúc , không cần phải làm ra vẻ bí mật như thế . - Du Kiệt lại nói.
Lúc ấy , bốn người còn lại đã lên đến nơi.

- Du Kiệt . Ai thắng ai thua vậy ?

- Tôi thua .Anh bạn này thắng . Nhưng hình như anh ấy bị cầm thì phải.

Khi ấy Tổ Tâm từ từ tháo nón và áo phông , bên ngoài , mái tóc dài xổ ra bay trong gió.

- Cô ? Tôi không ngờ là cô . Nhưng tại sao cô... - Du Kiệt ngạc nhiên nhìn Tổ Tâm.

- Là con gái tại sao lại tham dự đua xe , mà lại khác hơn tôi chứ gì ? - Tổ Tâm chế giễu - Anh thua rồi nhá.

- Không . Tôi không đồng ý cho phụ nữ tham gia vào cuộc đua - Du Kiệt nói với giọng tức giận.

- Nhưng anh chưa từng nói qua là không cho cô Tổ Tâm tham gia kia mà , có phải không. Quang Thanh , Khánh Dương - Khải Đạt cố ý hỏi.

- Đúng . Tôi chưa chịu thua đâu , Tôi muốn đua lại với cô ta.

- Anh Du Kiệt . Nếu như anh không phục thì chiếc cúp vàng tôi nhường lại cho anh . Anh cũng không cần phải mời ăn , dâng rượu và tôi cũng không đua lại với anh nữa đâu . Tuy đây là ngoại thành , nhưng xa xa cũng có nhà dân ở . Tiếng gầm rú phá rối sự yên tĩnh của người khác là điều không tốt.

Nói xong , Tổ Tâm đội lại nón , cho xe nổ máy vọt đi.

- Tổ Tâm...

Khải Đạt và các bạn đuổi theo , chỉ còn lại một mình Du Kiệt . Đây là lần đầu tiên , Du Kiệt bị thua mà lại thua bởi một người con gái . Du Kiệt đắm tay mình vào thành xe :

- Tức thật.

- Trễ quá rồi , sao chẳng thấy Tổ Tâm đâu cả ?

Khánh Dương sốt ruột ngó ra cửa.

- Các cô gái tự hào là đẹp thường ra vẻ quan trọng bắt mọi người phải chờ mình đó mà . Rất may , cô ta theo ngành thương mại , mà không là diễn viên điện ảnh - Du Kiệt châm biếm.

- Tổ Tâm không thích đóng phim . Chứ theo tôi , nếu cô ta thích ,cô ta có thể trở thành ngôi sao.

- Anh nói hơi quá , người đẹp cỡ Tổ Tâm tôi quen khá nhiều . Chẳng lẽ hề đẹp là thành ngôi sao cả hay sao ? Còn phụ thuộc vào tài năng nữa chứ.

Vừa lúc ấy , Tổ Tâm bước vào nhưng Du Kiệt vẫn làm tỉnh nói tiếp :

- Nhan sắc chỉ là vũ khí để các cô đạt tới danh vọng của mình.

- Đó là kinh nghiệm của anh hả ? Đã bị cô nào chưa ?

- Tôi quan niệm các cô gái đến với tôi chỉ là các món ăn tinh thần thôi, chẳng có gì đáng để vướng mắc , nên họ khó mà lợi dụng được tôi.

Khải Đạt e ngại Tổ Tâm sẽ tự ái khi nghe những lời châm chọc của Du Kiệt nên vội chen vào :

- Anh nói như vậy chứ Tổ Tâm đây , cô ấy phải có thực tài mới điều khiển một công ty

với số tuổi như vậy.

- Công ty này do cô ấy lập nên à ? Tôi nhớ không lầm là của cô Huệ Tâm để lại mà.

- Không ngờ anh vẫn còn nhớ đến chị tôi . - Tổ Tâm tức uất nhưng vẫn cố nở nụ cười - Dưới cửu tuyền , chị ấy mà biết được chắc là được an ủi nhiều lắm.

- Cô ấy là bạn tôi mà.

- Cũng là một trong những món ăn tinh thần chứ gì ?

- Huệ Tâm tuy không đẹp nhưng là người có khả năng làm việc . Chúng tôi là bạn giao dịch buôn bán.

- Thế còn bạn sanh con để cái là bạn gì vậy ?

- Cô nói gì ?

- Sao anh khẩn trương vậy ? Không phải có thời gian anh với chị tôi sao ?

- Cô thật biết nói chơi.

- À . Xin lỗi . Tôi quên rằng chị tôi không được đẹp cho lắm , lắm thì làm sao anh Du Kiệt yêu thương cho được . Nếu chị tôi đẹp tựa nữ minh tinh , chắc có lẽ tình hình có khác đi đó.

- Tôi đối với mọi phụ nữ đều như nhau , bất kể là đẹp hay không . Nếu như có tự nguyện , cả hai vui vẻ một tí cũng không sao . Nhưng tôi không muốn thảo luận đến người đã chết.

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng , Quang Thanh vội khoát tay :

- Thôi thôi , hôm nay là buổi tiệc vui mà Du Kiệt chiêu đãi người thắng cuộc và các bạn . Nào ,Du Kiệt . Bây giờ anh phải trao cúp cho người thắng cuộc đó nha.

- Cúp không phải do tôi độc quyền một mình mua , ai tặng không được chứ .- Du Kiệt nhún vai trả lời.

- Không sao . Chờ các bạn gái của anh ấy tới trao cúp sẽ vui hơn . Tổ Tâm lên tiếng.

Nếu trước mặt các bạn gái mà trao cúp thì chẳng khác nào tự nhận mình là kẻ thua cuộc trước mặt phái nữ . Điều đó làm Du Kiệt không thích chút nào , nên anh vội đẩy chiếc cúp đến trước mặt Tổ Tâm.

- Của cô đó.

Tổ Tâm nhận lấy chiếc cúp bé nhỏ xinh xinh , miệng mở nụ cười cảm ơn và hỏi :

- Không biết tôi có nghe lầm không , nhưng nghe Khải Đạt có nói nếu Du Kiệt thua anh ta sẽ dâng rượu cho người thắng cuộc.

- Khải Đạt . Em là người anh em tốt thật.

- Tôi chỉ nhắc lại câu nói của anh thôi mà . - Khải Đạt chống chế - Hơn nữa , tôi là em của anh chẳng lẽ...

"Phải rồi , nhờ các người chuốc rượu đêm trước khi đưa nên tôi mới phải ê chề hôm nay đó" . Nghĩ vậy nhưng không thể phản kháng nên Du Kiệt đành gật đầu.

- Thôi được ,tôi xin dâng.

Du Kiệt rót rượu đưa cho Tổ Tâm và nốc cạn ly rượu của chính mình . Mọi người vỗ tay tán thưởng , nhưng đối với Du Kiệt hành động ấy như chế dầu vào lửa . Vừa lúc ấy , các cô bạn gái của Kiệt tới , anh liền trút nỗi bực dọc :

- Anh tưởng các em không đến chứ . Em nào trang điểm cũng đáng sợ cả.

- Anh kêu tụi em tám giờ hãy đến mà . Bây giờ còn kém năm phút nữa mới tám giờ.

- Còn nói nữa . Lần sau đến gặp anh , yêu cầu các cô đừng vẽ vôi gì cả , để coi không trang điểm các cô sẽ ra sao.

Du Kiệt bèn kéo một cô gái ra sàn nhảy :

- Anh ta giống như một tên điên , thật bất lịch sự , tí xú phong độ cũng không có .- Tổ Tâm nhận xét như vậy.

- Đây là lần đầu tiên anh thất bại , nhất là một phụ nữ nên anh mới như thế . Chứ thật ra , tánh anh rất tốt , thẳng thắn , trung thực lại giỏi giã.

- Thật hết nói nổi . - Khải Đạt lắc đầu - Cũng tại các cô quá nuông chiều nên anh càng ngày càng quá đáng . Chả là các cô cứ nuôi hy vọng được làm vợ anh mà.

- Anh ta luôn thích sôi động , ham của mới lạ . Tôi e rằng cả đời anh ấy cũng không dừng chân một chỗ được.

Mỗi người một câu bàn ra tán vào cũng đủ để Tổ Tâm phác họa nên chân dung của Du Kiệt . Với bản tính như vậy , thật kém may mắn cho những ai đem lòng yêu anh ta - trong đó có chị của nàng.

Tổ Tâm lần lượt được các bạn trong nhóm mời khiêu vũ . Một lúc sau Quang Thanh đề nghị :

- Du Kiệt này . Bữa tiệc tối nay anh là chủ nhân , Tổ Tâm là khách đồng thời cũng là bạn , anh phải mời cô ấy nhảy một bản chứ.

- Vậy à . Xin mời.

Du Kiệt đứng dậy chìa tay cho Tổ Tâm , nhưng không thèm kéo ghế giúp cô và bỏ ra sàn

nhảy.

Tổ Tâm cũng chẳng màng việc ấy , vội đứng dậy bước theo sau . Tuy hai người khiêu vũ với nhau nhưng chẳng ai nói một lời nào . Cuối cùng , Tổ Tâm phải phá sự im lặng.

- Anh Du Kiệt . Hình như hôm nay anh không được vui ? Chắc là tại anh chưa bao giờ bị thua thì phải ?

- Thắng bại là việc thường tình.

- Nhưng nếu thua cho một phụ nữ , hình như là không bình thường.

- Tôi không chấp nhận cuộc thi đó mà .- Du Kiệt bướng bỉnh - Nếu cô có bản lĩnh thật sự , thì cô đâu từ chối cuộc thách đấu của tôi.

- Nhưng người tới đích trước là tôi , chính anh cũng thấy đó.

- Cô cho tôi là một thằng khờ đó hả ? Lợi dụng sắc đẹp để giàn xếp mọi chuyện . Tôi cũng biết chỉ có hạng phụ nữ đề tiện như cô mới dám làm vậy.

- Thế bây giờ bên anh cũng có hàng tá cô , anh có thể lợi dụng mỹ nam kế đưa tôi vào bẫy mà.

- Đối với hạng người như cô , thắng cũng không có gì là hãnh diện.

- Du Kiệt ! Nhạc ngừng rồi đó.

Du Kiệt không ngừng nhíp chân . Ôm sát eo Tổ Tâm với tất cả sức mạnh.

- Đâu có ai quy định nhảy xong hết bản là không được nhảy tiếp nữa đâu.

- Trên sàn nhảy chỉ còn lại hai ta , tôi không muốn biểu diễn.

Cũng may , lúc đó bản nhạc mới lại được trôi lên.

- Cô nhảy cũng bình thường thôi . Thật ra , cô không đủ tư cách đi cặp với tôi đâu , đừng nói là biểu diễn.

Tổ Tâm đẩy Du Kiệt ra và quay trở về chỗ ngồi . Ba phút sau , cô cùng Khải Đạt ra ngoài và Khánh Dương cũng đi theo.

- Cô ta không lịch sự tí nào , mới nhảy một nửa vội bỏ ra về mà không một lời chào . -

Du Kiệt nhún vai.

- Kiểu này anh với cô ta lại gây rồi chứ gì ? - Quang Thanh cười lớn.

- Việc gì phải gây với cô ta . Bội Thi à ! Ra nhảy đi , đến lượt em rồi đó...

Buổi họp các nhà doanh nghiệp trễ tan , Tổ Tâm đứng dậy định quay về công ty thì Khải Đạt giữ tay cô lại :

- Tổ Tâm này ! Hay là chúng ta xuống câu lạc bộ uống tí gì đi.

Đúng đó .- Khải Dương liền hưởng ứng.

Vừa đi Khải Đạt vừa nói :

- Thứ bảy này chúc thọ thất tuần của ông ngoại anh , em có thể đến dự với gia đình anh , được không ?

Liếc nhanh qua tấm thiệp mời Khải Đạt vừa đưa cho mình , Tổ Tâm vụt hỏi :

- Chúc thọ Ông ngoại của anh tại sao lại là Du Kiệt đứng ra mời khách vậy ? Sắp hàng còn chưa tới anh ta mà . Còn má anh ta đâu ?

- Tổ Tâm ! Em chưa biết đâu . Anh Kiệt có thái độ kiêu ngạo như vậy khônh phải chỉ do các cô gái luôn chiều chuộng , mà ngay cả người nhà cũng vậy nốt... - Khải Đạt nói tiếp - Ông ngoại có ba người con gái , chỉ có ba Du Kiệt là con trai duy nhất để nối dõi tông đường , đó cũng là trách nhiệm của anh ta . Vì thế , ai cũng cung chiều theo ý Kiệt muốn . Nhân dịp này , ông ngoại anh định trưng bày một món cổ vật mà ông vừa mua được với giá rất đắt . Món cổ vật này sẽ là sính lễ cho Kiệt cưới vợ đây.

- Cái gì ? Anh ta muốn cưới vợ à ?

Tổ Tâm vừa cảm ly nước trên tay vội bỏ xuống , tưởng chừng như có vật gì đè nặng trong lòng cô.

- Kết hôn ? - Khánh Dương cười khi - Du Kiệt chắc không chịu làm đám cưới đâu . Có lần anh ta nói với tôi : " Một người đàn ông cả đời làm sao sống với một người đàn bà , mỗi ngày gặp mặt nhau đã thấy chán chết , có chăng mỗi ngày một khuôn mặt mới ".

- Ảnh cũng từng nói qua với tôi . - Khải Đạt tiếp lời - Bình sinh , ảnh sợ nhất là hai chuyện kết hôn và sinh con đẻ cái.

- Nếu như bạn gái của anh ta lỡ mang bầu với ảnh thì sao ?- Tổ Tâm nghĩ đến chị của mình.

- Du Kiệt là người có bản lĩnh , chưa bao giờ bị mang tiếng xấu cả.

- Anh ta có bao giờ nuôi con riêng không , chẳng hạn như giấu gia đình vậy đó . - Tổ Tâm hỏi.

- Anh ta không bao giờ có con với ai đâu.

- Chắc chắn như vậy à ? - Tổ Tâm lại dò hỏi.

- Du Kiệt không bao giờ để cho vương con đâu . Nếu có con , anh ta bị bắt buộc sẽ kết hôn.

- Thì ra anh ta cũng thích con nít.

- Không phải vậy .- Khái Đạt lắc đầu - Người nhà của anh lúc nào cũng muốn anh kết hôn sớm để có cháu ẵm bông.

Tổ Tâm vừa uống nước vừa suy nghĩ . Nhất định là Du Kiệt biết chị mình có thai nhưng không đồng ý cưới chị ấy . Đương nhiên rồi Tuệ Tâm vừa không có nhan sắc lại lớn tuổi hơn thì làm sao anh ta chịu cưới . Nhưng cũng đừng nên ép chị mình phá thai để rồi chết . Vậy mà anh ta chẳng tỏ ra tí gì gọi là ân hận cả , vẫn tiếp tục ăn chơi...

- " Đài hồng viên " là viên ngọc to được gắn vào một chân đế bằng vàng với những đường nét chạm trổ tinh vi . Đây là viên ngọc đã từng một thời là vật sở hữu của các vua chúa bên Trung Hoa , mà theo người ta ước tính nó xuất hiện từ thời nhà Đường...

Du Kiệt vừa nói vừa chỉ cho vài người bạn lúc đó đang ngẩn ngía với những lời trầm trồ không ngớt . Chợt anh ngưng bật khi thấy Tổ Tâm cũng đang đứng xem . Một thoáng bức bối lướt qua mắt Du Kiệt . Anh vội đẩy các bạn đi :

- Nào ! Chúng ta hãy vào bên trong , ông nội tôi còn một số cổ vật nữa đang để trong ấy. Tổ Tâm tuy không đưa mắt ngó Du Kiệt , nhưng cô vẫn thường quan sát và thầm nhủ : hấn cứ làm như mình là kẻ mắc bệnh truyền nhiễm không bằng . Thật đáng ghét ! Tổ Tâm để ý thấy cách chỗ chung bày " Đài hồng viên " không xa có một ông lão còn trắng kiện đang ngồi nên đoán chắc là ông nội của Du Kiệt . Cô tiến gần phía ấy và lễ phép chào hỏi.

- Chào ông ạ !

- Hân hạnh được tiếp đón cô .- Ông lão đứng dậy và âm thầm đánh giá Tổ Tâm.

Với dáng dấp trang nhã , không son phấn lèo lẹt , tóc búi cao , trên cổ đeo một dây chuyền mặt ngọc phi thúy , tư cách duyên dáng , giọng nói nhẹ nhàng , chắc hẳn là con một gia đình gia giáo.

- Ông à ! Ông ngồi xuống nghỉ đi . Con là Tổ Tâm , họ Lý.

- Cô Tâm...

- Gọi cháu là Tổ Tâm được rồi.

- Tổ Tâm này vậy ông không khách sáo đâu nha . Cháu là bạn của Ti Tô hả ?

- Ti Tô ?

- À ! Ông thật là hồ đồ . Ti Tô là tên của Du Kiệt , ông gọi từ nhỏ . Cũng may nó không nghe . Nếu không , nó lại giận ông nữa.

- Cháu với Du Kiệt chỉ là bạn làm ăn thôi ạ . Cháu là một trong bộ tứ.
- Còn trẻ như vậy đã biết kinh doanh . Ông tưởng cháu vẫn còn đi học.
- Đúng ra là cháu đang du học bên Pháp . Cha và chị cháu lần lượt qua đời , sự nghiệp gia đình cháu phải gánh lấy .- Tổ Tâm buồn bã nói.
- Cháu có thể ngồi lại đây trò chuyện với ông và uống tách trà không ?
- Cháu cảm ơn ông.
- Thế cháu có phần hùn cổ phần với bộ tứ của Du Kiệt chứ gì nữa ?
- Dạ không ạ , ông nội để cháu lại công ty mỹ phẩm và thời trang có ba chi nhánh . Chúng cháu có đại lý mặt hàng Jen . Hôm nào cháu tặng ông một cái.
- Cháu họ Lý . Vậy cháu có phải là gia đình của Lý Văn Bình không ?
- Dạ , đó là ông của cháu.
- À ! Hay thật . Ông là khách hàng thường xuyên của công ty cháu đó . Ông cháu là một người rất giỏi , có thể nói từ hai bàn tay trắng ông đã tạo dựng nên sự nghiệp đó . Cháu mới có loại áo len để chuẩn bị cho mùa đông tới rồi đấy à ? Thế nếu ông tới cửa hàng cháu có tính rẻ cho ông không ?
- Cháu chỉ tính năm chục phần trăm thôi ạ.
- Vậy không được .- Ông lão bật cười .- Buôn bán , ai mà không lời lại còn lỗ nữa . Để ông xem... bớt hai mươi phần trăm là nhiều lắm rồi.
- Được cháu sẽ gọi "cạ" tính bớt phần trăm cho ông . Nếu ông đến công ty , báo cho cháu biết với nha , cháu sẽ mời ông dùng trà.
- Ông kêu cháu bằng tên , hay cháu kêu ông bằng ông nội như Du Kiệt vậy đi - Giọng ông lão pha chút dí dỏm.
- Dạ , cháu không dám.
- Tại sao cháu không dám ? Cháu là bạn của Du Kiệt , ông lại thích cháu nữa . Kêu ông nội đi cháu , mấy đứa bạn của nó cũng thường gọi ông là ông nội đó mà...
- Ông... nội ! - Tổ Tâm đỏ bừng mặt.
- Ô ! Cháu ngoan của ông ! Cháu gặp ba má của thằng Kiệt chưa ? Ông nội quay qua người giúp việc và gọi :
- Mời ông bà tới đây ngay.
- Không bao lâu , hai ông bà trạc tuổi tứ tuần ăn mặc sang trọng bước ra.
- Cha !

- Hai người xem ai ngồi kế bên cha vậy ?
- Một cô gái trẻ đẹp .- Mẹ Du Kiệt cười trả lời.
- Các con chỉ lo làm ăn , không quan tâm gì đến con trai mình cả.
- Thằng Kiệt !
- Tổ Tâm là bạn gái rất dễ thương của thằng Kiệt , vậy mà để cô ta lạc lõng vậy đó.
- Cô là bạn gái của Du Kiệt hả ? Để bác dẫn cháu đến gặp nó nha . Tại vì thằng bạn bè đến đông quá nên có lẽ không hay cháu đến.
- Ông nội à ! Chẳng qua cháu với Kiệt chỉ là...
- Ông biết ,ông biết ,con gái thường hay e thẹn . Ông không để cháu bị thiệt thòi... Hai con kêu cháu là Tổ Tâm được rồi .

Chương 3

- Tổ Tâm ! Từ rày về sau , có rảnh lại nhà chơi . Thằng Kiệt bạn cũng khá đông , nhưng xem ra ông nội rất mến con đó.
- Ông nội của Kiệt thích chí cười vang :
- Đúng vậy đó . Cháu cứ xem nhà này như nhà cháu , đừng ngại gì cả.
- Vừa lúc Khải Đạt từ đâu chạy đến :
- Cháu chào ông . Chào cậu mợ.
- Rồi Khải Đạt quay sang nói với Tổ Tâm :
- Mọi người đang chờ em tới tham quan cổ vật ở trong phòng kia.
- Gần tới giờ nhập tiệc rồi đó .- Mẹ Du Kiệt nhắc nhở.
- Trước khi nhập tiệc ,chúng cháu chơi một vài trò cũng còn kịp mà - Khải Đạt lại giục.
- Ông nội à... - Tổ Tâm nhìn ông xin ý kiến.

- Cháu cứ đi chơi với các bạn đi , thanh niên mà . Nãy giờ ông đã chiếm của cháu khá nhiều thời gian rồi . Chơi vui vẻ , miễn những ngày tới đây không quên lão già cô độc này là được rồi.

- Vậy trong bàn ăn , cháu sẽ ngồi gần ông .- Tổ Tâm làm vui lòng ông lão.

- Được , được . Ông chờ cháu đó.

Khi bọn trẻ đã đi , ông nhìn theo và nói với cha mẹ Du Kiệt :

- Cái thời của cha , cứ cắm đầu cắm cổ cày suốt , bây giờ có điều kiện thì hãy cứ để bọn trẻ tụi nó thoải mái . Mà tụi con thấy đó , tụi nó chơi thì có chơi nhưng làm lại ra làm , không lười biếng bê trễ.

- Cha à... - Ba của Du Kiệt bật cười - Con chỉ sợ cha chiều chúng quá , chúng đâm hư và quên đi những vất vả của ông cha mất.

- Không sao đâu , cha tin chúng mà.

Tan buổi tiệc , ba má Du Kiệt bắt Du Kiệt đến gặp ông.

- Có chuyện gì mai hãy bàn đi ông nội , cháu muốn được tắm rửa nhĩ ngơi.

- Cháu à ! Tâm nguyện của ông cháu biết chứ ?

- Cháu biết ông nội muốn cháu cưới vợ để có cháu ẵm bông.

- Nếu biết như vậy tại sao cháu không thực hiện ?

- Ông nội ! Cháu đã nói biết bao nhiêu lần . Tại cháu chưa tìm được cô gái nào hợp ý cả.

- Thì bây giờ chả phải cháu đã tìm đúng đối tượng rồi đó ư ?

- Con à ! - Ba Du Kiệt chêm vào - Con cũng có cặp mắt tinh đời đấy.

- Đối tượng ? Cặp mắt tinh đời ? - Du Kiệt chẳng hiểu gì cả.

- Là cô bạn gái của con đó.

- Ai chứ ? Con có bạn gái khá nhiều , nhưng chưa có người nào hợp ý kia mà.

- Tổ Tâm đấy . Có lẽ trời sanh hai con là một cặp đẹp đôi quá đi , con à.

- Cái gì ? - Du Kiệt nhảy nhồm lên.

- Đừng vui mừng thái quá ! - Mẹ Du Kiệt ấn con ngồi xuống - Tổ Tâm không những xinh đẹp , học giỏi lại có tài kinh doanh.

- Trời ! Vậy mà con tưởng ông nội và ba má nói đến ai . Cô ta đấy hả , cho làm người hầu con còn không chịu nữa là.

- Ti Tô ! Cháu đừng có quá đáng... - Ông nội Kiệt ngăn cản - Tổ Tâm là một cô gái tốt lại giỏi nữa.

- Giỏi thật đó , chẳng qua cô là cô ta giỏi đóng kịch thôi . Mưu sĩ !
- Con à ! Con có làm không ? - Mẹ Du Kiệt thở dài - Cô ấy tính tình dịu dàng , nói năng hòa nhã , có sự hiểu biết . Chỉ có con là khó khăn quá thôi.
- Tổ Tâm biết kính trọng người già - Ông nội tấm tắc khen - Cháu ấy thấy ông ngồi một mình , đến trò chuyện với ông . Đối với ông , chuyện sang hèn ông không đặt nặng , chỉ cần có hiểu biết và tư cách tốt là được . Chưa bao giờ ông thấy ai nhóm bạn của cháu như là Tổ Tâm vậy.
- Chắc ông nội và ba má nhìn lộn người hay nghe lộn tên , chứ con người như Tổ Tâm khuyết điểm vô số .- Du Kiệt vẫn bướng bỉnh - Để đạt được mục đích , cô ta không trừ thủ đoạn nào đâu . Lợi dụng bất cứ người nào cô ta lợi dụng được , lại hờm mình ta đây . Cưới cô ta về , cô ta sẽ chọc tức chết ông nội thì có.
- Nói tầm phào ! - Ông nội tỏ vẻ tức giận - Làm gì có chuyện đó ! Các cô bạn gái của cháu , ông từng thấy qua , chưa có ai bằng Tổ Tâm cả . Du Kiệt ! Một đứa con gái tốt như thế sao con có thành kiến dữ vậy ?
- Thật ra , cô ta không xứng . Con tuyệt đối không bao giờ muốn kết hôn với cô ta . - Du Kiệt nói với vẻ dứt khoát và bỏ đi.
- Du Kiệt...
- Tôi nói cho ba vị biết , các người là thằng khờ !
Du Kiệt chỉ Đạt , Thanh và Khánh Dương.
- Anh la cái gì vậy ? - Khải Đạt cau mày hỏi.
- Tôi nói về Lý Tổ Tâm.
- Cô ta là người tốt , có gì đâu - Khánh Dương nhìn Du Kiệt.
- Nhưng các người không thấy điểm xấu của cô ta.
- Tổ Tâm là một cô gái hoàn toàn tốt , giúp đỡ mọi người , rộng lượng , hòa nhã .- Quang Thanh nói tiếp.
- Các anh không biết đâu , cô ta...
- Chúng tôi thường gặp mặt nhau , trò chuyện nhưng có thấy biểu hiệu nào khác đâu ?- Khải Đạt ngắt lời.
- Bây giờ anh hỏi thật , em chỉ thích cô ta , không có ý định kết hôn chứ ?
- Tôi yêu cô ta thật tình , không phải là đùa đâu.
- Nhưng cô ta thì không chuyên nhất .Cô ta tốt với em , nhưng đối với Quang Thanh ,

Khánh Dương , cô ta cũng vậy.

- Tổ Tâm chưa thuộc hẳn về ai , cô ta có quyền chọn lựa của mình .- Quang Thanh tỏ vẻ bênh vực.

- Nhưng cô ta không thể xoay vắn trong nhóm các anh được.

- Sao nói vậy ? Tất cả đều là bạn cơ mà.

- Vấn đề vì tất cả là bạn . Tôi chỉ sợ một ngày nào đó vì một người con gái có thể sút mẻ tình bạn bè.

- Không có chuyện đó đâu .- Khải Đạt cố chống chế.

- Thế trong tình trường , các anh không loại bỏ địch thủ để cô ta trở thành vợ mình à ?

- Một sự đeo đuổi công bình . Nếu cô ta cho biết đã chọn đối tượng , số còn lại phải rút lui thôi , thì làm gì có sự bất hòa chứ ?

- Chưa từng thấy ! Nhưng ngoài quý vị ra cô ta còn có Quốc Bình...

- Du Kiệt ! Anh cũng có rất nhiều bạn gái , nhưng chúng tôi đâu có nghĩ anh là người xấu

.- Khải Đạt bực tức nói.

- Em khờ quá ! Em trai à , cô ấy là gái làm sao so bì được.

- Đời là như vậy đó . Cô ta tuổi trẻ lại có tài , chưa kết hôn đương nhiên có nhiều người đeo đuổi . Vả lại , cưới một cô gái đẹp lại duyên dáng như thế , ai mà không thích chứ . Tổ Tâm cũng khuyên bọn tôi nên tiến tới với những cô gái khác để có sự chọn lựa chính xác hơn . Anh còn muốn gì nữa ?

- Vậy thì tại sao các anh không nhân cơ hội này tìm hiểu thêm các cô khác ?

- Không . Chúng tôi không muốn đùa giỡn với ái tình - Khánh Dương nhấn mạnh - Đây là điểm khác biệt giữa chúng tôi với anh.

- Thế cô ta nghĩ ý xa gần là sẽ đặt tình cảm vào anh nào chưa ?

Cả ba đều lắc đầu.

- Tôi xin cạm ly cho mỗi tình vĩ đại của các cậu.

- Du Kiệt ! chẳng lẽ anh không có một chút gì tình cảm với cô ấy hay sao ?

- Tôi ?- Du Kiệt chỉ vào mặt mình - Tôi cho quý vị biết , Tổ Tâm là người tôi ghét nhất.

- Ghét ? Trong khi cô ta đẹp nhường ấy ?

- Cái tính tình của cô ta kia , có thể do cha mẹ mất sớm không ai chỉ bảo.

- Anh nên nhớ , ông ngoại , cậu , mọi người đều rất thích Tổ Tâm .- Miệng nói vậy nhưng Khải Đạt đâm lo trong bụng.

- Nghĩ cũng lạ , gia đình cứ cho cô ta là bạn gái của tôi , đốc thúc tôi tiến tới hôn nhân với cô ta . Ông nội rất vui , cứ nhắc cô ta mãi đến nỗi tôi phải chạy trốn đó.
- Chuyện này , Tổ Tâm có nhắc qua . Vì ông ngoại luôn sắm sửa vật dụng ở công ty và hỏi Tổ Tâm có thể tính giá đặc biệt không . Đương nhiên rồi , vì dù sao cũng là ông ngoại mà.
- Ông nội thật là... Đâu phải chỉ có ông công ty Tổ Tâm là bán hàng cao cấp đâu .Bận sau yêu cầu ông nội đừng đến đó mua nữa.
- Ông ngoại thích mua hàng nơi đó . Vả lại ông rất thích Tổ Tâm , có mà anh cản được.
- Hừm... cô gái đó...
- Đã đến giờ hẹn với Tổ Tâm , tôi đi đây - Khánh Dương vội nói.
- Thế còn hai anh , sao không đi ?
- Ấy ! Đề hôm khác - Quang Thanh nheo mắt.
- Hết nói nổi ! - Du Kiệt chất lưỡi lắc đầu.

Tuần lễ sau , Khải Đạt , Khánh Dương và Quang Thanh lại hằm hằm tìm đến :

- Các người ăn phải thuốc súng rồi hử ?
 - Anh đang giở trò gì vậy ? - Khải Đạt tức giận.
 - Tại sao anh lại làm vậy chứ , Du Kiệt ?
 - Ê , ê!.. Các anh làm gì vậy ? Mỗi người nói một câu , tôi biết nghe người nào ? - Du Kiệt đẩy hai người ra , sửa lại áo.
 - Được . Tôi hỏi anh , tại sao anh lại dọa nạt Tổ Tâm ?
- Khải Đạt giành nói trước , dạo sau này anh và Du Kiệt đã bắt đầu có khoảng cách.
- Du Kiệt vừa bực vừa tức cười . Nhớ lại cách đây mấy hôm , anh đã nói thẳng với Tổ Tâm mà chẳng ngại ngần gì :
- Cô cố tình gây ly gián giữa bọn họ phải không ?
 - ...
 - Này nhé , họ là bạn thân với nhau , cô làm như vậy thì tôi không nể cô đâu.
 - Anh hăm dọa cô ta ? Em tưởng cô ta hiền lắm hả ?
 - Thế sao bây giờ cô ta tránh né bọn tôi ? - Khánh Dương có vẻ bình tĩnh hơn.
 - Có lẽ cô ta có quá nhiều bạn , không còn thời gian đi với các anh .- Du Kiệt nhún vai.
 - Tổ Tâm nói : cô ta không dám đi với chúng tôi hoàn toàn là vì anh.

- Vì tôi ? Đừng nói là cô ta có tình cảm với tôi nha ! Tôi không có thời gian phục vụ cho cô ta đâu.

- Thôi đủ rồi ! Anh đừng tưởng tất cả con gái trên thế gian này đều mê anh . Ngay lần gặp đầu tiên , cô ta đã không thềm để ý đến anh kia mà.

- Càng tốt , tôi không phải vướng vòng luẩn quẩn.

- Buổi họp vừa rồi có phải anh nói rằng cô ta cố tình ly gián anh em ?

Du Kiệt đành thừa nhận :

- Thì đúng rồi còn gì nữa ? Lúc thì tốt với người này , lúc thì tốt với người khác . Khải Đạt ! Em hỏi lại lương tâm xem phải có lúc em cũng có lòng đố kỵ với bạn mình ? Cả Khánh Dương và Quang Thanh cũng tự hỏi lại xem ?

- Đó là chuyện của chúng tôi , không liên quan gì đến anh .- Khải Đạt to tiếng.

- Tổ Tâm thật ra không chia rẽ anh em đâu . Để tỏ cho chúng ta biết , cô đã không thềm đi chung với bọn mình nữa.

- Từ hồi quen biết tới giờ , Tổ Tâm chưa bao giờ ở trước mặt bọn mình phê phán hay chê bai ai hết . Anh nghĩ sao mà cho cô ta chia rẽ ?

" Mới có một tý như vậy mà đã vội bản loạn . Trên tình trường mà chẳng có bản lĩnh gì cả " . Du Kiệt vội xua tay.

- Thôi được rồi , tôi nhận lỗi . Bây giờ các anh muốn gì?

- Anh đã làm thì phải chịu . Anh phải xin lỗi và rút lại câu nói vô ý thức đó.

- Cái... gì ? Xin lỗi cô ấy hả ? Không bao giờ !

- Hãy nể tình bạn chúng ta bấy lâu !

Khánh Dương xuống nước :

- Du Kiệt , đến xin lỗi Tổ Tâm đi !

- Các bạn muốn tôi làm gì cũng được , nhưng chuyện đó thì không.

- Nếu là như vậy , thôi thì chúng ta đi.

Khải Đạt kéo Khánh Dương và Quang Thanh cùng nhau về :

- Ê ! Khải Đạt... ê...

Một tuần không gặp mặt bạn bè, Du Kiệt cũng không quan tâm . Thế nhưng đến tuần thứ hai và sau đó Du Kiệt mở một bữa tiệc nhưng tất cả đều thoái thác không ai đến cả . Du Kiệt càng nghĩ càng thấy không phải , bỏ vài cô bạn gái thì được chứ mất một số bạn thân đã chơi từ bé đến lớn và trở thành tri kỷ thì không được . Năn nỉ mãi mà các bạn vẫn

không thấy đến Du Kiệt đâm hoảng . Anh xông đại vào văn phòng của Tổ Tâm nhưng bị Liên Sa cản lại :

- Muốn gặp giám đốc phải hẹn trước.
- Được , tôi hẹn.
- Chiều mai...
- Tôi muốn ngay bây giờ , có việc cần gặp Tổ Tâm.
- Tôi đã trả lời ông rõ ràng , nếu không hẹn trước , thì không thể gặp giám đốc.
- Thế lúc này tôi không phải hẹn là gì ?
- Đó đâu phải là cuộc hẹn.
- Cô làm phiền tôi quá đi.

Nói xong , Du Kiệt đẩy Liên Sa sang một bên và xông thẳng vào phòng Tổ Tâm.

Tổ Tâm nhìn thấy Du Kiệt vào , không ngạc nhiên chỉ tức giận hỏi :

- Tôi không mời anh , tại sao anh lại đến đây ?
 - Tôi đến yêu cầu cô liên lạc trở lại với Đạt , Dương và Thanh.
 - Việc gì tôi phải làm theo chỉ định của anh ? - Tổ Tâm cười khẩy.
 - Nếu cô không nói lại tình bạn với họ , cô hãy coi chừng.
 - Coi chừng cái gì ? Quẳng thuốc nổ vào phòng tôi à ? - Tổ Tâm đặt viết xuống bàn , không tỏ vẻ gì sợ hãi cả.
 - Cô là người phụ nữ đáng sợ thật ! Du Kiệt tức giận vỗ tay xuống bàn - Cô làm cho bạn bè trở mặt với nhau mà còn giọng điệu đó nữa hả ?
 - Chị Tâm à ! Có cần gọi bảo vệ mời ông ta ra ngoài không ?
- Liên Sa chạy vào lo lắng hỏi . Tổ Tâm vẫn giữ vẻ điềm tĩnh :
- Văn bản em đã ký xong cả , chị đem ra ngoài làm việc đi.
 - Nè , đừng kéo dài thời gian nữa , hãy gọi điện và báo là cô vẫn tiếp tục quan hệ với họ !
 - Tôi có coi họ là kẻ thù đâu . Nhưng tôi không tiếp tục gặp họ chỉ vì những lời mạt sát của anh đó . Đã vậy còn hăm dọa tôi nữa chứ .- Tổ Tâm cười lạnh lùng.
 - Nếu như cô không biết điều , tôi sẽ cho cô một trận đó . Đừng tưởng rằng mình có chút nhan sắc rồi kiêu !
 - Anh đánh tôi à ? Được ,đánh đi.

Du Kiệt đưa tay lên thật nhưng khi nhìn bộ mặt trắng ngần không biết xuống tay chỗ nào , đành bỏ xuống.

- Con trai không bao giờ đánh con gái.

- Thôi được... - Tổ Tâm thở nhẹ - coi như câu chuyện hôm nay không có xảy ra , anh về đi.

Thấy Tổ Tâm không còn căng thẳng , Du Kiệt cũng bớt gắt gỏng :

- Ba người bạn tôi thật sự có cảm tình với cô , cô đừng hành hạ họ nữa.

- Tất cả chỉ tại nơi anh thôi mà

- Vậy bây giờ cô muốn sao ?

- Anh đã mật sát , hãm dọa tôi , anh phải đứng ra xin lỗi tôi.

- Tại đây à ?- Du Kiệt cũng muốn thỏa hiệp cho xong chuyện.

- Tại đây chỉ có hai người , anh nói gì cũng đâu ai biết . Biết đâu anh lại rêu rao là anh khuất phục được tôi thì sao ?

- Thật ra , cô muốn làm sao ?

- Mời tất cả đi ăn và xin lỗi trước mặt mọi người.

- Lại định cho tôi vào bẫy nữa à ? Cô tưởng tôi là thằng khờ sao ? Đừng có hòng !

- Tùy anh . Là hôm nay anh đến tìm tôi , chứ không phải tôi tìm anh.

- Tôi đến đây là một sai lầm .- Du Kiệt nói xong quay lưng đi thẳng một mạch.

Tổ Tâm thấy Du Kiệt bỏ đi mà không nhìn được cười . Anh ta như con cá thấy mình sa vào lưới , lồng lộn mà chẳng thể nào thoát ra được . Du Kiệt vẫn thường tự hào thành công trên mọi lãnh vực , để xem lần này anh làm cách nào thoát khỏi cái bẫy do Tổ Tâm giăng ra đây.

Quả vậy , chỉ ba hôm sau , Tổ Tâm nhận được thiệp mời và cú điện thoại.

- Cô Tâm ! Lần này tôi chiều theo ý cô đó . Nhưng cô...

- Để bảo toàn tính mạng... - Tổ Tâm dí dỏm - Bữa ăn anh mời chắc tôi không dám tham dự đâu.

- Nè , tôi đã làm đúng theo yêu cầu của cô , lẽ nào cô không tới ?

- Nhưng mà... tôi sợ lần sau anh lại...

- Còn có lần sau nữa à ! Tôi không phải như họ . Lần quân bên cô để được ban bố tình yêu đâu .Lần này làm theo ý cô là chẳng qua tôi muốn duy trì tình bạn của chúng tôi thôi . Tôi nghĩ là cô hiểu chứ ?

- Thôi được , tôi sẽ đến đúng giờ.

Và lần này Du Kiệt cười vì thích thú.

Trong suốt bữa ăn . Du Kiệt đối đãi với Tổ Tâm rất hòa nhã . Điều đó làm bọn Khải Đạt hài lòng , ai nấy đều tưởng Du Kiệt đã thay đổi . Ăn cơm xong , Khải Đạt đề nghị Du Kiệt mời Tổ Tâm một ly rượu , coi như thay lời tạ lỗi.

- Đúng vậy, hôm nay tôi mời cô Tâm ra đây là để nói xin lỗi về việc hôm nọ. À ! mà ở đây chỉ có bia thôi.

Khải Đạt vội khoác tay.

- Kêu bồi bàn mang rượu ra. Ủa ! Mà bồi họ đi đâu hết rồi.

- Có thể họ đi lấy trái cây cho chúng ta tráng miệng . Thôi được rồi, để tôi tự đi lấy.

Kỳ thực là Du Kiệt đã sắp xếp mọi chuyện. Anh lấy ly của mình và Tổ Tâm đến quầy và nhanh tay bỏ một nhúm bột vào ly của Tổ Tâm đoạn quay trở về bàn.

- Nào tôi mời cô cạn ly coi như cô đã bỏ lỗi cho tôi.

Cả hai đều uống cạn. Không ai trông thấy Du Kiệt nhếch môi cười.

- Ăn xong, chúng ta hẹn vài cô bạn cùng đi khiêu vũ nhé. - Du Kiệt mời.

Sau đó cử chỉ của Tổ Tâm có hơi khác lạ, cô cảm thấy nóng ran cả người, tim đập mạnh và người cứ lâng lâng. Cô mãi nhìn Du Kiệt với vẻ mặt đam mê.

- Du Kiệt ! Chúng ta cùng nhảy một bản - Tổ Tâm có vẻ say.

- Không tiện đâu. Còn Đạt, Dương và Thanh chi... và lại, đây đâu phải là sàn nhảy.

Nhưng Tổ Tâm vẫn nín áo Du Kiệt :

- Tôi chỉ muốn nhảy với anh à. Đến nhà tôi vậy, nhà tôi có nhiều đĩa nhạc hay lắm.

- Cô ta sao vậy ? Chắc là uống nhiều rượu quá thì phải ?

- Chắc là vậy, cô ta uống rượu không quen. - Khải Đạt vội giữ Tổ Tâm lại vì cô cứ bá lấy cổ Du Kiệt.

- Thế này thì Tổ Tâm say thật rồi. Thôi, chúng ta hãy đưa cô ấy về vậy.

- Xin lỗi nha Du Kiệt, làm dở cuộc vui của anh.

Cả bọn lui ra và đưa Tổ Tâm về nhà.

Sáng hôm sau, Tổ Tâm thức giấc. Cô vội gọi dì Năm.

- Tối hôm qua ai đưa con về vậy.

- Các cậu Đạt, Thanh, Dương đưa cô về.

- Có lẽ con say lắm phải không ? - Tổ Tâm hoang mang.

Dì Năm ngập ngừng :

- Cô vừa ca, vừa hát, nhảy múa trước mặt các cậu, thậm chí... còn muốn thoát y.

Mồ hôi vã ướt trán Tổ Tâm.

- Trời ơi ! Con mất tư cách đến vậy sao ?

- Không có. Lúc đó tôi vội đưa cô về phòng.

Tổ Tâm thở phào nhẹ nhõm :

- Đêm hôm qua con bồn thần lắm hả ?

- Tôi chưa từng thấy thái độ ấy của cô bao giờ.

- Giống như một thằng say rượu.

- Còn hơn thế nữa, như là những người dùng chất kích thích, cô còn đòi trèo cửa sổ nữa đó.

Mắt Tổ Tâm tối sầm lại. Chỉ có ly rượu... đúng rồi chỉ có ly rượu mới ra nông nỗi đó.

- Tên Du Kiệt chết tiệt ! Món nợ này nhất định phải trả - Tổ Tâm tức giận cắn chặt môi.

Du Kiệt chạy như bay xuống thang lầu.

- Kiệt à ! Con lại bỏ ông nội ăn cơm một mình nữa hay sao ?

Du Kiệt vội quay lại :

- Hôm nay con có cuộc hẹn.

- Nay hẹn, mai hò. - Bà Phương mẹ Kiệt bước ra - Riết rồi cả ngày không thấy mặt con.

Du Kiệt chạy đến đâm đầu lên vai ông nội:

- Nội à ! Con bây giờ quản lý nguyên một công ty, phải luôn giao thiệp bên ngoài...

Bà Phương đến dí tay vào trán con :

- Chỉ được cái gạt nội và mẹ. Đúng hơn là con đi hẹn với các cô bạn gái của con. Nay, ăn chơi vừa thôi, không khéo có ngày trời trả báo.

Ông lão cười khê khà nói với con dâu :

- Thanh niên mà, cứ để nó giao thiệp, không sao đâu. Miễn là nó biết đâu là bến nó cần đâu là được. Nay, tối nay liệu về sớm một tí. Thức khuya quá không tốt đâu.

Du Kiệt vội chạy bay ra khỏi nhà.

Nơi tràn đầy tình thương của gia đình vẫn không đủ sức để ngăn cản chàng dừng bước trước khát vọng khám phá cuộc đời, như một người đang tham dự vào cuộc chơi và theo chàng, chàng phải là người chiến thắng.

Du Kiệt đang bước lên con tàu đang nhấp nhô trên sóng, đảo mắt nhìn quanh và anh tiến đến cái bàn nơi góc phòng. Nơi đó có một cô gái đẹp đang ngồi chờ anh.

- Mỹ Lan ! Em đến lâu chưa ?

- Em cũng vừa mới đến.

Ngọn gió từ mặt sông Sài Gòn lùa vào mát rượi. Du Kiệt cầm lấy thực đơn đưa cho Mỹ Lan. Chợt Mỹ Lan nói :

- Hôm nay em đãi anh mà. Gọi đi !

Du Kiệt còn đang dự tính gọi thức ăn, thì anh bỗng mang đến một hộp quà.

- Xin lỗi. Ông là Du Kiệt ? Dạ, có một cô gái gửi một món quà cho ông.

- Ai vậy ? - Du Kiệt hỏi ngay khi nhận thấy nét cau mày của Mỹ Lan.

- Cô ta tự giới thiệu là họ Trần.

- Tôi có thiếu gì người quen họ Trần.

Du Kiệt nhận quà khi nói lời cảm ơn anh bỗng.

- Hôm nay là sinh nhật của anh à ?

- Không phải.

- Thế sao lại có người tặng quà cho anh.

Du Kiệt bắt đầu thấy khó chịu.

- Anh cũng không biết nữa.

Vừa lúc đó, người bồi dọn các món ăn lên.

- Nhất định phải là bạn rất thân. nếu không, làm sao biết được buổi hẹn của chúng ta nơi đây và bữa tiệc là chính em mời anh, đúng không ? - Mỹ Lan vẫn tò mò.

- À há ! Anh cũng chẳng hiểu nữa. - Du Kiệt gượng cười.

- Anh đoán xem là quà gì vậy.

- Chúng ta mở ra xem. - Du Kiệt đẩy chén đĩa và thức ăn sang bên, mở quà ra.

"Bụp" Một tiếng vang nhỏ tiếp theo là một mùi hôi xông lên, làm hai người muồn ngạt thở.

Anh bỗng vội chạy tới xem sự thể và nói.

- Ông Kiệt bên trong còn có mảnh giấy.

- Đưa mảnh giấy ấy cho tôi, còn các thức ăn mang xuống hết đi.

Du Kiệt mở mảnh giấy ra xem: "Anh dám đi với người đàn bà khác nữa, tôi sẽ tặng món quà tương tự đó."

- Anh Kiệt ! Người tặng món quà chắc là vợ anh ?

- Anh đã có vợ đâu.

- Không nhất định cưới mới gọi là vợ.

Du Kiệt thoáng bực mình.

- Thật ra, anh không biết cô ta là ai. Chắc cô gái này bị bệnh thần kinh.

- Anh nghĩ xem, bữa ăn này chỉ có hai ta biết, nhưng món quà này tặng ngay anh, vậy là anh phải biết người ấy chứ ?

- Anh đã nói không biết là không biết. - Du Kiệt tức giận nói - Em muốn tin hay không là tùy em.

- Cái này là do lỗi nơi anh... - Mỹ Lan chì chiết - Làm hỏng cả cuộc vui hôm nay.

- Anh cũng là người bị họ phá, nếu em trách anh thì anh trách ai đây. Thôi đi đừng cần nhằn nữa.

Thấy Du Kiệt sẵn giọng, Mỹ Lan tự ái :

- Anh Kiệt ! Tôi nể mặt anh lắm mới mời anh, vậy mà...

- Đủ rồi nhạ - Du Kiệt la lên - Tôi cũng nể mặt lắm mới đến dự, không ngờ cô lại xài xể tôi như vậy. Cô tưởng là ai chứ ?

- Anh... - Mỹ Lan tức giận đứng lên bỏ ra về.

- Nè, cô tính tiền rồi hăng đi, vì bữa tiệc này là do cô đãi đó.

- Anh... Du Kiệt.

Du Kiệt vỗ vỗ tay vào túi áo bỏ đi. Đúng là có người cố tình chọc phá anh. Nhất định là người trong công ty, vì chỉ có cô thư ký trưởng phòng hành chánh sự nghiệp mới biết các cuộc hẹn của anh để xếp đặt.

- Chào giám đốc.

Du Kiệt cho gọi cô thư ký vào và hỏi:

- Hôm qua tôi có cuộc hẹn với Mỹ Lan. Cô có nói cho ai biết không vậy ?

- Nếu chưa có sự cho phép của giám đốc, người nhà của giám đốc tôi không dám cho biết, bộ có chuyện gì xảy ra trong cuộc hẹn à ?

Du Kiệt đem chuyện nhất nhất kể lại.

- Lịch trình những buổi gặp gỡ và tiếp xúc của giám đốc khi chưa tan sở, tôi hay để trên bàn cho tiện việc liên lạc và sắp xếp... sau đó tan sở, tôi mới khóa hồ sơ đó vào trong tủ. Vậy là có ai coi lén rồi.

- Ý cô nói phòng hành chánh sự nghiệp ngoài kia...

- Cũng có thể, vì mọi công văn, giấy tờ đi đến của các phòng ban đều được đưa đến bàn

để tôi sắp xếp trình giám đốc.

- Vậy ý cô nói nghi cho những người ấy à ?

- Đúng vậy.

- Phạm vi rộng quá, cô muốn tìm cho ra cũng thật là phiền. Từ rày về sau, cô hãy chú ý một tí.

- Tôi biết, chào giám đốc.

Cô vội trở về bàn của mình, và nói chuyện cho cả phòng nghe.

- Tôi vừa mới bị giám đốc khiển trách về vấn đề có người nhìn trộm giấy tờ trên bàn.

Mong là các anh chị đừng để chuyện xảy ra lần nữa.

Mặt Diễm Chi tái đi, cô vội cúi xuống xếp lại hồ sơ của mình. Hại thật !

Sáng hôm sau, Diễm Chi tìm Tô Tâm ngay :

- Ta nghĩ kỹ rồi, quyết định không giúp nhỏ nữa.

- Tại sao vậy ?

- Du Kiệt đã phát giác.

- Phát giác ra bỏ ?

- Không phải. Chuyện xảy ra hôm đó, anh ấy có ý nghi ngờ và dặn chị Nga, thư ký phải dè chừng.

- Thật ra, anh ta cũng vô tâm. Chứ nếu để ý, anh ta đi đến đâu cũng đều gặp mình. Nhưng không sao đâu, nếu tội mình không đi chung, anh ta không thể biết được.

- Đồng ý là vậy, nhưng cây kim gói trong bọc lâu ngày cũng lòi ra. Tôi sợ lúc đó sẽ khó cho tôi.

- Không sao ! Bỏ cứ nhảy qua đây phụ với Liên Sa, mình trả lương bỏ gấp đôi.

Diễm Chi vẫn lắc đầu. Tô Tâm cố thiết phục :

- Chi đã từng nói với mình, Chi vừa yêu vừa hận anh ấy, vậy sao không nhân cơ hội này cho anh ta bài học để anh ta hết tự mãn. Cứ tiếp tục giúp mình đi, nếu có gì xảy ra, mình lúc nào cũng sẵn sàng đón bạn mà. Cũng chẳng còn bao lâu nữa đâu. Chi ạ. Mình cần chi một tháng thôi hà.

- Hai tuần nữa thôi !

- Không kịp. Thôi, ba tuần nha Chi.

- Thôi được, ba tuần vậy, không có ngày nào nữa đâu - Diễm Chi đành thở dài chấp nhận.

Tô Tâm đưa tay vuốt lại nếp áo, cô hít thật sâu vào để lấy thêm tự tin và mạnh dạn nhấn

chuông. Có tiếng chó sủa và tiếng chân người bước ra.

- À ! Thì ra là cô Tô Tâm.- Người gác cổng reo lên.

- Ủa ! Anh biết tôi sao ?

- Từ sau đêm hôm đó, chúng tôi được nhắc đến cô luôn.

Tô Tâm nở một nụ cười để lấy lòng :

- Không biết điều lành hay dữ đây.

- Dĩ nhiên là lành rồi. Ông cụ và ông bà có vẻ mến cô lắm đó.

- Này, anh Kiệt có ở nhà không ?

- Cậu ấy đi từ sáng sớm. Có cụ và ông bà ở nhà đó, cô có muốn vô không ?

- Vô chứ, chủ ý là tôi đến thăm ông nội và hai bác mà.

- Vậy cô ngồi đây chờ một lát, để tôi vào cho cụ hay.

Tô Tâm đưa mắt nhìn ra ngoài vườn. Hôm nay dưới ánh nắng ban ngày, nàng mới tận hưởng hết bức tranh sống động đêm mừng thất tuần ông cụ, nàng đã không thấy hết. Một hòn giả sơn được đặt giữa hồ nước khá lớn án ngữ gần hết một góc vườn. Xung quanh hồ là những luống hoa cúc xem lẫn hồng nhung và cẩm chướng đang khẽ đu đưa mình theo từng cánh gió. Khu vườn như có ma lực hấp dẫn Tô Tâm, bước qua cây cầu nhỏ bắc qua hòn giả sơn. Tô Tâm có thể nhìn thấy từng đàn cá tung tăng uốn lượn và hớp từng bọt không khí đang nổi trên mặt hồ, nước trong vắt để có thể thấy rõ từng hòn đá cuội hoặc những sợi rêu xanh nằm sâu dưới đáy. Một chú khỉ con nhảy ra khỏi hang và rít lên những tiếng e dè sợ hãi khi thấy có mặt người lạ.

- Tô Tâm ! Cháu có tin rằng hòn giả sơn này do chính tay Du Kiệt làm không ? - Ông cụ từ đầu cầu bên kia nói vọng sang.

- Ô !...

- Nó rất thích làm hòn giả sơn. Mỗi đêm, sau khi bù khú với bạn bè, nó lại ngồi ở đây cả giờ đồng hồ lặn đó.

Con người hai mặt ! Một khám phá bất ngờ thú vị.

- Và cả ông nữa, cháu nghĩ là ông cũng thích nó chứ ? - Tô Tâm tiến đến và đỡ ông cụ vào nhà.

- Cháu nói đúng.. - Ông cụ cười khà.

- Ông bây giờ có thể làm được giùm công chuyện mỗi ngày chăm sóc khu vườn cho Du Kiệt.

- Ông nói vậy chứ cháu thấy ông còn rất khỏe đó. À ! Cháu có món quà này xin biếu ông.
- Tổ Tâm lôi từ trong giỏ một cái áo len màu cà phê sữa.
- Và đây một chiếc cà vạt và một hộp kem cho ba mẹ anh Du Kiệt.
- Cháu thật là chu đáo.- Mẹ Kiệt đứng sau lưng tự bao giờ - Thế cháu có quà cho thằng Kiệt không ?

Tổ Tâm bẽn lễn :

- Dạ không, bác ạ. Anh ấy rất khó tính, con sợ không thích hợp với anh.
- Thằng Kiệt từ thuở nhỏ được nuông chiều, tánh lại hiếu thắng nếu như có gì không phải, con đừng trách nghe Tổ Tâm.
- Xem như cháu nể mặt của ông nội - Ông cụ thêm vào.
- Nhưng con đừng lo, có hai bác ở đây nó không thể ăn hiếp con được đâu. - Mẹ của Kiệt nắm lấy tay Tổ Tâm.
- Nó má ăn hiếp cháu, ông sẽ mắng cho Nào, bây giờ ông sẽ cho cháu xem cái này !

Mẹ Du Kiệt bật cười.

- Ông nội lại sắp khoe đồ cổ nữa rồi đấy.

Quả thật, ông cụ mang ra một chiếc bình cổ nhỏ xíu và nói :

- Cháu thấy bình này như thế nào ?
- Đẹp quá, ông ạ. Chắc là đắt lắm phải không ông ?
- Mặc rẻ không thành vấn đề, chủ yếu là nó có đúng giá trị của nó hay không. Một loại bình cổ đó cháu - Ông cụ vừa nói vừa gật gù - Bình bông này chỉ thích hợp chỉ cắm một cành hồng.
- Ông nội cũng có nhĩ hững này nữa sao ?
- Là con gái mới cắm hồng , còn ông thì chỉ thích chơi kiềng và đồ cổ hơn. - Đặt chiếc bình vào lòng bàn tay của Tổ Tâm, ông nói - Tặng cháu đó.
- Vật quý như vậy ông cũng tặng cháu à ? - Tổ Tâm vội kêu lên.
- Cắm cành hồng để trên bàn trang điểm, sẽ tăng thêm sự trang nhã đó cháu.
- Cháu biết ý tốt của ông , nhưng mà vật quý như vậy, cháu không dám nhận đâu.
- Nếu như cháu mến ông , thì cháu nhận tặng vật này, đừng nghĩ nó giá trị bao nhiêu. Là thanh niên, phải giải quyết nhanh nhẹn chứ.
- Nếu anh Du Kiệt biết sẽ không vui đâu.
- Cháu an tâm. Kiệt nó không bao giờ để ý đến chuyện này đâu.

Vừa lúc đó, Du Kiệt về đến, anh ngạc nhiên :

- Cô tới nhà tôi làm gì vậy ? - Du Kiệt trở nên gay gắt.

- Tôi tới thăm ông nội và hai bác.- Tổ Tâm vẫn trả lời một cách dịu dàng.

- Ai là ông nội của cô ? Ở đây không có ai là họ Lý cả. Buồn cười thật !

Nghe Du Kiệt mĩa mai, ông nội tức giận và cất vắn :

- Ông là ông nội của Tổ Tâm, thế Tổ Tâm tới thăm ông nội không được sao ?

- Con à ! Con đừng có bất lịch sự quá nhạ- Mẹ Du Kiệt bực bội la.

- Cũng may bản tánh Tổ Tâm nó hiền, nên không trách con. Nhưng con là chủ nhà, tại sao chút xíu lịch sự cũng không có vậy ?- Cả ba Kiệt cũng không ngoại lệ.

- Ba ! Hãy coi chừng cô ấy, mừa mô xảo quyệt. Cô ấy đến đây là có mục đích chứ không phải chơi đâu.

- Ti Tô ! Cháu...

- Ông nội à ! Nếu Du Kiệt không thích có mặt cháu, thì cháu xin kiêu, xin phép hai bác...

- Khoan ! - Mẹ Kiệt nắm tay không cho Tổ Tâm về - Con đã tới đây, ở lại đây ăn cơm, mặc kệ nó. Thật là ngang ngược.

- Bác gái à ! Thôi, để con đi về, con không muốn vì con mà mọi người mất vui - Tổ Tâm làm ra vẻ ngằn ngại nói.

- Cháu đi à ? Vậy ông đi theo cháu. - Ông cụ quả quyết. - Ti Tô nó cũng đâu thích già này ở đây.

Dứt lời, ông kéo tay Tổ Tâm định bước đi.

- Du Kiệt ! Con đã chọc giận ông nội rồi đó. Còn không mau đến xin lỗi .- Mẹ Kiệt vội đẩy con trai.

Du Kiệt liếc nhìn Tổ Tâm bằng con mắt sắc cạnh bén như dao, bình thường khi nói chuyện với Kiệt, cô mới vờn móng vuốt ra. Còn bây giờ trước mặt mọi người cô lại làm ra vẻ ôn nhu hiền hòa, đúng là yêu tinh ! Nhưng anh không thể làm khác, vì anh rất yêu quý ông nội. Đến khi bị mẹ đẩy mạnh, anh vội chạy lại ôm vai ông.

- Ông nội ! Đừng giận mà ông - Quay sang Tổ Tâm, anh nói tiếp - Được, nể tình ông nội, tôi cho phép cô ở lại đây đó.

- Ở lại đi con, mặc kệ nó. Thô lỗ, bất lịch sự !- Mẹ Kiệt vỗ về Tổ Tâm.

Hai ông bà cũng cảm thấy ngượng vì hành động mà họ cho là lỗi mắng của Du Kiệt.

Du Kiệt đành hòa hờn :

- Ông nội ! Con với ông nội chơi đánh cờ nha.
- Ông muốn Tổ Tâm đi cùng . Nếu không ông sẽ không chơi.- Ông cụ đòi hỏi như một đứa trẻ vì ông biết Du Kiệt sẽ chiều ông.
- Thôi được, cô hãy theo chúng tôi vào phòng đọc sách.
Thấy Tổ Tâm chần chừ. Du Kiệt quát lên :
- Nè ! Thật ra, cô có muốn đi vô không hả ?
- Vô chứ.- Mẹ Kiệt trả lời thế và nói tiếp- Cái thằng, chiều nó riết nó đâm hự Coi vậy chứ tánh nó tốt lắm, để từ từ rồi bác sửa đổi nó.
- Tổ Tâm... - Tiếng ông nội kêu lên- Cháu tới ngay đây.
Tổ Tâm vội chạy vào.

- Kiệt ! Con đưa Tổ Tâm về đi !
- Không được đâu mẹ ạ.- Du Kiệt từ chối thẳng thừng.
- Dạ, không cần đâu, con có xe đưa tới đây mà.
- Ông nội của cháu đã bảo tài xế về trước rồi. Bây giờ mà cháu đón xe không phải là dễ, để Du Kiệt đi với cháu.
- Hay để cháu kêu tài xế đưa cô ấy về.- Du Kiệt lại từ chối.
- Ti Tô à ! Ông muốn cháu nghe lời ông nội. Cháu phải tỏ lòng hiếu khách chứ.
- Ông nội ! Tại sao ông phải tốt với cô ta như vậy ? Cô ta không xứng đáng đâu, cô ta...
- Tổ Tâm không là gì với cháu, nhưng là khách của ông nội. Vậy ông năn nỉ cháu đưa khách của ông nội về giùm, có được không hả ?
Du Kiệt không còn cách nào từ chối, đành phải chấp thuận.
- Đi, cô khách quý của ông tôi ạ !
- Thưa ông nội, thưa hai bác cháu về.
- Đừng quên cái này nha !- Ông cụ đã bỏ lọ bông nhỏ vào một cái hộp trao cho Tổ Tâm.
- Cảm ơn ông nội, chúc ngủ ngon.
Ông cụ đưa Tổ Tâm đến bậc thềm và đứng nhìn theo cho đến lúc nàng và Du Kiệt bước lên xe. Xe vừa nổ máy, Tổ Tâm lại mang lọ hoa ra ngắm nghía cốt để Du Kiệt thấy.
- Thì ra, hôm nay cô đến để gặt ông tôi món đồ cổ này ?- Du Kiệt châm biếm.
- Nếu anh còn ngồi đó nói mãi mà không chịu chạy, tôi e ông nội anh sẽ ra tận đây đó.
Bực tức, Du Kiệt nhấn ga cho xe chồm tới thật nhanh. Từ kính chiếu hậu, anh có nhìn

thấy cái lắc đầu của nội anh.

- Tôi đã biết mục đích của cô đến đây rồi.- Du Kiệt vừa chạy vừa nhắc nhó- Tất cả cũng vì món đồ cổ của ông tôi đây mà.

- Này ! Hôm nay tôi mới biết anh còn quá trẻ con. Vừa rồi, lúc trên bà ăn, anh tranh chỗ ngồi gần ông nội với tôi, bây giờ lại phát biểu lung tung.

Du Kiệt đưa tay lại quẹo thật gắt làm Tổ Tâm phải bật ngựa người ra sau.

- Cô đừng lãng sang chuyện khác. Chắc có ngày "Đài hồng viên " cô cũng rắp tâm chiếm đoạt.

- Tôi nghe nói viên ngọc ấy là vật sính lễ của anh. Nếu vậy, tôi sẽ là vị hôn thê của anh. Xin nha, cho dù tôi nghèo đi thế nào đi chăng nữa, anh có tặng viên ngọc ấy tôi cũng không nhận đâu.

- Tôi cũng không cho cô cơ hội được nhắm vào viên ngọc đó cùng các vật quý khác. Và tôi cảnh cáo cô, tôi với cô không thân không thuộc, mong rằng từ nay cô đừng đến nhà tôi nữa.

- Tôi là khách mời của gia đình anh.

- Vì người nhà tôi không biết rõ, cho nên mới bị cô gạt. Tôi không nói đùa với cô đâu. Nếu cô còn bước vào nhà tôi lần nữa. Tôi sẽ tát tai cô thật sự đó.

- Được.- Tổ Tâm mím chặt môi- Tôi hứa với anh, tôi sẽ không chủ động đến nhà anh. Coi như là tôi sợ anh đi. Dừng lại ! Tôi muốn xuống.

Và Tổ Tâm mở cửa bật thoát ra ngoài.

Chương 4

Du Kiệt vừa bước vào phòng khách lại nghe tiếng cười của Tổ Tâm. Cơn giận bốc lên,

anh ào tới trước mặt Tổ Tâm.

- Cô đã hứa gì với tôi ? Mau dứt khỏi nơi đây !

- Tôi... - Tổ Tâm ngó sang ông nội.

- Là ông đón Tổ Tâm lại. Chẳng lẽ ông muốn mời một người khách đến nhà cũng không được sao ?- Ông cụ quắc mắt nhìn lên- Ngay trước mắt ông mà đuổi khách như vậy, cháu có coi ông là ông nội không vậy ? Thật là quá đáng !

Du Kiệt áp úng :

- Xin lỗi ông, cháu đâu biết là ông mời cô ta đến.

Ông cụ vẫn tức giận ngời thờ hơi ra. Du Kiệt thấy vậy, chạy đến :

- Nội à ! Cháu đã xin rồi, đừng tức giận nữa mà. Một lát, cháu chơi cờ với ông , nha nội ?

- Thật tâm cháu không muốn ông nội giận ?

- Đương nhiên rồi.

- Thế thì cháu xin lỗi Tổ Tâm đi.

- Xin lỗi cô ta ?

- Ông đã biết cháu có coi lời của ông nội vào đâu. Cha nhức đầu quá, đỡ cha về phòng.

Cha không muốn thấy mặt nó.- Ông cụ vội quay sang con dâu.

- Con xem, con đã chọc tức ông nội đến vậy, uống công ông nội cưng con như vàng như ngọc. Thật là bất hiếu - Mẹ Kiệt ta thán.

Thật ra, ai cũng thấy rõ ông cụ đang làm nũng với cháu mình, đau đầu chỉ là cái cớ mà thôi, và mỗi lần như vậy, Du Kiệt đều phải chịu theo ý của ông.

- Lý Tổ Tâm ! Xin lỗi nha- Du Kiệt vội nói.

- Ông nội đã bớt đau đầu chưa ? Ảnh đã xin lỗi cháu rồi.- Tổ Tâm đứng gần hỏi han.

- Thế cháu không giận à ?

- Chỉ cần ông hết đau đầu là được. Để cháu rót cho ông ly trà nóng.

- Thôi khỏi, ông đỡ nhiều rồi.

- Hừm... - Du Kiệt lừ mắt nhìn Tổ Tâm.

- Du Kiệt ! Cháu đoán xem, Tổ Tâm mang gì đến cho ông nè.

- Ai mượn... - Du Kiệt định nói mát mẻ Tổ Tâm vài câu, nhưng lại ngại ông nội nằm vạ nên chỉ nói - Lại là một cái áo len chứ gì.

- Đoán sai rồi, cháu xem đang để trên bàn. Đó là bộ tách cổ, ít nhất cũng mất phải vài triệu mới mua được.

Sòng phẳng quá nhỉ, thậm chí còn chơi trội hơn, vì bộ tách đất hơn cái lọ mà ông đã tặng cho cô Đề xem cô ta còn giỏi trò gì nữa.

- Không đắt lắm đâu, ông nội. Vì người bán là nội của ông cháu.

- Vậy hôm nào rảnh, cháu dẫn ông đi xem một số đồ cổ nha ! Hay là ngày mai được không?

- Dạ được. Chỉ cần ông nội thích.- Tổ Tâm liếc về phía Du Kiệt, nói tiếp- Nhưng mà cháu không thể đến nhà ông.

- Mai, ông sẽ đến công ty của cháu. Mình đi ăn trưa xong, rồi đi xem đồ cổ... Này, Du Kiệt ! Cháu định đi đâu đấy ?

Du Kiệt tỏ vẻ uể oải :

- Xin lỗi tất cả, tối nay cháu có hẹn vài người bạn bàn chuyện làm ăn, cháu chỉ ghé về thay bộ đồ thôi.

- Vậy cháu đi đi !- Ông cụ gật đầu.

Tổ Tâm nhìn theo dáng của Du Kiệt đi lên lầu. Bờ vai rộng, vóc người cao thẳng nhanh nhẹn và rắn chắc... Đã có một thời, Tổ Tâm hằng mơ tưởng đến dáng người đàn ông như thế, thật là thú vị nếu được dựa vào bờ vai ấy, trải lòng mình ra và được âu yếm vỗ về. Tổ Tâm thoáng đỏ mặt. Mình đang nghĩ gì vậy ?

Theo dõi nét mặt Tổ Tâm, ông cụ bật cười :

- Cháu với Du Kiệt có điều gì gay cấn với nhau, phải không ? Ông thấy Ti Tô đối đãi với cháu không được tốt lắm.

- Từ trước đến giờ, cháu chỉ lo học hành nên chưa có tình cảm với bất cứ ai.- Tổ Tâm bẽn lẽn nói - Lần này từ Pháp về, cháu có quen biết một số bạn trai, trong đó có Du Kiệt.

Nhưng cháu thú thật là chỉ có ảnh là cháu có cảm tình thôi. Ông nội đừng cười cháu nha !

- Tại sao lại cười ! Cháu rất thành thật, điều đó làm ông rất thích. Ti Tô phải tội ngang tàng bướng bỉnh chứ bản tánh nó rất tốt, lại xông xáo lại cũng biết lo làm ăn nữa.

- Cũng tại cháu ấu trĩ, kiến thức hạn hẹp nên...

- Cháu đừng nên hạ mình như thế ! Con gái chân thật như cháu không phải dễ tìm.

- Lúc đầu, anh Kiệt cũng có để ý đến cháu đó chứ. Nhưng càng ngày ảnh càng xa lánh. Thậm chí ghét cháu nữa. Cũng tại cháu nghĩ mình là con gái, không nên chủ động tìm đến với bạn trai. Trong khi đó, các cô khác bạn anh ấy thì không như vậy.

- Cháu nghĩ vậy là đúng, cho nên ông thấy cháu khác biệt của đám bạn gái của Du Kiệt.

- Nhưng anh Kiệt thì không thích như vậy. Có lẽ anh ấy cho là cháu kiêu ngạo, hợm mình...

- Nếu quả nó nghĩ như thế thì nhận thức của nó chưa được chính xác lắm.

- Từ lúc mà cháu gặp ông nội và hai bác... - Tổ Tâm sụt sùi- Mà nhất là ông đó, cháu cảm thấy là như gặp lại người thân của chính mình. Chỉ còn người chị duy nhất, vừa rồi cũng bỏ cháu mà đi.

Ông cụ vừa bước qua vuột tóc của Tổ Tâm.

- Tội nghiệp cháu ! Nếu cháu không chê cứ xem ông là ông nội ruột của cháu. Ông biết cha mẹ Kiệt cũng mến cháu nhất trong đám bạn gái của nó, cho nên ai cũng hy vọng cháu và Du Kiệt trở thành một cặp thật xứng đôi.

Tổ Tâm e thẹn :

- Cháu chỉ mong là được nội thương mà thôi . Còn chuyện cháu với Du Kiệt, thì cháu không dám nghĩ tới đâu.

- Đừng vội thất vọng ! Đơn giản là Du Kiệt đẹp trai lại có tài. Hội đủ điều kiện cho các cô gái. Các cô thời nay không biết mắc cỡ gì cả, cứ chủ động trước để tranh thủ tình cảm, chiều chuộng Du Kiệt. Tạo thành thói quen. Về phần cháu là đứa con gái tốt không làm được như vậy, cho nên...

- Không thành, phải không ông ? - Tổ Tâm cười mỉu.

- Sợ gì không thành, còn có ông nội chi, hai đứa cùng không nhượng bước, để ông tạo cơ hội cho Cháu hãy chờ xem, Du Kiệt sẽ đến với cháu.

- Nhưng mà ông nội, cháu không hiểu...

- Rồi cháu sẽ hiểu. Mà này ! Ông nội sẽ sắp xếp được các cuộc gặp gỡ, nhưng đánh bại tình địch và được trái tim của thằng Kiệt là do nơi cháu, ông không thể lo chuyện ấy được.

Ông cụ lại cười khề khà...

Chiếc xe từ từ leo con dốc. Một bên là đá núi sừng sững , một bên là vực sâu hun hút. Mây mù bay lảng đãng bên ngoài xe khi mờ khi tỏ làm cho cảnh sắc càng thêm ngoạn mục. Nhìn lại phía sau, từng đoàn xe nối đuôi nhau như một con rắn bị chặt đứt khúc cổ trườn lên đồi. Một tốp thợ đang chát những hòn đá nhỏ - dấu tích còn lại của một mảng núi vừa được phá - mà quên đi khí trời lạnh giá đang bao vây. Con đường đã được khai

phá nhưng vì chưa dọn xong nên còn rất gồ ghề và lổm chổm. Đường sá như thế này không hiểu ông nội chịu đựng được bao lâu. Du Kiệt bật lên suy nghĩ của mình.

- Ông nội à ! Khá lâu, ông không đến nông trại, tại sao bây giờ ông lại đòi lên đây vài ngày ?

- Cũng vì cháu đó.

- Vì cháu ? Cháu chẳng hiểu.

- Đến đó tự động cháu sẽ hiểu mà.

Mẹ Kiệt vội hỏi :

- Cha à ! Đường xá xa như vậy cha chịu nổi không ?

- Vì Ti Tô, cực đến mấy cha cũng chịu được.

Du Kiệt vẫn đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Chiếc xe đang từ từ rẽ vào khúc ngoặt. Anh nhìn xuống vực, một dòng suối trong xanh đang uốn mình và reo lên những tiếng réo rắt.

Tiếng gió hú, tiếng suối reo khi gần khi xa nghe như một tấu khúc vừa hồn nhiên lại vừa êm ả.

- Kiệt à ! Cháu có biết là ông nội thương ai nhất không ?

- Cháu biết chứ ông nội - Du Kiệt lơ đãng trả lời.

- Vậy cháu có thương ông chứ ?

Du Kiệt vội quay lại ôm vai ông cụ. Người già đến một lúc nào đó tánh tình của họ trở nên đơn sơ như một đứa trẻ, chỉ khác là những kinh nghiệm và nhận thức trong cuộc sống của họ thì rất ư sâu sắc !

- Đương nhiên cháu thương ông nội nhất nhà rồi.

- Cha à ! Đừng mắc mưu nó ! Ti Tô chỉ thương bản thân mình thôi. Có bao giờ nó nghe lời cha đâu ?- Mẹ Du Kiệt nói xen vào.

- Me...

- Ti Tô này ! Chỉ cần cháu không làm ông thất vọng là được rồi. Ông cũng đã già rồi không được bao năm nữa. Mai mốt đây muốn nghe tiếng của ông cũng không dễ đâu.

- Đừng nói thế nội ! Cháu nghe lời ông mà.- Du Kiệt thương ông đến nỗi lòng.

- Vậy mới ngoan. À ! Ngồi đến cứng lưng lại. Còn phải ngồi bao lâu nữa đây ?

- Thưa ông gần đến nông trại rồi ạ. Chỉ mất khoảng hai mươi phút nữa thôi.

Người tài xế trả lời.

- Ừm, mệt quá - Ông đưa tay dấm dấm vào lưng.

- Ông nội để cháu đâm lưng cho ông - Du Kiệt đâm nhẹ nhẹ vào lưng ông.

- Được rồi. Được rồi, bây giờ thấy khỏe ra chút.

- Ông nội xem kìa, đã tới rồi !- Du Kiệt chỉ tay vào tấm bảng to dựng bên lề : "Nông trại ngựa và bò sữa Đồng Tiến".

Xe chạy thẳng vào ngôi nhà to màu trắng . Mọi người cùng nghỉ ngơi. Giây lát sau, ông cụ bèn kéo Du Kiệt ra ngoài và bảo với người quản gia.

- Quốc à ! Đem nó ra đây đi.

- Nó ?

- Rồi cháu sẽ biết, đừng nóng.

Lát sau, anh Quốc dẫn đến một con ngựa to lớn dũng mãnh. Con ngựa có bộ lông màu nâu đen. Bờm trắng và đặc biệt bốn vó của nó đều có những chùm lông trắng bao quanh.

- Đẹp quá, ông nội !- Mắt Du Kiệt sáng lên.

- Quả mừng sinh nhật thứ hai mươi bảy của cháu. Vì chỉ còn một tháng là sinh nhật của cháu, phải không ?

- Cảm ơn ông nội.- Du Kiệt thích ra mặt.

- Cháu đặt cho nó một cái tên đi.

- Đặt nó tên Sa Hoàng, được không ?- Du Kiệt ngẫm nghĩ hồi lâu.

- Ông nội ! - Cháu muốn cỡi nó ngay bây giờ.

- Vội gì, chúng ta còn ở đây mấy ngày mà.

Quay qua chạ Du Kiệt cao hứng nói :

- Con muốn ở đây một tuần, cha đồng ý chứ ?

Ông Phương mỉm cười tủm tỉm :

- Từ ngày con về nước làm việc đến nay, con có nghỉ ngày nào đâu. Được rồi ba phê chuẩn cho.

Ông Phương vừa dứt lời, chợt có chiếc xe hơi chạy thẳng vào sân. Nhìn lại thì xe của nhà, nhưng khi tài xế mở cửa. Du Kiệt ngạc nhiên khi trông thấy Tổ Tâm đang mặc bộ đồ cỡi ngựa.

- Sao cô ta lại đến đây ?

- Du Kiệt ! Cháu đã hứa với ông những gì ?

- Cháu hứa là sẽ nghe lời ông. Nhưng hồi nào đến giờ mình đâu có mời ai đến nông trường đâu ?

- Mẹ đã nhận Tổ Tâm là con nuôi - Mẹ Du Kiệt vội chen vào - Cũng là cháu gái nuôi của ông nội thì đâu phải là người ngoài nữa.

- Ông nội... - Du Kiệt có vẻ không được vui,.

- Vậy mà cháu lúc nào cũng mở miệng nói là thương ông . Chưa bao giờ ông thích người nào như Tổ Tâm. Nếu thương ông, cháu phải đối xử tốt với cô ấy.

- Thế cô ta cũng ở lại nông trại này à ? - Du Kiệt hỏi khi thấy tài xế xách vali vào.

- Ông mời Tổ Tâm đến đây chơi, nếu không thích, ông lập tức đưa Tổ Tâm về ngay.

- Không phải ông à ! Cô ta cứ ở lại đây, cháu không đối nghịch với cô ta nữa đâu.

Du Kiệt tuy nói nhưng chẳng hứng thú chút nào. Thật là mất toi đi mấy ngày vui !

- Ông nội !- Tổ Tâm đi nhanh tới - Bác gái có dẫn cháu đi xem đàn ngựa, con nào cũng to khỏe, có vài con đẹp ghê nội à.

Ông cụ cười đắc chí :

- Đàn ngựa giống của ông nổi tiếng lắm đó cháu . Bây giờ già rồi , ông ít có dịp chăm sóc chúng như trước nên giao cho ba của Du Kiệt . Này ! Cháu ăn mặc như kỵ sĩ . Bộ tính cưỡi ngựa thật à ?

- Lúc cháu còn du học , những kỳ nghỉ hè , cháu hay theo chúng bạn đến nông trại chơi , nên cũng biết cưỡi ngựa , tuy không tài lắm nhưng không đến nỗi té đâu.

Ông cụ vội đưa mắt nhìn người quản gia :

- Quốc à ! Cậu dẫn con ngựa Quận Chúa đến đây đi . Du Kiệt ! Cháu mau thay đồ , cưỡi con ngựa mà ông tặng cháu đi với Tổ Tâm cho có bạn.

Du Kiệt lặng thinh bỏ vào nhà . Lúc đó , người quản gia dẫn con ngựa màu tro ra . Nó không đẹp và hùng dũng như con Sa Hoàng nhưng lại có dáng đi dịu dàng và mềm mại hơn.

- Con này là Quận Chúa . Lúc Sa Hoàng chưa tới , nó là con ngựa đẹp nhất ở đây đó.

Du Kiệt chỉ mặc đơn giản áo sơ mi bỏ vào trong quần và mang đôi giày bột loại mà các công nhân ở đây thường mang mỗi khi đi chăn đàn bò . Ông cụ trợn mắt ngó.

- Ô ! Có sao đâu nội.- Du Kiệt nhún vai - Tốt mã thì hay rồi đấy . Vả lại , cháu có nghe nói con này chứng lắm , ăn mặc như thế này gọn nhẹ dễ xoay trở hơn.

Vừa nói anh vừa phóng lên lưng con Sa Hoàng . Vì bất ngờ , con ngựa vùng hí lên nhưng Du Kiệt vẫn không chế nó được.

Anh ta quả có tài điều khiển ngựa ! - Tổ Tâm thầm nghĩ.

- Con Sa Hoàng táo tợn quá !

- Cần thận nghe con ! - Mẹ Kiệt vội nói . - Còn Tổ Tâm có đói không , con chưa ăn gì cả mà.

- Dạ , con không đói . Con đi đây , hẹn lát sau gặp lại.

Du Kiệt phóng ngựa đi mất . Phía sau nông trại là cánh rừng thưa . Xuyên qua đó đến một trảng cỏ mênh mông nằm dưới thung lũng . Du Kiệt dừng ngựa lại và cột Sa Hoàng vào cây cổ thụ cho nó gặm cỏ , trông nó có vẻ hiền lành khác hẳn với lúc đầu Du Kiệt ngồi trên lưng nó . Anh nằm dài trên cỏ . Bứt một cọng cỏ vào miệng mùi ngai ngái của cỏ quyện lại với hương của đất làm nên vị giòn ngọt . Trảng cỏ như một tấm thảm lót lưng anh và trải dài mút tầm mắt.

Phải một lúc sau , Tổ Tâm mới đến . Cô cột con Quận Chúa bên cạnh con Sa Hoàng và nhìn chúng.

-Tại sao cô theo chúng tôi hoài vậy ? Du Kiệt bức bối vì thấy có người làm mất hứng.

-Nơi đây anh rảnh hơn tôi , nếu tôi không theo anh thì sẽ lạc mất , làm sao trở về nông trại.

-Tôi không nói ý đó . Đáng lẽ cô đừng nên đến nông trại .- Du Kiệt vẫn gặm chừa ngon cỏ.

Tổ Tâm ngồi xuống cạnh anh :

-Tôi không định tới đây , nhưng ông nội đã mời mấy lần , e từ chối mãi sẽ làm ông buồn .

Vả lại , thành phố cũng khá náo nhiệt , có dịp thay đổi không khí cũng là một điều tốt.

-" Ông nội , ông nội "... cô gọi ngọt ngào quá ! Cô mang họ Lý chứ đâu phải họ Đoàn mà bắt quàng ?

-Ông nội anh yêu cầu tôi gọi như thế.

-Tôi nói cho cô biết , để làm vui lòng ông nội , ở trước mặt ông , hai chúng ta là bạn , còn thì vẫn như xưa.

-Tôi cũng nghĩ vậy , ông nội đối với tôi quá tốt . Vì ông , tôi chịu thiệt thòi một tí cũng chẳng sao.

-Tôi cũng hy sinh vì ông thôi .- Du Kiệt nhún vai.

-Hy sinh ?

Đĩ nhiên ! Cứ nghĩ phải ở đây chung với cô mấy ngày đã ngán tận cổ rồi , chẳng phải hy sinh là gì ?

Tổ Tâm mím môi :

-Tôi... Ở cạnh anh cũng chẳng vui sướng gì.

- Được . Bắt đầu từ phút này , chúng ta không nói chuyện nữa.

Du Kiệt quả nín thinh . Lát sau , anh bước đến con Sa Hoàng.

-Anh muốn đi đâu nữa ?

-Ráng chiều xuất hiện , trong lòng cô có nghĩ đến ông nội không ? Tôi chẳng hiểu tại sao ông nội lại thích cô vậy ?

Đồ kiêu ngạo ! Tổ Tâm ầm ức khi phải theo sau con ngựa của Du Kiệt . Đanh phi nước đại gần về đến nông trại , Du Kiệt nghe tiếng ngựa hí vang và theo sau đó là tiếng kêu của Tổ Tâm . Anh vội điều khiển Sa Hoàng dừng bước . Vừa lúc đó , con Quận Chúa chạy tới , trên lưng không có Tổ Tâm.

Du Kiệt cảm thấy có điều gì đó không ổn . Anh xuống ngựa đi trở lại , và tìm thấy Tổ Tâm đang nằm ngất xỉu trên đồng lá vàng . Gọi mãi vẫn không có tiếng đáp , anh vội quỳ xuống lật ngược cô lại , phủi những chiếc lá vương trên mặt.

-Nè ! Tổ Tâm , cô tỉnh lại đi !

Du Kiệt đưa tay gần mũi , thấy Tổ Tâm vẫn còn thở . Như vậy là bị ngựa hất té bất tỉnh , Anh ngó lại tìm con Sa Hoàng thì nó đã biến mất . Anh vội xốc Tổ Tâm lên và cố chạy về hướng nông trại . Rất may , anh Quốc quân gia trông thấy cả hai con ngựa về nhà mà không có người nên vội chạy đi tìm.

-Cậu à ! Cô ấy bị sao vậy ?

-Bị ngựa hất té.

- Để tôi đi mời bác sĩ hoàng.

-Bác sĩ Hoàng ? Mất nhiều thì giờ lắm , hãy đưa cô ta đi bệnh viện là tốt hơn.

-Từ đây đến bệnh viện khá xa , người bị té không nên dời tới dời lui . Cậu có thấy ngôi nhà ngói to đùng đằng kia không , là chỗ ở của bác sĩ Hoàng đó , lái xe cũng chỉ mất mười phút . Ông ấy tuy về hưu nhưng giỏi lắm.

Du Kiệt khoát tay lia lịa :

-Anh đi gấp giùm đi , để tôi đưa cô ấy lên phòng được rồi.

Du Kiệt đưa Tổ Tâm về phòng . Anh vội ra phòng kêu chị Thanh , người giúp việc.

-Nhờ chị lau mặt cho cô ấy , làm nhẹ thôi kẻo trúng các vết xước.

-Cô ấy có sao không cậu ?

-Tôi cũng không biết nữa , để tôi gọi mẹ tôi chăm sóc cho cô ấy.

-Cậu ơi ! Bà không có ở đây.

Du Kiệt quay người lại ngay :

-Thế mẹ tôi đi đâu ?

-Ông bà đã đưa cụ đi xuống phố.

-Ông nội đã xảy ra chuyện gì ?

-Không . Ông bảo sẽ trở về ăn cơm , nói với cô cậu nhớ chờ về ăn luôn thể.

-Kỳ vậy ? Từ Sài Gòn lên đây mất cả mấy tiếng đồng hồ , bây giờ lại xuống phố , không sợ rêm người sao chứ ?

-Cậu ơi ! Đã mời được bác sĩ rồi nè !

Theo sau anh Quốc là người đàn ông trạc sáu mươi , nhưng trông vẫn còn nhanh nhẹn và khỏe mạnh.

-Bác sĩ Hoàng làm phiền ông quá.

-Không sao đâu , hãy kể lại sự việc đi.

Bác sĩ Hoàng vừa khám cho Tố Tâm , vừa lắng nghe Du Kiệt thuật lại câu chuyện . Ít phút sau , ông ngừng đầu lên.

-Cô ta có bị gãy tay hay chân không bác sĩ ?

-Cũng may là không sao cả , chỉ bị thương ngoài da . Hên cho cô ta hôm trước có mưa đất còn ẩm , vả lại bị té trên đồng lá . Nếu không...

-Nhưng cô ta ngất xỉu khá lâu.

-Vừa rồi , cô ta đã tỉnh . Có thể là do quá sợ hãi cộng thêm cơ thể yếu đuối nên bất tỉnh mà thôi.

-Trông cô ta đâu có vẻ gì yếu ớt.

-Có thể là tạm thời . Tôi đã tiêm cho cô ta một mũi và cho một số thuốc uống không phải lo . Mai , tôi sẽ đến khám lại.

Du Kiệt đưa bác sĩ về xong , anh quay trở vào phòng khách và vẫn thấy Tố Tâm nằm thiêm thiếp.

-Bác sĩ nói cô ta tỉnh rồi mà ? - Du Kiệt hỏi chị Thanh.

-Cô ta vừa mở mắt , nhưng có lẽ còn yếu nên lại thiếp đi nữa . Bác sĩ có cho hai loại thuốc giảm đau và sốt đó cậu.

-Vậy nhờ chị canh đúng giờ cho cô ấy uống giùm . À ! Mà chị đổ sữa cho cô ấy giùm tôi

luôn nha , cô ấy chưa ăn gì được đâu.

Vừa lúc ấy có tiếng anh Quốc vọng vào :

-Cậu ơi ! Điện thoại của ông gọi tới.

Du Kiệt mừng quá , vội nhấc máy lên :

-Ông nội sao vẫn chưa về ?

Ông cụ không vội trả lời :

-Quốc nói cho ông nội biết Tổ Tâm bị té ngựa . Cô ấy có sao không cháu ?

-Nội yên tâm . Bác sĩ Hoàng đã đến khám cho cô ta , bị trầy sơ ngoài da thôi , không sao cả.

Có tiếng thở phào nhẹ nhõm trong ống nghe :

-Bác sĩ Hoàng ấy tài lắm . Có ông chăm sóc , ông nội không cần phải lo lắng gì cả . Này ! Ông muốn nói chuyện với Tổ Tâm.

-Cô ta vừa mới ngủ . Tuy là không bị gì nhưng cái té gây cho cô ấy hoảng hốt , bác sĩ nói cô ấy cần được nghỉ ngơi.

-Vậy để cho Tổ Tâm nghỉ đi , tội nghiệp cô ấy ! Nội mời cô ấy tới nông trại cốt là để chơi vui vài bữa , ừm...

-Ông nội ! Sao nội xuống phố chi vậy ?

-Ồ , không ! Ông hiện đang ở Sài Gòn . Bệnh cũ tái phát , ông đau lưng quá mức, nếu không có bác sĩ Trần chắc đau chết quá.

-Ông nội ! Vậy cháu về để chăm sóc ông.

-Khỏi ,khỏi ! Bác sĩ Trần đã cho ông uống thuốc , bây giờ đã hết đau hẳn , nhưng ông ấy dặn phải nghỉ ngơi vài ngày , không thích hợp đi đoạn đường xa . Ông định vài hôm nữa mới trở lại nông trại . Cháu chăm sóc cho Tổ Tâm giúp ông.

-Ngày mai , cháu đưa cô ta đến bệnh viện . - Du Kiệt phật ý.

-Sao lại đưa cô ấy đến bệnh viện , lấy ai chăm sóc ?

-Nhưng ở đây không có y tá , cháu lại không biết chăm sóc bệnh nhân.

-Chúng ta đã có bác sĩ Hoàng . Tuy là không có y tá , nhưng ông tin là cháu lo được cho cô ta.

-Ông nội ! Ông đừng quên cháu và cô ấy...

-Cháu muốn nói không phải là bạn thân chứ gì ? Vậy mà còn nói là nghe lời ông.

-Ông nội ! Cháu thật không hiểu tại sao ông lo cho cô ta đến vậy , cô ấy chỉ là người

ngoài thôi mà .- Du Kiệt vẫn không chịu thua.

-Nhưng cô ta bị nạn ở nông trại mình , làm sao nhẫn tâm mà không lo chứ . Được , ông sẽ kêu tài xế đưa ông tới ngay.

-Ông nội ! Bây giờ đã chiều tối rồi , ông vừa từ trên này về dưới , chúng đau lưng lại...

-Mặc kệ ! Đau chết cũng được.

-Ông nội đừng cố gắng đi nữa , cháu hứa sẽ chăm sóc Tổ Tâm .- Du Kiệt đành đầu hàng.

-Vậy mới là cháu ngoan . Chịu cực khoảng hai bữa , ông sẽ tới để thay cháu.

Nếu có gì xảy ra , cho ông hay liền nha.

Thật ra thì với mối kiến thức khi theo nhóm công tác xã hội lúc còn đi học Du Kiệt có thể chăm sóc cho Tổ Tâm, nhưng không hiểu sao anh lại ác cảm với cô đến vậy. Thật ra, không chỉ mình cô, mà luôn những cô gái kiêu kỳ khác.

Du Kiệt khẽ bật cười. Không hiểu mình mắc phải hội chứng ghét đàn bà đẹp từ lúc nào ?

Du Kiệt đang ngủ ngon, đột nhiên bị lay tỉnh.

-Cậu ơi ! Dậy mau ! Cô Tổ Tâm...

-Cô ấy bị sao ? - Con gái ngủ của Du Kiệt được tỉnh hẳn.

-Cô ấy nóng cậu ạ, lại làm nhảm gì đó, tôi sợ quá.

Chắc là bị sốt. Du Kiệt vội chạy vào phòng sờ lên trán của Tổ Tâm thấy rất nóng. Tuy Tổ Tâm đang ngủ mê, nhưng có trăn trở, không phải là giấc ngủ ngon.

-Bây giờ phải mời bác sĩ tới thôi. - Chị Thanh vội lên tiếng.

- Đã nửa đêm, có phiền ông ta lắm không ?

-Gần sáng rồi. Thường ngày , bác sĩ có thói quen chạy bộ sớm lắm.

- Được rồi, chị nhờ anh Quốc đi mời bác sĩ ngay.

Du Kiệt một mắt thay bộ đồ pyjama, mắt khác theo dõi Tổ Tâm, khuôn mặt cô ta ửng đỏ, môi khô nứt nẻ, lâu lâu lại phát tiếng rên làm Du Kiệt thêm lo lắng. Ngay lúc ấy, vị bác sĩ đi vào.

-Bác sĩ đã tới rồi ạ ? Cô ấy sốt quá, không biết có nội thương hay không ?

- Để tôi vào khám cho cô ấy. - Ông xoay qua nói với chị Thanh. - Nhà có đá lạnh không chị, mang cho tôi một ít.

-Bác sĩ ! Có phải cô ấy...

-Chỉ bị cảm nặng, hèn chi trông cô ta yếu ớt như thế. Cho cô ta uống nhiều nước, lấy đá

dần trên trán, một chút xúu sẽ hạ sốt. Lát nữa, anh kêu anh Quốc sang chỗ tôi lấy thuốc thêm, cứ cách bốn tiếng cho uống một lần không kể ngày đêm. Uống đúng liều lượng thuốc, bệnh sẽ mau thuyên giảm, cô ta không sao đâu, anh đừng lo, sáng mai tôi trở lại. -
Bác sĩ nói rồi vỗ vai Du Kiệt trấn an.

-Làm mất buổi tập của bác sĩ, thật không phải.

Du Kiệt đưa bác sĩ ra tới cổng.

-Không sao, chiều mát chạy bộ cũng được. Cậu Kiệt ! Cô ấy nhất định là bạn gái của cậu.
Cô ta xinh quá.

-Cô ấy...

-Hãy chăm sóc cô ta Mai gấp lại.

Du Kiệt trở vào phòng, thấy chị Thanh đứng sớ rớ gần đó mà nhìn, anh vội nhắc :

-Sao chị không lấy đá chườm cho cô ấy ?

Đạ. Suýt chút nữa tôi quên. Du Kiệt đến gần Tổ Tâm, thấy cô đã tỉnh nhưng cặp mắt ngân ngấn lệ, Tổ Tâm cất giọng yếu ớt :

-Xin lỗi anh, tôi đem đến sự phiền cho anh, thấy có lẽ tôi trở về nhà thì hơn.

- Đừng ngại ! - Du Kiệt trở nên ôn hòa, như cả hai chưa từng gây gổ với nhau.

-Tôi không thể để cô về lúc này được ? Cô có muốn uống nước không ?

Tổ Tâm e ngại :

-Tôi khát nước thật, nhưng để chờ chị Thanh quay lại...

- Đợi chị ấy chắc cô khát chết luôn.

Dứt lời Du Kiệt đỡ Tổ Tâm lên, một tay anh vịn một tay kia đưa nước cho Tổ Tâm uống .
Phút giây tuy ngắn ngủi nhưng để lại trong Tổ Tâm dấu ấn khó quên. Một cảm giác nồng ấm chiếm lấy hồn cô Trái tim ơi ! Nếu có thể, nên hãy mở hé cửa lòng để tâm hồn được tự do lướt đi trong bầu không khí yêu thương , mà không hề khắc khoải vì những chuyện đã qua !

-Còn uống nữa thôi ? - Du Kiệt nở nụ cười thật hiền.

- Đủ rồi, cảm ơn anh, làm phiền anh quá.

Anh nhẹ lắc đầu :

-Cô bị sốt, phải uống nhiều nước, nếu như khát thì cứ kêu, lúc này không phải là lúc khách sáo.

Tổ Tâm gật đầu, chị Thanh đem thêm đá vào. Du Kiệt dặn :

-Cô Tâm bị cảm, chắc là đêm qua nhiễm lạnh . Nơi đây gió lớn quá, đáng lẽ chị nên đắp chăn cho cô ấy.

-Tôi... - Chị Thanh vội le lưỡi.

Du Kiệt đích thân chùi đá cho Tổ Tâm, cho đến khi cô ngủ thiếp đi, anh cầm các món thuốc mà anh Quốc vừa mang về và dặn dò chị Thanh cho uống đúng cỡ.

Xong xuôi, anh bước ra ngoài vơ vài cái, đến chuồng dắt con Sa Hoàng và đưa nó đi ăn cỏ. Đến nơi, anh tìm một chỗ mát và đánh một giấc cho tới trưa.

-Chị Thanh à ! Đừng quên lời bác sĩ dặn, ban đêm phải cho cô ấy uống thuốc đúng giờ đó, cỡ tới này là mười hai giờ.

-Cậu an tâm nghỉ đi, tôi nhớ mà.

Du Kiệt không có thói quen đi ngủ sớm. Vả lại, hôm nay ngủ cũng khá nhiều, cho nên anh mở phim ra xem. Mãi đến khi cảm thấy mệt, nhìn lại đồng hồ thì thấy đã hơn mười hai giờ khuya. Sắp leo lên giường nhưng cảm thấy không an tâm, nên anh đi vào phòng Tổ Tâm một lần nữa thì thấy cả cô lẫn chị Thanh đều đang say ngủ, xem lại thuốc còn nguyên, vậy là cỡ mười hai giờ Tổ Tâm chưa uống, Du Kiệt bực bội lay chị Thanh dậy.

Đặn chị cho cô ấy uống thuốc sao giờ này còn đây ?

Chị giúp việc vội chống chế :

-Cậu à ! Tôi có kêu cô ấy dậy, nhưng cô ấy không chịu thức, tôi định nghỉ một lát kêu lại, ai dè ngủ quên luôn.

-Chị nói tầm phào ! Tưởng tôi không cho cô ta uống thuốc qua sao, kêu là cô ta thức liền đó.

Du Kiệt quay lắc vai Tổ Tâm :

Đậy đi, đã đến giờ uống thuốc rồi đó !

-Ừm... - Tổ Tâm từ từ mở mắt.

Du Kiệt tự tay đổ thuốc vào sữa cho cò Đặt nằm xuống, đắp cho cô tấm chăn mỏng , anh nói với chị Thanh :

-Thôi chị đi ngủ đi, để tôi canh cho Chứ lúc uống lúc không bệnh đến bao giờ mới khỏi.

-Tôi biết lỗi rồi. - Chị Thanh ngại ngùng - Tôi sẽ không ngủ quên nữa đâu. Du Kiệt dịu giọng lại :

-Bỏ đi ! Hôm nay chị canh cả ngày cũng đủ rồi, để đó cho tôi.

Ngần ngừ một lát, chị Thanh đi ra ngoài. Du Kiệt ngồi tựa vào thành giường , được một lát hai mắt nhắm lại. Anh chạy vội về phòng lấy chiếc đồng hồ báo thức để canh giờ rồi sau đó anh ngủ ngồi bên cạnh Tố Tâm.

-Á...

Tiếng kêu của Tố Tâm là Du Kiệt giật mình tỉnh cả ngủ.

-Chuyện gì vậy ?

-Nó muốn giết tôi ! - Tố Tâm nhảy vào lòng anh và la lên. - Nó muốn giết tôi !

Ôm Tố Tâm vào lòng. Du Kiệt thấy cô đang run rẩy và sau đó lại thiếp đi. Tố Tâm bây giờ không giống như Tố Tâm mọi ngày : kiêu ngạo và xác xược. Sau một ngày nằm liệt giường cô trở nên xanh và gầy hảnh đi, trông cô như chú chim nhỏ giữa mùa đông bão tìm nơi ẩn náu. Và trong vòng tay ấm áp của anh, chú chim đó đang ngủ ngon lành, anh đưa tay nhẹ vuốt tóc cô, hất những sợi tóc lòa xòa trên mặt và sờ trán, vẫn còn nóng lắm.

Thấy Tố Tâm chừng như đã ngủ say, anh nhẹ nhàng đặt cô xuống.

Du Kiệt đuổi người định dỗ giấc ngủ tiếp thì nghe Tố Tâm la lên và ngồi bật dậy.

-Một con, hai con... á...

-Tố Tâm !

-Nhiều ngựa quá... - Cô lại ôm chầm Du Kiệt và khóc rầm rức.

-Tố Tâm !

Du Kiệt gọi lại lần nữa nhưng cô vẫn nhắm nghiền mắt, trên mặt còn đọng hạt lệ.

"Lại gặp cơn ác mộng " - Du Kiệt tính đỡ cô nằm xuống nhưng Tố Tâm ôm anh quá chặt, anh đành đổi thế ngồi cho đỡ mỏi và cứ để thế cho cô ngủ yên mãi cho đến cử thuốc sau.

Có tiếng đập cửa liên hồi. Du Kiệt mở bừng mắt, trong vòng tay anh vẫn là Tố Tâm. Anh vội kéo cô đặt nằm xuống giường , sửa lại áo cho ngay ngắn và bước ra mở cửa.

-Cháo bác sĩ. - Ngó đồng hồ, Du Kiệt đã thấy tám giờ.

-Cô ta sao rồi ?

-Một đêm đầy ác mộng.

Bác sĩ Hoàng đánh thức Tố Tâm, đo nhiệt và kiểm tra bệnh tình cho cô.

- Đỡ nhiều rồi, uống thêm hai ngày thuốc nữa là có thể hết bệnh.

-Vậy ban đêm có cần uống thuốc nữa không ?

-Không cần nữa, nhiệt độ đã giảm nhiều, không chừng dùng thuốc đến tối là sẽ hết sốt, ngày mai có thể ăn trở lại bình thường.

Du Kiệt nghe vậy thở ra một hơi. Sau khi bác sĩ ra về. Tổ Tâm nói với chị Thanh :

-Vì chăm sóc cho em, chị mất ngủ hai đêm, em làm phiền chị quá.

-Không phải tôi đâu. - Chị Thanh kéo lại mền đắp cho Tổ Tâm - Là cậu chăm sóc cho em suốt đêm hôm qua đó.

Tổ Tâm áp úng ngó chừng Du Kiệt :

-Anh Kiệt ! Tôi... thật là...

-Có ai muốn mình bệnh đâu. Vả lại, tôi đã hứa với ông nội là tôi sẽ chăm sóc cho cô mà, an tâm nghỉ ngơi cho sức khỏe mau bình phục.

Với giọng nói dịu dàng chưa bao giờ có, Tổ Tâm nói với Du Kiệt.

-Anh Kiệt ! Chắc là anh mệt lắm rồi đó, hãy đi nghỉ ngơi đi anh.

Du Kiệt gật đầu và dặn dò chị Thanh.

- Đừng quên cho cô Tâm uống thuốc nữa nghe.

Đạ. Nhớ rồi cậu.

Nhưng Du Kiệt chưa kịp ăn cơm tối xong. Chị Thanh lại hốt hải chạy vào.

-Cậu ơi ! Mau tới coi cô ấy đi !

-Cô ấy bị sao ?

Du Kiệt phát hoảng khi thấy thái độ của chị Thanh. Anh vội bỏ muỗng nĩa xuống đĩa ăn.

-Cô ấy không ngớt gọi tên cậu, mặt mày xanh lè và đổ mồ hôi lạnh.

Du Kiệt chạy vội lên lầu và nhìn thấy Tổ Tâm quả như lời chị Thanh, Kiệt hất tóc cô sang một bên thì thấy mặt lạnh, liền nói cho chị Thanh hiểu :

-Chị rờ thử xem, cô ta đã hết sốt rồi.

- Đúng rồi. Hèn chi đổ mồ hôi nhiều quá . Nè. Cậu ! Có nghe gì không ? Cô ta vẫn còn gọi tên cậu đó.

Bỗng dung mặt Du Kiệt đỏ bừng, anh vội khóa lắp :

-Chắc cô ta đang nằm mê, cô hay bị ác mộng do ngựa hất té, hoảng sợ cho nên kêu tên tôi vậy thôi. Chị còn không mau lấy cái khăn khô lại lau mồ hôi cho cô ta !

Đạ, cậu.

-Vậy là cô ta sắp khỏi bệnh, mai ông nội đến cũng đỡ phải lo lắng.

-Tổ Tâm à ! Đang khỏe mạnh, tại sao lại có thể bệnh được ? - Liên Sa ngạc nhiên hỏi.

-Chẳng qua là khổ nhục kế. - Tổ Tâm nhìn liên Sa cười bí mật.

-Khổ nhục kế ?

-Lúc ông nội anh ta mời em đến nông trại có ngỏ ý cho biết là sẽ tạo cơ hội cho em và anh tạ Em nghĩ tánh ahn ta vừa cứng rắn vừa lạnh lùng, mà em thì không phải là hỏa diệm sơn. Nếu đối đầu với anh ta mãi chỉ va phải đá thôi. Chỉ còn cách nhường ông ta một bước. Trước ngày đến nông trại em không ăn chỉ uống nước thôi. Tối đến tắm nước lạnh, mở quạt máy suốt đêm mà không đắp chăn. Ngày hôm sau đến nông trường lúc lên ngựa trở về em đã hơi chóng mặt, thế là chọn một nơi không cây cối nhiều, lại nữa có đồng lá bên vệ đường , em liền thúc vào hông ngựa, kéo chặt giây cương một chút. Con ngựa bị đau nên hí vang và hất em theo đà rơi ngay trúng đám lá bất tỉnh . Cũng may, vì thế mà không bị thương chỗ nào hết.

-Kỳ thật, nếu không ngã ngựa em cũng bị ngất xỉu vậy.

Tổ Tâm gật đầu tán thành.

-Ừ, đường xa mệt mỏi, đói lại lạnh một đêm, té thêm một cái thành cảm nặng sốt cao thôi.

-Vậy là coi như Du Kiệt rơi vào bẫy của em. - Liên Sa ra chiều đắc ý.

Cảm giác xao xuyến lại vây kín Tổ Tâm. Cái ấn tượng của cái đêm hôm đó Tổ Tâm không bao giờ quên được. Cô có vẻ lưỡng lự :

-Em thì không nghĩ vậy. Tuy anh ta chăm sóc cho em, nhưng không có một chút tà tâm nào cả.

Nhìn thấy thái độ khác lạ của Tổ Tâm, Liên Sa nói để thử lòng :

-Em có vẹn lẫn tài đủ sắc. Ai cũng nói em với anh ta rất xứng đôi vừa lứa.

Tổ Tâm lắc đầu :

-Không được đâu chị, giữa em và anh ta có khoảng cách.

Trầm ngâm giây lát, Tổ Tâm nói tiếp :

-Chỉ cần em chịu khó chịu anh ta thì em có thể đến gần anh ấy. Chị biết không ? Mỗi khi nhớ đến cái chết của chị Hai, lòng em lại dấy lên mối hận, chỉ muốn giết chết anh ta mà thôi.

-Em dám ư ?

-Chị có bao giờ nghe nói đến tự trả thù của người đàn bà chưa ? Một khi đã có chủ đích

thì bằng mọi giá phải đạt được. Có điều sau khi thấy tình cảm của ông nội và ba má anh ấy đối với em, em không nhẫn tâm gieo khổ cho họ.

-Vậy em...

-Chỉ cần cho anh ấy biết thế nào là đau khổ khi bị người yêu bỏ rơi thế là đủ. Đối với Du Kiệt, sự thất bại trong tình trường là điều anh ta không chịu nổi. Cái khó của em bây giờ là trái tim của anh ta, em nghi ngờ với anh ta không có hứng thú với phụ nữ. Anh ta chỉ quan tâm đến chính mình và người nhà thôi.

Liên Sa ngạc nhiên :

-Em nên nhớ là anh ta có hàng tá bạn gái.

-Chỉ là để giải trí, anh ta không thật lòng với ai đâu, trái tim hóa đá rồi.

-Nếu khó như thế, hay thôi đi Tổ Tâm ! - Liên Sa chạt lưỡi - Nghĩ cũng khổ cho chị Huệ Tâm, biết anh ấy như vậy mà cứ lao đầu vào.

Nghe nhắc đến chị, Tổ Tâm lại giận dữ :

-Em không bỏ cuộc đâu chị. Anh ta phải trả giá cho hành động thiếu trách nhiệm của mình. Mà này, chị Sa ! Thiệp em nhờ chị mời ông của anh đến dùng cơm, chị đã đưa chưa ?

-Ông cụ nói nhất định phải đi cùng với ba má anh ta Còn Du Kiệt cũng tò mò lối sống của em nên cũng nhận lời mời.

-Tò mò ? Mặc kệ anh ta vì cái gì, miễn chịu đến là được rồi.

Tổ Tâm bước đến cây đàn, ngón tay cô lướt nhẹ trên bà phím. Bên cô, Du Kiệt với cây violon trên vai bắt đầu kéo những nốt nhạc đầu cho liên khúc Mozart. Âm thanh khi trầm khi bổng, lúc êm đềm như gió thoảng, khi sôi động như cô gái dậy thì bồng bột thấy mình lạc vào giữa một rừng hoa. Đang kéo đàn, Du Kiệt chợt đưa mắt liếc nhìn Tổ Tâm. Mái tóc thắt bím cột khoai gáy, bày ra chiếc cổ thon trắng có vương vài sợi tóc lòa xòa. Anh chợt ngưng tiếng đàn và cho đến khi Tổ Tâm đưa mắt nhìn mới bồng tỉnh. Lúc này nhịp điệu trở nên nhanh hơn, dồn dập hơn như đôi trai gái đang say đắm bên nhau và được kết thúc bằng một âm thanh nhẹ nhàng và sâu lắng.

Những tiếng vỗ tay cùng những ánh mắt đổ kị lẫn tán thưởng vây lấy hai người.

- Tổ Tâm ! Du Kiệt ! Các cháu đàn hay thật.

Ông nội Kiệt mỉm cười hài lòng Du Kiệt bước đến đưa Tổ Tâm ra ngoài để chào mọi người. Chờ cho tất cả lắng xuống, anh cất tiếng :

- Hôm nay là sinh nhật thứ hai mươi bảy của tôi. Gia đình chúng tôi xin cảm ơn sự hiện diện của quý vị. - Nhắc lấy ly rượu trong tay người phục vụ, anh nói tiếp - Xin mời quý vị cùng cạn ly mừng cho cuộc vui hôm nay.

Dứt lời, Du Kiệt đến từng người để cụng ly, trong khi Tổ Tâm bị bao quanh bởi nhóm Khải Đạt.

Trò chuyện giây lát. Tổ Tâm bỏ ra ngoài ban công, ông nội đang ngồi trên chiếc bàn và nhìn ra vườn.

- Ở đây thoải mái thật ! Du Kiệt hứa sẽ ra đây ngồi với ông, cháu cũng ra đây một thể.

- Cháu sẽ ra, nhưng anh ấy đang bị các bạn gái vây quanh cháu sợ thoát ra cũng khó đó ông.

- Nó có cách, cháu đừng lo Hôm nay, cháu ở cương vị bạn gái của nó. Thôi, cháu hãy vào giúp nó đi.

Vừa lúc đó, tiếng nhạc khiêu vũ trỗi dậy. Buổi khiêu vũ được tổ chức ngoài trời, Du Kiệt với tư cách chủ nhân đến mời Tổ Tâm. Ánh đèn càng lúc càng mờ, cả hai dìu nhau đến hồ nước hình bán nguyệt, Tổ Tâm giữ nét mặt lạnh lùng nhìn ra phía sau Du Kiệt. Dứt bản nhạc, Du Kiệt dừng chân, Tổ Tâm cũng quay người lại định bỏ đi.

- Cô đi đâu vậy ?

- Đã nhảy xong rồi, tôi còn phải đi tiếp khách. Anh không nhớ là hôm đến nhà tôi dùng bữa. Tôi đã hứa với ông nội là phụ anh tiếp khách mà.

Lại kiêu kỳ, xác xược ! Không hiểu sao mọi người mọi người cứ mãi bênh vực cho cô ta. Đối với anh thì không dễ như vậy đâu.

- Tôi có chuyện muốn nói với cô.

- Những lời mà người khác chẳng muốn nghe chứ gì ?

Du Kiệt vẫn tỉnh bơ làm như không nghe câu hỏi của cô :

- Về món quà sinh nhật của cô đó mà. - Du Kiệt vừa nói vừa móc cây viết mạ vàng ra chọc tức - Tôi đã có không cần sự hậu hỉ như thế đâu.

Tổ Tâm gạt mạnh cái hộp thuận tay cô ném vào hồ nước.

- Ô ! Làm gì mà giận dữ thế ? - Du Kiệt cười mỉa mai - Nhìn cô kìa, khuôn mặt dịu dàng khả ái của cô lúc này đâu rồi ?

- Anh đối với tôi quá bất lịch sự. Quà tôi tặng, anh không thích, tôi có bỏ đi dễ dàng thôi mà. Ai đối với tôi sao thì tôi đả lại với người đó như vậy.

- Món quà cô quăng đi, tôi mời cô với danh vị bạn gái thân nhất của tôi, vậy nếu ông nội hỏi tôi cô tặng cho tôi quà sinh nhật nào, thì cô tính sao ? - Du Kiệt vẫn trêu chọc.

- Mai, mời anh đến công ty của tôi thích món gì tôi tặng món đó, coi như là quà sinh nhật.

- Thật tôi có quyền lựa chọn à ! - Du Kiệt ranh mãnh.

- Món quà vài trăm ngàn tôi trả nổi.

- Nhưng tôi muốn lấy liền bây giờ, trị giá nó đổi thành ngàn xưa đó.

Nói rồi Du Kiệt nắm tay cô kéo mạnh , Tổ Tâm lọt thỏm vào người anh.

- Anh... anh muốn gì ? - Tổ Tâm nổi gai cả người đẩy Du Kiệt ra.

- Muốn hôn em.

Du Kiệt liền áp môi vào miệng cô, cô muốn cắn anh. Đột nhiên, một ý nghĩ lóe lên, sao không nhân cơ hội này chiếm lấy tình cảm của Du Kiệt ? Tổ Tâm buông xuôi cũng là lúc người cô mềm nhũn ra.

Du Kiệt từ từ buông cô , vừa thở dài vừa nói :

- Môi em vừa mềm mại vừa thơm tho, chưa bao giờ anh được hôn làn môi nào giống như vậy.

Đáng ghét thật ! Không ngờ nụ hôn đầu tiên lại dâng cho kẻ thù.

- Phải công nhận là em khác với mọi người - Du Kiệt với giọng kể cả - Ngày mai, chúng ta cùng đi ăn trưa.

- Anh đang... mời tôi đó hả ?

- Mời ? Em không phải là không biết từ trước đến nay, chỉ có các cô mời anh chứ anh chưa bao giờ hẹn ai cả ngoài công việc làm ăn.

- Vậy thôi! - Tổ Tâm xẵng giọng - Bữa ăn trưa nay không phải đi, bởi vì tôi cũng chưa mời một phái nam nào.

Du Kiệt nheo mắt nhìn cô :

- Anh không phải mời em đâu, mà là ra lệnh cho em đó. Trưa mai mười hai giờ rưỡi phải có mặt ở nhà hàng Đệ Nhất. Anh đợi. Bảo đảm chưa có ai mời em lên nhà đó đâu, nó mới mở nhưng ngon tuyệt.

- Anh làm ! Ba của Quốc Sĩ, bạn em là...

Du Kiệt ngắt lời :

- Ngày mai đi ăn cơm trưa với anh, có nghe không vậy ?

- Nghe rồi.

- Em lại đi đâu nữa đó ?

- Lấy áo khoác, có được không ? Em lạnh quá.

Trở vô nhà lấy áo khoác xong, Tổ Tâm tìm nhóm Khải Đạt.

- Hãy đưa em về !

Cô tìm lý do cáo từ ông nội và bỏ ra về.

Hôm sau, đúng mười hai giờ, Du Kiệt có mặt tại nhà hàng Đệ Nhất. Anh được đón tiếp nồng nhiệt vì là khách hàng quen thuộc và được dẫn vào phòng đặc biệt, nhưng chờ mãi đến một giờ mà Tổ Tâm vẫn chưa thấy. Du Kiệt đành kêu thức ăn.

- Bạn anh chưa đến à ?- Người phục vụ hỏi.

- Hôm qua cô ấy có nói là bận cuộc họp nên đến hơi trễ.

- Thế cô ấy muốn dùng món gì ?

- Gà. - Du Kiệt biết như thế vì đã từng nghe ông nội nói về sở thích của Tổ Tâm.

- Tôi sẽ giới thiệu với cô ta món gà hấp muối đặc biệt nổi danh của nhà hàng.

Du Kiệt gật đầu :

- Chút nữa cô ấy tới, anh nói với cô ta đi.

- Xin lỗi cho biết quý danh cô ấy.

- Lý Tổ Tâm.

Du Kiệt ăn, cũng tạm no bụng , nhìn đồng hồ. Đã hai giờ rưỡi, chẳng những không bóng dáng Tổ Tâm, mà ngay cả điện thoại cũng không có lấy.

- Cô ấy vẫn chưa tới sao anh ?

- Chắc có chuyện gì xảy ra. - Du Kiệt rất tức giận, nhưng phải tìm lý do để cho mình đỡ bẽ bàng - Cô ta thường hay bị ngắt xiu đó mà.

- Có cần chúng tôi điện thoại giùm anh đến cô ấy không ?

- Cám ơn, không cần đâu ! Tôi phải trở về công ty.

Dứt lời Du Kiệt thanh toán tiền và bước ra ngoài.

Chương 5

Tổ Tâm đang ngồi đọc tạp chí, đột nhiên có người xông vô.

- Cậu Kiệt, không thể vào được đâu...

Du Kiệt hăm hăm đứng trước Tổ Tâm.

- Chuyện gì vậy ? - Tổ Tâm coi như không có mặt Du Kiệt - Lịch sự tối thiểu là vô phòng phải gõ cửa, vậy mà còn chẳng biết.

- Tổ Tâm, xin lỗi. Cậu ấy nhất định đòi vào gặp em, chị không ngăn nổi.

- Em biết, không phải là lỗi của chị, đây không phải là lần thứ nhất.

- Nè ! Tôi có chuyện muốn nói với cô - Du Kiệt nói như hét.

- Tự nhiên !

- Cô đi ra đi ! - Du Kiệt đẩy Liên Sa ra và đóng cửa lại.

- Anh đẩy chị ấy ra ngoài, coi bộ tôi muốn mời anh tách trà cũng khó đó. - Tổ Tâm châm biếm.

- Bỏ chuyện đó sang bên !

- Dầu sao khách lên nhà... - Tổ Tâm vẫn tỉnh bơ.

- Nè !

- Anh Du Kiệt ! Đường đường là một giám đốc công ty, đừng xử sự thô lỗ nhé.

- Tại cô không giữ đúng hẹn, chịu mắng là phải.

- Tôi không đúng hẹn ? Tôi có hẹn gì với anh ?

- Cô đã hứa là sẽ đến ăn trưa tại "Đệ Nhất".

- Đến đó làm gì ? Nơi đó thường là chỗ mấy anh hội họp bàn bạc, ăn uống, tôi đâu phải là hội viên.

- Nhưng cô đã hẹn là đến ăn trưa với tôi.

- Có chuyện đó sao ? Hôm nay tôi nhận lời đi ăn với Khải Đạt mà. Để tôi hỏi lại Liên sạ Công tư, hai chuyện bận rộn quá, cho nên nhữnbg cuộc hẹn phải nhờ chị ấy thu xếp giùm.

- Không cần hỏi cô ta ! - Du Kiệt ngăn Tổ Tâm nhấn máy gọi - Tối hôm qua, chính tôi nói với cô, cô đừng nói là chưa nghe qua.

- Tôi có nghe. - Tổ Tâm nhấn mạnh - Nhưng anh nói là ra lệnh chứ không phải mời.

- Đã nghe sao không tới ? Tôi chờ cô đến ba giờ, sao cô không giữ lời hứa ?

- Anh nghe đây, chỉ là anh ra lệnh, nhưng tôi có nói là sẽ tới đâu. Nếu mà người nào không thật lòng mời tôi ăn cơm, tuyệt đối tôi không bao giờ đến điểm hẹn. Tại anh chờ đó thôi. Cho anh biết... - Tổ Tâm cất cao giọng - Trước khi anh tới đây trên thế gian không còn sự hiện diện của anh nữa kìa.

- Cô đáng ghét thật ! - Du Kiệt tức giận vung tay lên.

- Đánh đi ! Anh cũng có tài hiệp đáp phụ nữ đó chứ. - Tổ Tâm đưa mặt thách thức. Nhìn khuôn mặt như ngọc và đôi môi quyến rũ, Du Kiệt không nỡ xuống tay, bất giác, anh nâng cằm Tổ Tâm và đặt một nụ hôn.

"Chát"... Một cái tát tai.

- Tại sao cô lại đánh tôi ? Cô gan thật đó. Rõ ràng là cô đã từng chấp nhận nụ hôn của tôi kia mà. - Du Kiệt giận dữ nắm chặt tay Tổ Tâm.

- Anh mau rút khỏi đây ngay cho tôi ! - Mặt Tổ Tâm đỏ gấc.

- Cô là người đầu tiên dám tát tôi. Được !

Du Kiệt hất toàn bộ giấy tờ trên bàn Tổ Tâm xuống đất, hơi thở anh dồn dập :

- Cô tưởng cô đẹp đến nỗi mê hoặc được tôi sao ? Đừng kêu ngạo ! Thật ra, tôi đang dạy cho cô biết khôn là gì, cô nghe rõ chưa ?

- Bảo về... - Tổ Tâm nhắc máy gọi.

Du Kiệt giật điện thoại Tổ Tâm đang cầm và hét vào máy :

- Bà chủ của các người đang học...

- Đồ vô liêm sỉ ! Hãy rút khỏi đây ! - Tổ Tâm nổi giận bứt đứt giây điện thoại.

- Cô có năn nỉ, tôi cũng không ở lại đâu. Trừ khi... - Du Kiệt cười khẩy rồi bỏ đi ra ngoài.

Tổ Tâm tức ứa nước mắt, hai tay nắm chặt vào nhau. Liên Sa từ ngoài chạy vào, thấy

cảnh tượng trước mắt la lên :

- Cậu ta thật là quá đáng... Chết rồi ! Những hợp đồng này...
- Tôi sẽ bắt anh ta trả giá gấp đôi. Nhất định tôi sẽ...
- Tổ Tâm hay là thôi đi ! Cậu ta không dễ gì dấy vào đâu, người bị thiệt thòi sẽ là em đó.
- Thôi à ? Thù này nhất định sẽ trả - Tổ Tâm bước đến bên tấm hình của Huệ Tâm đang treo trên tường - Em phải trả thù. Chị Hai, có nghe lời em nói không...

Du Kiệt vẫn hên hò, vẫn chơi bời trác tráng và vẫn thay đổi mỗi cô từng đêm.

Tuy nhiên, anh vẫn không quên được cái lần anh ôm hôn Tổ Tâm mà những cô gái đến với anh không có ai có được.

Và càng ngày, Du Kiệt càng tránh xa các cô gái. Trong khi đó, Tổ Tâm càng trở nên lạnh lùng xa cách với anh, thậm chí không thèm chào hỏi dù là xã giao. Vậy mà hình ảnh của cô không phai mờ đi, mà càng đậm nét trong lòng anh, cô hoạt bát hơn, vui vẻ sôi nổi hơn, đôi khi hồn nhiên như một đứa trẻ, có lúc cô như vị thiên sứ mang lại niềm vui cho mọi người. Du Kiệt bức tức. Không hiểu vì sao cô luôn dịu dàng ân cần với mọi người, còn với riêng anh thì lạnh nhạt, thậm chí ác cảm nữa, thật ra cô là người như thế nào ? - Kiêu ngạo ư ? Nhưng chưa nghe ai phê bình về cô câu nào cả, mà chỉ toàn những lời ca ngợi. Bây giờ, Du Kiệt nhận được rằng anh hay chú ý đến Tổ Tâm nhiều hơn và không giống như lúc trước : Chẳng xem cô vào đâu cả.

Du Kiệt bắc ghế ra nằm dài bên hồ bán nguyệt. Cuộc sống bên ngoài sôi động và giả tạo quá, anh chỉ muốn ở đây chỉ một mình để ngắm trăng và lắng nghe cá đớp bọt khí dưới mặt hồ. Tâm hồn anh trải rộng với thiên nhiên cỏ cây và vàng trăng trên đó. Du Kiệt nhắm mắt lại để tận hưởng hương thơm của một loài hoa chuyên nở về đêm thoang thoảng đưa tới. Thật tinh khiết và cũng thật nhẹ nhàng !

- Kiệt à ! Mấy hôm nay cháu có tâm sự gì , sao lại cứ ở nhà miết vậy thế ?

Du Kiệt vẫn không mở mắt, là ông nội, chứ nếu là ai khác thì anh đã la ùm lên rồi.

- Mà cũng lạ, mà ngay cả Tổ Tâm cũng không đến chơi nữa.

Du Kiệt ậm ừ cho qua chuyện :

- Ông có thể cho tài xế đến đón cô ấy mà.
- Ông có gọi điện nhưng Tổ Tâm bảo là bận.
- Đúng cô ta bận thật, nhưng mà bận hên hò với mấy chàng trai khác.

- Với ai chứ ? Cháu Tâm đã chọn được người mình yêu rồi kia mà.
- Không biết cô đã chọn được người yêu chưa, nhưng hôm nay thì ông này, ngày mai thì ông nọ. Ngay cả Khải Đạt muốn hẹn với cô cũng khó đó.
- Thế còn cháu ?
- Cháu thì sao ? - Du Kiệt trở mình cho bớt mỏi.
- Lúc ở nông trại hai đứa thân nhau lắm mà. Cháu Tâm ngã bệnh, ông thấy cháu chăm sóc chu đáo lắm mà.
- Ông nội ! Chuyện đã qua rồi ông đừng nhắc nữa. Nhắc đến, cháu lại thêm giận. Lúc ấy cô ta cần người chăm sóc, bây giờ đã khỏi rồi, đâu cần lợi dụng cháu nữa.
- Sao cháu lại nói như vậy ? Tổ Tâm không phải là hạng người đó đâu. Khi hết bệnh , cháu ấy có mời chúng ta ăn bữa cơm để trả ơn mà.
- Nói như vậy, mời một bữa cơm là coi như có chân tình sao ông ?
- Cháu thật là... cháu có nhớ ngày sinh nhật, Tổ Tâm đã nhận lời đóng cặp với cháu để tiếp khách không ? - Ông cụ chắc lưỡi - Hôm đó, hai đứa thật là xứng đôi.
- Thì xong ngày đó, coi như cô ta đã cảm ơn cháu rồi. Bây giờ gặp mặt làm ngơ.
- Du Kiệt ! - Ông cụ nói với giọng quả quyết - Ngày mai, ông sẽ mời Tổ Tâm tới đây, để xem có phải như cháu nói hay không . Ngày mai, cháu phải về nhà sớm đó.
- Ông nội ! Cháu không...
- Nghe lời ông, có được không cháu ?

Du Kiệt trong lòng hết sức mâu thuẫn, ăn cái tát tai của Tổ Tâm bây giờ vẫn còn tức. Ước gì bây giờ có dịp tát lại cô ấy cho đã nực Nhưng mặt khác, anh lại muốn xem Tổ Tâm sẽ cư xử như thế nào với anh trước mặt ông nội và cha mẹ của anh. Cho nên Du Kiệt trở về nhà sớm theo lời yêu cầu của ông nội. Tổ Tâm đã đến từ bao giờ , vẫn bình thản như lúc trước và không có vẻ gì bối rối khi gặp Du Kiệt cả. Ngược lại, Du Kiệt cảm thấy mình không được tự nhiên.

Sau bữa ăn, ông nội lên tiếng :

- Lúc này đi tản bộ là một cái thú. Du Kiệt ! Cháu hãy đưa Tổ Tâm đi dạo hoa viên đi !
- Du Kiệt lấy khăn lau tay, vẫn không lên tiếng :
- Ti Tò ! Ông nội nói cháu có nghe không vậy ?
 - Ông nội ! Cháu đã nói là có người ngoài...

- Người ngoài nào đâu ? Cháu nói Tổ Tâm hả ? Nó là cháu gái ngoan của ông đó - Ông cụ tạo cơ hội - Đi , đi cháu ! Tổ Tâm muốn xem bông hồng vàng nhà mình mới đem về hôm qua đó.

Tổ Tâm thấy ông đồ ngọt Du Kiệt mà trong lòng cảm thấy buồn cười. Đúng là công tử, được gia đình chiều chuộng quá mức. Ai mà lấy anh ta làm chồng cũng đến khổ. Cũng may, anh ta là kẻ thù của mình.

Tổ Tâm mỉm cười đứng dậy nói với ông :

- Hay là cháu cùng ông ra ngoài dạo vậy.

- Ông lớn tuổi rồi, ăn xong chỉ muốn nghỉ ngơi, đi không nổi đâu. Cháu với Du Kiệt đi đi nha !

- Chúng ta đi được chưa ? - Tổ Tâm dịu dàng hỏi Du Kiệt.

Ông nội và cha mẹ hướng ánh mắt yêu cầu anh. Du Kiệt đành đứng lên rồi bước ra ngoài. Tổ Tâm đi theo sau, không để ý đến hành động của Kiệt. Ai cũng thấy ái ngại cho cô Đi một lúc, quay đầu lại thấy khoảng cách giữa hai người quá xa, Du Kiệt phải dừng lại chờ, gió thu thổi làn tóc và váy của Tâm bay bay. Đã vậy, cô còn ngắt một đóa hoa lan cài lên tóc, đi về phía Du Kiệt nghiêng nghiêng đầu hỏi :

- Có đẹp không ?

- Lý Tổ Tâm mà, lúc nào lại không đẹp.

- Rốt cuộc, anh cũng công nhận là tôi đẹp. - Tổ Tâm cúi gập đầu xuống - Xin cảm ơn.

- Búp bê cũng có nét đẹp mà, phụ nữ đẹp là có gì mà hãnh diện chứ.

- A ! Bây giờ tôi mới biết tại sao anh không có cảm tình với phụ nữ đẹp, anh sợ các cô sáng hơn anh chứ gì ? Theo tôi, đối tượng mà anh chọn có lẽ là một người rất tầm thường. - Tổ Tâm ngồi xuống bệ đá gần đó.

- Tôi không biết lúc nào sẽ kết hôn, nhưng bảo đảm với cô là người vợ tương lai của tôi sẽ đẹp cả người lẫn nét đó.

- Ý anh muốn nói là phải giống như tôi chứ gì ?

- Đương nhiên là không rồi. Vì người con gái ngoài nét đẹp ra, còn phải dịu dàng chân thật và có lòng bác ái.

- Tôi đối với mọi người đều dịu dàng chân thật, tôi chưa bao giờ lường gạt tiền bạc hay tình cảm của ai cả. Tôi kính già yêu trẻ, vậy mà không bác ái à ?

- Vậy ý cô muốn nói là cô hội đủ điều kiện làm vợ tôi ?

- Đương nhiên là không rồi. Hai ta là kẻ đối địch mà.
 - Đây mới chứng minh cô là con người giả dối.
 - Tôi ? Tôi giả dối ?
 - Không giả dối ư ? Trước mặt người nhà tôi, cô dịu dàng, còn bày đặt chịu đựng tôi hết mực. Lúc không có ai thì cô đay nghiến giờ trò.
 - Phải nói cả hai đều như vậy. - Tổ Tâm trả đũa - Ở riêng rẽ với tôi, đã có lần nào anh từ tể chưa ?
 - Thế thì cô đừng đóng kịch trước mặt người nhà tôi.
 - Không phải đóng kịch đâu, đây là xuất phát từ tấm lòng . Ông nội đối với tôi quá tốt. Tôi không muốn làm ông buồn. Chả lẽ vậy mà cũng có tội sao ?
- Thấy Tổ Tâm cứ ngang bướng bênh vực cho cái lý của mình. Du Kiệt không muốn tranh cãi nữa :
- Thật ra, cô có muốn đi xem bông hồng vàng không ?
 - Dĩ nhiên đây là lý do tôi đi theo anh mà.
- Du Kiệt đưa Tổ Tâm sang nhà trồng các loại hoa hồng và giò lan.
- Đẹp quá ! Cánh hoa thật mượt mà.
 - Hồng vàng cũng phải là loại khó tìm, nhưng đặc biệt hoa này nở rất to.
 - Không biết ông mua nó ở đâu vậy ?
 - Chính tôi mua tặng cho ông đó.
 - A ! Cây anh mua nó ở đâu.
 - Nam Mỹ. Tôi có người bạn thân bên ấy.
 - Giới thiệu anh ấy cho tôi với.
 - Không được, tôi không muốn nhóm Khải Đạt có thêm tình địch.
 - Anh nghĩ sai rồi, tôi chỉ muốn gợi anh ta mua giùm hồng vàng thôi.
 - Vậy à ? Cô đã xem chưa ?
- Tổ Tâm nở nụ cười thật đẹp :
- Tôi rất muốn đến đây xem mỗi ngày. Rất tiếc, tôi không có bạn bè ở Nam Mỹ. Bên kia hình như nhà trồng các loại lan ?
 - Đúng rồi. Nhưng bây giờ chúng ta phải về thôi, vì người làm đang đi gọi chúng ta đó...
- Dì Năm vui vẻ chờ Tổ Tâm ở bậc tam cấp :
- Cô Ba ! Người nhà cậu Kiệt mang quà tới.

- Ô, bông hồng vàng ! Nhất định là của ông nội.

Nhưng không, trên tấm thiệp là hàng chữ nghiêng :

"Tuy là cô không có bạn bên Nam Mỹ, nhưng cô vẫn có được hai chậu hồng vàng mà cô ưa thích"

- Du Kiệt ! - Tổ Tâm mừng rỡ và vội nhấc điện thoại.

- Alô.

- Ai vậy ! - Tiếng trả lời có vẻ trịch thượng, vì Tổ Tâm gọi trực tiếp mà không qua thư ký riêng của Du Kiệt nên anh cứ ngỡ là của nhân viên.

- Tôi là Tổ Tâm đây.

- A...

- Cảm ơn anh đã tặng cho tôi hai chậu bông hồng vàng.

- Chỉ đơn giản một lời cảm ơn thôi sao ?- Giọng nói Du Kiệt trở nên vui hơn.

- Cũng phải. Tôi sẽ tặng anh lại một món quà, anh đồng ý chứ ?

- Tôi không cần quà đâu. Tôi chỉ muốn cô mời tôi một bữa cơm.

- Anh cũng biết là từ nào tới giờ, tôi chưa mời bất cứ một người đàn ông nào mà.

- Tại sao cô không thử thay đổi xem, sao cứ khẳng khẳng như vậy ? Mời tôi đi ăn một bữa, cô bị thiệt thòi lắm sao ?

Đành phải nhượng bộ thôi, nếu muốn chiếm được tình cảm của anh ta, chứ gây gổ mãi thì mục đích biết đến bao giờ mới đạt được. Nhưng vì sĩ diện, Tổ Tâm phải chống chế :

- Chỉ là sợ mất mặt anh thôi.

- Tôi ? Chỉ là nhận lời mời của phái nữ mà tôi sẽ bị mất mặt, thế thì không biết phải bao nhiêu lần mất mặt rồi đây.

Anh ta đúng con ngựa chứng. Ngựa chứng thì phải có cách trị riêng của nó. Tổ Tâm nói khích :

- Tùy anh muốn nghĩ sao thì nghĩ. Anh biết người ngoài họ nói sao không ? Anh giống như một trái banh, bị động giữa đội bóng đá nữ. Hôm nay anh với cô này , mai với cô kia. Còn nữa, họ còn nói anh ăn bám vào phụ nữ, đến cả bữa ăn cũng để họ mời. Đường đường là đáng mày râu mà để phái nữ chuẩn bị sắp xếp.

- Cô...

- Đàn ông như vậy là loại bám váy đàn bà và để đàn bà coi như thú tiêu khiển đó.

Bình thường bất cứ chuyện gì Du Kiệt đều trấn tĩnh và giải quyết được, nhưng đây là lần

đầu tiên anh gặp phải trường hợp bị sỉ nhục thẳng thừng, mà lại do một người phụ nữ.

Anh tức giận hét lên trong máy :

- Cô dám ăn nói với tôi như vậy à ?

- Ô, không ! Anh thì không phải là hạng đó rồi. Còn nữa, hạng phụ nữ mà chủ động đến tìm đàn ông , anh có thấy là quá tùy tiện không ? Đành rằng xã hội bây giờ nam nữ bình quyền, ai cũng có quyền tự do cả. Nói thì nói, anh có cam tâm làm người bị động không cái đã ?

- Còn cô, cô có cam tâm không ?

- Tự cô chí kim, đàn bà được đàn ông mời mọc là chuyện thường.

- Điều đó chứng minh là cô không dám phá lệ ? - Du Kiệt đắc ý.

- Ở phương diện này, tôi công nhận tôi còn cổ hủ, nhưng tôi vẫn tôn trọng những người đàn ông hiểu được điều tế nhị đó hơn. Có thể những lời nói hôm nay của tôi hơi khó nghe một chút, vì anh đã từng đi du học tất có những ý nghĩ phóng khoáng. Nhưng anh hãy bình tĩnh và suy nghĩ lại đi ! Một lần nữa xin cảm ơn món quà tặng của anh.

- Alo Cô Tâm...

- Còn mười phút nữa tôi có cuộc họp. Hôm khác, chúng ta trò chuyện tiếp vậy.

Du Kiệt ngằn ngừ một lát rồi buông máy xuống. Ngay chiều hôm đó, Liên Sa nhận được chuông điện thoại.

- Alo Tôi muốn có một cuộc hẹn.

- Xin lỗi cuộc hẹn thế nào ?

- Mời bà giám đốc dùng cơm tối nay.

- Xin lỗi ông, hôm nay và ngày mai, giám đốc đều bận.

- Không thành vấn đề, ngày mốt vậy.

- Dạ được . Xin hỏi cho biết quý danh của ông ạ.

- Du Kiệt.

- Hà ! Là... là cậu Kiệt !? Xin lỗi, tôi không thể thay cô Tâm nhận lời mời của cậu được.

- Vừa rồi cô đã đồng ý rồi mà.

- Tại tôi không biết là cậu.

- Tôi thì sao ?- Du Kiệt hét lớn trong điện thoại, nếu ở gần dám thủng màng nhĩ của Liên Sa - Tôi không phải là người à ?

- Xin cậu đừng giận, hãy nghe tôi giải thích ! Từ nào đến giờ, cậu chưa bao giờ chủ động

mời phụ nữ, tôi chỉ ngại cậu đùa.

- Tôi không có thời gian để đùa với cô đâu. Cô không có quyền thay đổi hay sao ? Vậy mà cũng gọi là thư ký giỏi.

Liên Sa tức giận đến nghiêng răng, khi không bị chửi cho một "tăng". Rồi có ngày sẽ cho hấn biết tay.

- Cậu Kiệt ! Hay cuộc hẹn này, cậu hãy liên hệ với cô ấy luôn đi. Do hai người quyết định thì chắc ăn hơn.

- Ngày mốt, bốn giờ rưỡi chiều tôi đến rước cô ạ - Du Kiệt nói xong cúp máy liền.

Liên Sa tức giận đến nổi đập tay xuống bàn. Cô vội quay máy nói chuyện với Tổ Tâm.

- Mặc kệ anh ta ! Chỉ cần anh ta chủ động mời em là coi như anh ta thua em một ván cờ.-

Tổ Tâm cười vui - Hạng đàn ông như Du Kiệt chỉ thích ăn trái cấm, càng khó càng thích.

Chị Sa ạ ! Em biết được một điều khá thú vị : gia đình anh ta buộc anh ta sẽ cưới vợ, nếu biết anh ta có con với người đàn bà đó. Em sắp có cơ hội rồi, chị biết không ?

Tổ Tâm khoanh tròn tay trước ngực và duỗi thẳng hai chân. Thoải mái thật ! Từng cơn gió lùa vào tóc cô và mơn trớn hôn lên đôi má đang ửng lên vì lạnh. Tổ Tâm như quên đi công việc đã và đang chờ đợi cô trong văn phòng. Cả tháng nay, mình đã không thấy ánh mặt trời vì cứ vùi đầu vào công văn, hợp đồng liên kết, cũng cần phải có những giây phút như thế này để lấy lại tinh thần chứ. Chẳng mấy chốc, xe đã ra đến xa lộ. Du Kiệt rẽ trái để đi lên Định Quán.

- Chúng ta ghé Phương Lâm ăn sáng nha !- Anh vừa nói vừa tăng tốc độ.

- Nếu anh cảm thấy đói.

- Thế thì theo cô...

Cái cảm giác được bon bon trên đường thế này, được nhìn hai hàng cây và phố xá lùi dần phía sau làm Tổ Tâm không muốn dừng lại.

- Tôi thích đến nơi rồi nghỉ luôn. Với tốc độ này, lên đến đó chưa tới mười giờ, chúng ta ăn cũng chưa muộn. Vả lại, tôi có mang mấy chai sữa lạnh ướp đá tươi đây, có thể uống được.

Du Kiệt gạt đầu tán thành :

- Tổ Tâm này ! Cô làm thế nào mà tách ra được nhóm Khải Đạt để đi chung với tôi được vậy ?

- À ! Tôi chỉ nói là có chuyện cần giải quyết nên giờ giấc rất bất thường. Tôi chỉ có thể hẹn với họ ở nông trại của ông nội anh mà thôi. Thế còn các cô bạn gái của anh ?

Du Kiệt cười thoải mái lắc đầu :

- Cũng y như cô Tôi là chủ nhân mà, tất phải đi thật sớm để dọn chỗ trước.

- Thế mấy giờ thì nhóm Khải Đạt và các bạn gái của anh lên tới ?

- Họ sẽ đến sau chúng ta khoảng hai tiếng.

Trên đường, Du Kiệt chỉ cho Tố Tâm xem những địa danh cũng như những đặc điểm của từng vùng mà họ đang đi qua. Và đúng như Tố Tâm dự đoán, họ đến nông trại lúc còn khá sớm.

- Chị Thanh à ! - Du Kiệt nói với người giúp việc - Chị đem đồ đạc của cô Tâm vào phòng chị Ba.

- Chị Ba ? - Tố Tâm ngạc nhiên vì cứ ngỡ Du Kiệt có một mình.

- Chị Ba của tôi trước lúc lập gia đình, chị thường hay đến đây cưới ngựa. Bây giờ chỉ theo chồng sang Pháp.

- Thế còn chị Hai ?

Du Kiệt chau mày :

- Cô hỏi để làm gì vậy ?

- Thuận miệng hỏi thăm thôi mà. Chẳng có ý gì đâu. Nếu như anh không thích, coi như tôi chưa có hỏi đi nha.

- Cũng không có gì là bí mật. Nhưng tôi không thích phụ nữ hỏi chuyện riêng tư của tôi. Nghĩ lại, tôi cũng có nhiều khuyết điểm kỳ quặc đó chứ.

- Mỗi người một cá tính, anh không cần phải giải thích.

- Chị Hai qua Canada du học, lấy chồng rồi ở bên ấy. Thật ra, tôi cũng muốn ở lại bên ấy, nhưng ông nội gọi tôi trở về, không đành lòng bỏ ông đơn độc.

- Không ngờ anh có hiếu đến như vậy. - Tố Tâm nói mà miệng mỉm cười hiền dịu.

Du Kiệt bắt sang chuyện khác :

- Kỳ này, hai người ở một phòng. Còn căn phòng lớn dành cho bốn cô.

- Ai cũng thích ở chung, anh cho tôi ở riêng một phòng như vậy là không công bằng.

- Tôi là chủ ở đây, tôi có quyền sắp xếp.

- Chỉ sợ người ta không phục anh, sẽ làm buổi đi chơi này mất vui.

- Nhóm Khải Đạt họ tôn cô như nữ thần, họ không so đo đâu. Còn bốn cô kia, ai dám mở

môi phê bình một tiếng, "ale" mời em đi cho.

- Thôi, như vậy đi ! Anh đừng nói với họ là anh rước tôi đến. Anh nói vì thiếu phòng nên ai đến sớm được ưu tiên. Bằng như đến trễ thì phải ở chung.

- Ý kiến này tạm được.

Tổ Tâm cười thầm. Nhìn Du Kiệt cũng chẳng đơn giản, nhưng anh cũng dễ tin.

Anh Quốc đến báo cho Du Kiệt biết là đã chuẩn bị xong các thức ăn.

- Còn hơn cả tiếng bọn họ mới đến, chúng ta ăn sáng chứ ?

- Trên đường đi, tôi đã uống hết một bình sữa nên chưa đói, bây giờ tôi chỉ thích cười ngửa thôi. Anh có đói thì ăn trước đi.

- Cười ngửa ?

- Tôi nhớ con Quận Chúa lắm rồi.

- Cô muốn đi đâu cũng được, nhưng không được cười ngửa.

- Tại sao vậy ?

- Lần trước, cô làm tôi mất cả hồn vía, bộ cô chưa quên sao ?

- À ! Tại lần đó tôi sợ ý. - Tổ Tâm chúm chím cười - Với lại thiếu ngủ... Hôm nay, tinh thần tôi rất ư là minh mẫn - Tổ Tâm năn nỉ Du Kiệt - Cho tôi cười một chút đi, còn anh ở lại để đón họ nha.

- Một mình cô đi tôi không an tâm, rủi có chuyện gì ai lo cho cô Thôi, để tôi đi với cô.

- Thế nhóm bạn họ tới thì sao ?

- Biết làm sao hơn.

Du Kiệt nhún vai. Anh kêu anh Quốc chuẩn bị hai phần ăn trưa, nếu nhóm bạn tới thì anh Quốc dọn cơm cho ăn rồi nghỉ ngơi.

- Nè ! Nhớ đừng nói với họ là tôi và cô Tâm đến đây một lượt.

Du Kiệt ngại ngùng, vì đã từng có lần anh tuyên bố không thích, thậm chí gặp mặt Tổ Tâm.

- Nếu họ hỏi cô với cậu đi đâu...

- Anh nói... - Rồi nhìn Tổ Tâm - Anh nói rằng cô Tâm đến quá sớm, đã cười ngửa đi ra ngoài nên cậu chủ đi tìm.

- Đúng anh trả lời vậy đi. - Du Kiệt đồng ý với Tổ Tâm.

Anh Quốc đem con Sa Hoàng và Quận Chúa, hai người thót lên ngựa, Du Kiệt dẫn dò :

- Cô không được cười trước hoặc sau tôi. Nhất định phải cười song song đó.

- Trời ơi ! Ngựa phải đua thì mới hứng thú chứ.

Du Kiệt nghe Tổ Tâm nói mặt tái đi :

- Nếu cô muốn đua ngựa thì đừng cưỡi con ngựa của tôi.

- Ô ! Anh làm gì dữ vậy ? Không đua thì không đua - Tổ Tâm nói nhỏ nhẹ.

Lúc ấy, Du Kiệt mới thở phào cho ngựa chạy từ từ. Tổ Tâm nghiêng mặt nhìn sang Du Kiệt, hỏi :

- Sao vậy ? Còn giận nữa à ? Nếu như anh không thích, hay là ta trở về đi.

- Ai mà giận ! Bộ tưởng tôi là con nít sao ? - Anh nhắc chừng - Chúng ta cho ngựa chạy chậm chậm đi !

- Đồng ý ! Trước chậm , vừa vừa rồi mới nhanh hả anh ?

- Tôi thấy cô lí lắc quá đi, thích mạo hiểm không biết trời cao đất rộng là gì.

- Vậy anh thấy đó là ưu hay khuyết điểm ?

- Nói cô ngây thơ thì đúng hơn.

- Vậy theo ý anh là tôi phải cần người chỉ dạy đó hả ?

- Cô thì cần gì ai chỉ dạy. Điều khiển một công ty lớn, là thành viên trong bộ tứ, lúc làm việc thì như mắt Bao Công thị chế, lại còn đua xe gắn máy nữa chứ.

- Vậy là anh không hiểu tôi rồi. Tuổi tôi còn nhỏ, nếu không tạo cái vẻ bề ngoài như thế, người ta sẽ ăn hiếp tôi. Còn đua xe gắn máy chỉ là môn thể thao thôi mà, ai cũng có thể làm được. Thật ra, tôi là một người con gái đúng nghĩa trong giới phụ nữ. Tôi sợ cô đơn tĩnh mịch và tôi cần được bảo vệ yêu thương.

- Hèn chi cô có tới hàng tá bạn trai.

- Bạn gái anh cũng thế.

- Thôi, đừng so đo nữa, chúng ta hãy đến cánh đồng phía trước đi ! Còn nhớ nơi đó không ?

- Nhớ chứ, ở đó cỏ vừa xanh vừa mịn.

- Nằm dài ra đó thoải mái lắm.

Cột hai con ngựa vào chỗ cũ, Du Kiệt để giỏ xuống cho Tổ Tâm trải tấm ni lon bày ra các thức ăn. Du Kiệt lấy một đùi gà và tôm bỏ vào một đĩa giấy ngồi ăn ngon lành. Ăn xong, anh khui một lon bia thì thấy Tổ Tâm đang ngồi đó vọc cỏ mà nghĩ ngợi đầu đầu.

- Tại sao cô không ăn đi ?

- Anh có còn nhớ là có tôi ngồi bên cạnh sao ?

- Đương nhiên là nhớ, tôi đâu phải thằng khùng.
 - Vậy mà anh cứ mãi mê ăn bỏ mặc tôi một mình.
 - Ông nội thường dạy lúc ăn không nên trò chuyện. Cô chẳng phải rất nghe lời ông nội đó sao ?
 - Nhưng tôi không có thức ăn. - Tổ Tâm đầu môi lên.
 - Thức ăn bày đầy ra kia, cô không thấy à ?
 - Tôi đi với các bạn trai, thường là anh ấy lo cho tôi, không để tôi ngồi một mình đâu.
 - Đừng đem bạn trai cô so sánh với tôi ! Họ thích làm nô lệ, còn tôi thì không.
 - Còn nói là anh ở nước ngoài du học về, một tí ga lăng cũng không có . Con trai lo cho con gái chỉ là lịch sự thôi. Chỉ biết cầm cúi lo ăn một mình.
 - Tôi đi với phái nữ thường là tự túc. Mạnh ai nấy lo, mỗi người có đôi tay mà.
 - Nhưng chúng ta đã là bạn với nhau. Tôi không muốn nghe người ta nói bạn tôi bất lịch sự. Anh từ từ ăn đi nha, tôi về trước đây.
 - Được , được tôi chịu cô ! - Du Kiệt thở ra - Ngồi xuống đi !
- Du Kiệt dùng khăn tay lau lấy đĩa giấy rồi bốc thức ăn cho cô.
- Ăn xong cỡ trưa, Du Kiệt lấy trái táo cắn thì bị giật lại.
- Táo mà không giọt vỏ làm sao mà ăn. Ở nhà anh, tôi nhớ khi đem ra đã giọt vỏ rồi kia mà.
 - Ở nhà thì có người làm, còn ở đây làm chủ với ai, cô tiểu thư ơi !
 - Còn tôi đây chi, tôi giúp anh giọt vỏ.
 - Cũng công bằng, tôi lo cho cô, cô lo lại cho tôi.
 - Bộ anh tưởng tôi chỉ biết lợi dụng người ta không thôi sao.
- Du Kiệt ăn xong trái táo bé, vỗ vỗ lên thảm cỏ rồi nằm xuống.
- Tôi không ngờ cô làm ăn giỏi mà lại có tài nội trợ nữa - Du Kiệt nói khi thấy Tổ Tâm đang dọn dẹp gom lại các thứ.
 - Tôi đã nói với anh : Tôi tiêu biểu cho người vợ hiền dâu thảo mà.
 - Thế cô chuẩn bị làm vợ hiền ai vậy ?
 - Tôi cũng chưa biết !
 - Khải Đạt, Khánh Dương... thật ra, cô thích ai trong bọn họ ?
 - Họ đều là bạn của tôi. Tôi chưa nghĩ qua là sẽ kết hôn với ai trong nhóm họ.
 - Thực ra, người yêu của cô là ai, chúng tôi cũng chưa được biết.

- Anh ta chưa từng xuất hiện trong cuộc đời tôi. Thế người nào là vợ lý tưởng của anh ?
- Chưa từng có . Tôi không thích các cô gái son phấn. Và lại, tôi cũng không muốn kết hôn. Tôi tôn thờ chủ nghĩa tự do Đi đâu ke kè bên mình một người vợ khó chịu quá đi.
- Tư tưởng giống nhau, tôi nghĩ là anh sẽ hiểu cho tôi.
- Nếu cô cũng nghĩ như vậy thì hay quá. Tổ Tâm ! Tôi thích cô ở điểm này - Du Kiệt nắm lấy tay cô.

Tổ Tâm xúc động.

- Anh Kiệt...
- Ngộ ghê ! Tôi thấy Tâm không còn đáng ghét nữa.
- Bộ lúc trước em đáng ghét lắm hả ? - Tổ Tâm thay đổi cách xưng hô.
- Đúng vậy, miệng mồm dễ sợ! Nói ra lời nào như búa bổ vào đầu người ta, không sợ chạm tự ái người khác.
- Thế bây giờ, lời nói em có còn như vậy không ?
- Bây giờ thì dễ thương nhiều. Vậy mà anh rất sợ những người phụ nữ môi miệng.
- Ý anh muốn như vậy thì dễ lấn lướt em hơn chứ gì.

Du Kiệt trở mình lại, nắm chặt tay Tổ Tâm :

- Ai mà nỡ lấn lướt em chứ ?

Tổ Tâm vội rút tay về và ngó đồng hồ.

- Bây giờ đã trễ rồi đó, chúng ta hãy về đi, kéo các bạn chờ.
- Thật là phiền ! - Du Kiệt cầu nài - Biết vậy, anh không mời họ đến làm gì.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Tổ Tâm, cả bọn đang ở sân trước, nóng lòng chờ hai người.

- Tổ Tâm ! Tội anh lo chết đi được. Em đi đâu vậy ? - Khải Đạt ôm eo cô đỡ xuống ngựa.
- Tôi chỉ dạo thôi mà. - Quay qua Du Kiệt, cô nói tiếp- Anh Kiệt cũng mới vừa tìm được tôi đó. Các anh đến đây lâu chưa ?

- Vừa ăn trưa xong, đang nhấp nháp cà phê.

Bên cạnh Du Kiệt, các bạn gái của anh cũng đang vây chùng.

Ánh mắt của các cô gái nhìn Tổ Tâm với vẻ ganh tị. Còn nhóm Khải Đạt thì ngỡ ngàng.

Du Kiệt gọi nhóm bạn tụ tập lại chỗ heo quay và anh ngồi xuống cạnh Tổ Tâm :

- Tổ Tâm thích ăn thì ăn cho thỏa thích đi.
- Ăn nhiều đồ nướng nóng lắm, em sợ bị nổi mụn đó. - Tổ Tâm tỏ vẻ lên mặt.

- Ông nội có bảo : Sau khi ăn, uống một tách trà xanh rồi sáng hôm sau uống một ly chanh muối, bảo đảm sẽ không nổi mụn.

- Ông nội không có ở đây, làm gì có chè xanh.

- Nhưng ông có để trà lại, để anh dặn chị Thanh pha, tí xíu là có uống ngay.

- Cám ơn...

Tổ Tâm thấy Khải Đạt cứ nhìn mãi hai người, nên vội vàng đứng dậy :

- Xin lỗi, tôi đi lại đây một chút.

Khải Đạt đến ngồi bên Tổ Tâm.

- Hình như Du Kiệt không còn gần gũi với em nữa.

- Anh ta sợ Ông nội buồn, nên đối xử tốt với em thôi.

Tổ Tâm nhìn băng quơ xuống cánh đồng cỏ, nơi các cô gái và các chàng trai đang nô đùa vui vẻ bên nhau :

- Anh ta khuyết điểm đầy mình, chỉ có ưu điểm là hiếu thảo.

- Còn em, hình như em cũng có cảm tình với anh ta ?

- Em có bao giờ thù nghịch với ai đâu. Đối với mọi người, em vẫn ân cần. Chỉ tại anh ta cố ý kiểm chuyện với em. Nay, anh ấy đối xử tốt với em, có lý nào em cứ giữ mãi thái độ thù nghịch. Ông nội anh ta lại thương em hết mực, nể tình ông nội, em cứ xử tử tế lại với anh ta mà thôi.

- À ! Vậy là anh hiểu rồi.

- Em thích anh ở tánh tình đó, không giống như người khác, giải thích khô cả cổ vẫn không hiểu. Có thêm một người bạn, còn hơn là một kẻ thù, em nói có phải không ?

- Anh hoàn toàn đồng ý. Thôi , chuyện vừa rồi bỏ qua đi.

Dứt lời Khải Đạt kéo Tổ Tâm dừng lại để chụp hình cho cộ Cả hai đùa giỡn và té lăn trên thảm cỏ xanh. Bất thành linh, Khải Đạt hôn nhẹ lên mặt Tổ Tâm, định dờ xuống làn môi thì bị bàn tay cô ngăn lại.

- Tại sao không bao giờ em thân mật với anh vậy ?

- Khánh Dương , Quang Thanh... thì sao, chẳng lẽ anh muốn họ cũng hôn tôi à ?

- Em phải nhanh chóng chọn một trong các anh đi thôi.- Khải Đạt vừa nói vừa phúi đất và cỏ bám trên tóc Tổ Tâm.

- Em không muốn người nào phải đau lòng cả. Và lại, em chưa muốn tính chuyện kết

hôn, và trong lúc em chưa quyết định thì với mọi người, em sẽ giữ một khoảng cách.

Tổ Tâm vội đứng lên khi thấy tia nhìn của Du Kiệt hướng về cô.

- Nào chúng ta hãy đến chỗ bọn họ đi !

Dứt lời, không đợi Khải Đạt, cô bỏ chạy về phía Quang Thanh và Khánh Dương.

-Chị Thanh à ! Nếu cô tâm trở về, chị lên báo cho cô ấy biết tôi không được khỏe đang nghỉ trong phòng nha.

-Nếu như các cô cậu khác hỏi ?

-Cho họ biết là tôi xuống phố mua ít đồ. Nói cẩn thận nha, chị Thanh.

Đạ, tôi biết rồi cậu. À ! nhưng mà cậu cảm thấy không khỏe chỗ nào, để tôi...

-Khờ ơi là khờ ! Chị cứ nhớ những lời tôi dặn là được.

Du Kiệt trở về phòng đóng cửa lại và nằm lăn ra giường vừa lim dim ngủ thì nghe có tiếng gõ cửa.

-Ai đó ?

-Em.

-Vào đi !

Tổ Tâm rón rén bước vào, Du Kiệt biết nàng đang đứng gần nhưng không mở mắt.

-Chị Thanh nói anh không được khỏe, hồi trưa, rõ ràng là anh không bị gì mà.

-Bệnh mà cũng chọn lúc hay sao ? Thực ra, anh cũng thấy trong lòng không được vui.

Tổ Tâm ngồi xuống sờ vào trán Du Kiệt.

Nhiệt độ trong người anh vẫn bình thường mà. Có lẽ đêm qua anh dùng quá nhiều thức ăn.

- Đại khái là vậy ! Thế em ngồi trò chuyện với anh nha ?- Du Kiệt nắm lấy tay Tổ Tâm.

-Không được đâu ! Trong phòng chỉ có hai đứa mình...

-Thì đã sao ! Tại em không biết, chúng ta đã từng ôm nhau ngủ chung giường đấy.

Tổ Tâm tái mặt rút tay về :

-Anh nói dối, em không bao giờ làm chuyện đó đâu.

-Em đừng nóng, nghe anh kể nè. Cái lần em bị té ngựa, cả đêm em phát sốt và gặp ác mộng, luôn ôm chầm lấy anh kêu la, nếu anh bỏ em xuống , thì em bị tình trạng như cũ.

Sau cùng, buộc lòng anh phải ôm chầm lấy em để em được ngủ yên tới sáng.

Tổ Tâm then thùng :

-Xin lỗi anh nhạ Xấu hổ quá ! Nhưng anh muốn cười em thì cứ cười lỗi là tại em, khi

không đến nhà người ta rồi ngã bệnh.

-Anh không cười em đâu, cũng không có nói cho nội biết nữa. Ngay cả em, hôm nay chỉ mới biết mà thôi. Còn nữa nha, trong lúc em nằm mơ không ngót gọi tên anh làm mọi người không hiểu, tưởng anh là người yêu của em.

-Không thể nào đâu ! Nằm mơ thì cũng có đó thôi, nhưng tuyệt đối không bao giờ em gọi tên anh đâu.

-Chính chị Thanh nghe nên mới kêu anh lại. Nếu em không tin, để anh kêu chị Thanh làm chứng nhé.

Tổ Tâm dùng hai tay che mặt lại.

-Không cần... Trời ơi, xấu hổ quá !

-Đừng có khờ, điều đó chứng minh là trong tim em có hình bóng anh.

-Nhưng anh đâu màng tới.

-Ai nói ? Em vừa thân mật với Khải Đạt, là anh ngã bệnh trên giường không thấy sao ?

-A ! Thì ra là anh không có bệnh, chỉ gạt người ta thôi.

-Anh có bệnh thật mà, là tâm bệnh đó. Lúc sáng, thấy em với Khải Đạt và Khánh Dương, anh cảm thấy khó chịu vô cùng.

-Tụi này chỉ trò chuyện đùa giỡn thôi mà.

-Trò chuyện à ! Anh rõ ràng thấy Khải Đạt hôn em.

-Chỉ là bất ngờ anh ấy hôn lên má em thôi.

-Tổ Tâm ! Em hãy nói thật cho anh biết, trong nhóm bạn trai của em, em đã thân mật quá với ai chưa ?

-Không có, em hoàn toàn không có. Em không phải là người tùy tiện vậy đâu.

-Vậy lúc sinh nhật của anh, nụ hôn của anh trao em có phải là nụ hôn đầu tiên anh trao em không ?

-Chứ còn gì nữa ! Lúc đó, em giận anh đến chết đi được.

-Hạ.hạ.- Du Kiệt bật cười thích chí - Không ngờ em còn ngây thơ như vậy, bởi vì chung quanh em có quá nhiều đàn ông, nên anh nghĩ em khá lão luyện chứ.

-Anh cứ cười em đi, em ấu trĩ như vậy...

-Không phải là ấu trĩ, mà là thuần khiết. Hèn chi ông nội anh cưng em đến thế. Em quá thật khác người. Hèn chi các bạn anh đã xiêu đổ vì em.

-Nhưng với anh thì chẳng nhằm nhò gì.

-Sao lại không ? - Du Kiệt ngẩn người một lát rồi nói rõ từng chữ - Tổ Tâm..có lẽ... anh đã thích em rồi đó !

-Anh không chán ghét và đôi đầu với em, là em vui rồi đó.

-Không phải ! Thật sự là anh thích em rồi đó. Anh chưa từng nói câu này với người con gái khác bao giờ. Tổ Tâm ! Thế em có thích anh không ?

-Em không có lý do gì để ghét anh, vì anh đối xử với em tốt. Nhưng nếu anh bắt nạt em, em sẽ không thềm đếm xỉa tới anh nữa đâu.

-Chuyện ngày trước bỏ qua đi. Hãy hứa với anh, không được thân mật quá với nhóm Khải Đạt, anh không chịu được đâu.

- Được rồi. Thôi, em ra ngoài đây để bọn họ lại đi tìm.

-Trước khi đi cho anh mi một cái.

Tổ Tâm đỏ mặt chìa má cho Du Kiệt. Anh lắc đầu :

- Đây là nụ hôn của cha mẹ, anh em, để dành cho Khải Đạt.

Nói xong, anh liền nâng mặt Tổ Tâm lên dịu dàng hôn lấy môi nàng. Tâm vội đẩy anh ra, anh càng ôm chặt lấy nàng hơn. Cả người anh như có sức nóng lan tỏa mê mẩn, anh chỉ muốn hôn mãi nàng.

-Thôi... đi anh !

Anh không nỡ rời, hôn dần xuống cổ...

Tổ Tâm cố dùng hết sức đẩy Kiệt ra.

- Dừng anh !

Du Kiệt như sực tỉnh thở dài :

-Anh biết em lại muốn đánh anh chứ gì ? Bên này đây, hay là cả hai bên ?

Tổ Tâm cắn chặt môi nhìn đôi mắt như thôi miên người đối diện của Kiệt. Tâm sờ vào má phải của anh rồi bỏ chạy.

Anh trở lại ngắm mình lên giường, cảm thấy lòng thật thoải mái và rơi vào giấc ngủ lúc nào không hay.

hương 6

Du Kiệt sắp xếp lại các giấy tờ trên bàn . Hôm nay Tổ Tâm đã đi sang Pháp được một tuần , và trong thời gian đó , giữ đúng lời hứa , hằng đêm Du Kiệt ngồi bó gối ở nhà hoặc chỉ đi chơi cùng nhóm Khải Đạt mà thôi . Vừa lúc , có tiếng chuông điện thoại :

- Alô . Anh Kiệt ơi !

- A ! Mỹ Lệ hỏi ? Có chuyện gì không ?

- Mấy hôm nay anh mất tiêu ở đâu ? Hôm nay là sinh nhật em , anh đến nha !

Một chút phân vân thoáng qua . Thôi thì cứ đi , mình đã " chạy " cả tuần nay rồi còn gì .

Tổ Tâm sẽ thông cảm thôi mà.

- Đồng ý ! Tối nay , anh sẽ đến.

Du Kiệt bước vào nhà . Mỹ Lệ thật lộng lẫy đứng bên chiếc bánh.

- Giờ này sao chưa thấy ai đến ? - Du Kiệt ngạc nhiên.

- Đêm nay em dành cho anh , anh không thích sao ? - Mỹ Lệ Ôn ền trả lời.

Du Kiệt muốn đi về nhưng Mỹ Lệ quá đẹp với chiếc xườn xám đen hở vai làm căng lên bộ ngực no tròn . Bàn tay mượt mà như nhung của cô chuốc từng ly rượu cho anh . Trời đất quay và vạn vật như quay cuồng . Hôm nay tửu lượng mình sao yếu vậy ? Du Kiệt không còn tự chủ được nữa , trước mặt anh là pho tượng nữ thần trắng muốt với nụ cười mê hồn đang vuốt ve lên khắp người anh . Bất giác , Du Kiệt đưa tay vào giữa ngực cô , anh hôn vào đó và anh lại say ,say như chưa bao giờ được say cả...

Du Kiệt lái xe ra khỏi nhà Mỹ Lệ , sau khi không quên hôn lên má cô . Anh cảm thấy rất hứng khởi . Thượng đế rất có lý khi ban Eva cho Adam , vì bao nhiêu mệt nhọc buồn phiền đều đã được trôi tuột đi . Du Kiệt , nghĩ đến các vị tu sĩ và thâm thần phục họ chắc

phải có nghị lực hoặc một niềm tin mãnh liệt mới có thể vượt thắng được chính mình.

Chợt có một chiếc xe lao vụt lên vượt qua mặt Du Kiệt . Vừa tính đuổi theo để mắng cho gã lái xe một trận , anh chợt nhận ra dáng ngồi quen thuộc.

- Tổ Tâm ! Chết rồi ! Cô ta về từ bao giờ ?

Du Kiệt vội nhả ga vượt theo và chạy song song với Tổ Tâm , Mặc kệ những tiếng la ó của những người đi hai bên đường.

- Cho xe quẹo vô đường một chiều , anh muốn nói chuyện với em.

Khuôn mặt Tổ Tâm vẫn lạnh lùng và tiếp tục chạy thẳng . Vừa lúc đó có tiếng huýt còi và một người cảnh sát chặn xe Kiệt lại...

Vừa nhắc thấy bóng dì Năm , Du Kiệt vội hỏi.

- Tổ Tâm đâu dì Năm ?

- Cô ấy chưa về.

- Chưa về ? Là chưa ? Giờ này cô ấy còn đi đâu ? Vừa rồi cô có gọi điện về không ?

- Không có.

Anh đi đến bàn rà số điện thoại của Liên Sa, gọi ngay đến đấy.

- Xin lỗi , cho biết ai gọi đến ạ ?

- Du Kiệt đây !

- A ! Cậu Du Kiệt có điều gì chỉ dạy ?

- Tổ Tâm có đến chỗ cô không ?

- Làm sao có chuyện đó ? Thứ nhất : Gần đây , cô Tâm thường đi chung với cậu , mà cậu còn không biết cô ấy ở đâu . Thứ nhì : Cô Tâm là chủ của tôi , tôi chỉ là người làm công thì việc gì cô ấy phải đến đây ? Ba nữa , bây giờ đã khuya như vậy...

Du Kiệt gác ngay điện thoại , cảm thấy nghe mà mệt lổ tai , lại hỏi dì Năm :

- Ngoại trừ nhà cô Liên Sa , cô Tâm còn đến nhà ai không ?

- Cô chủ một người thân cũng không có , bạn bè cô ấy đều ở nước ngoài thì đến được ai ?

Chỉ có đôi lúc ông nội cậu rước đến nhà chơi mà thôi.

Du Kiệt sốt ruột nhìn đồng hồ :

- Đã khuya quá rồi , Tổ Tâm vẫn chưa thấy về . À , dì Năm ! Dì đi nghỉ đi , để con coi nhà cho.

- Cô ấy chưa về tôi làm sao mà ngủ cho được !

- Từ lúc tan sở đến giờ , cô Tâm chưa về nhà à ?

- Cô ấy tiễn khách ra sân bay xong , khoảng sáu giờ cô ấy có về đây dùng cơm.
- Rồi sao nữa ? - Du Kiệt thúc giục.
- Lúc cô Tâm ăn cơm xong , có gọi điện lại cho cậu , hình như không gặp cậu.
- Khoảng bảy giờ có một cú điện thoại gọi tới , cô Tâm nghe xong không được vui rồi thay đồ đi ngay lập tức.

" Lúc đó mình đang ở nhà Mỹ Lệ ."

- Là điện thoại của ai vậy ?
- Không biết nữa vì cô Tâm trực tiếp nhận.

Chết rồi ! Chẳng lẽ cô ta biết mình tới nhà Mỹ Lệ ? Anh nhớ lại khuôn mặt Tổ Tâm bình thản đến lạnh lùng . Mà ai báo cho cô ấy biết chứ ? Bây giờ thật khó mà giải thích với cô ta.

- Cậu Kiệt à ! Để tôi châm cho cậu bình cà phê nha ?
- Cảm ơn dì.

Du Kiệt ngồi bật ngựa trên thành ghế xa lông , anh nhắm nháp chút ít cà phê mà dì Năm mang lên , nhưng sau đó lại rơi vào giấc ngủ lúc nào không hay , cho đến khi...

- Cậu Kiệt ! Cậu...
- Sao , Tổ Tâm về rồi hả ? Cô ấy đâu ? - Du Kiệt giật mình nhòe dãi.

Dì Năm vừa đưa khăn cho anh lau mặt vừa nói :

- Cô Tâm vẫn chưa về . Bây giờ đã gần chín giờ sáng , đến giờ đi làm của cậu rồi . Tôi đã chuẩn bị thức ăn sáng cho cậu rồi đó.

Du Kiệt khoát tay :

- Dì Năm à ! Con không ăn đâu . Con muốn đến công ty , không chừng Tổ Tâm đang ở đó cũng nên.

Đến công ty của Tổ Tâm . Du Kiệt lại gặp Liên Sa.

- Giám đốc của cô đã đến chưa ?

Liên Sa nhún vai trả lời :

- Có , mà cũng không có.
- Không có ? - Du Kiệt cười khẩy rồi bước vào trong . Liên Sa vội đuổi theo.
- Nè ! Cậu làm gì vậy ?
- Tôi đến văn phòng của Tổ Tâm , ngồi chờ cô ấy về.
- Tự nhiên !

Du Kiệt đến mở cửa thì cửa đã bị khóa.

- Cửa khóa rồi à ?

- Không sai !

- Sao cô không nói sớm ?

- Cậu đâu có hỏi tôi đâu.

- Đưa chìa khóa cho tôi !

- Chìa khóa ở chỗ giám đốc , không ai được vào phòng của cô ấy cả . Đề phòng kẻ gian ấy mà.

- Được vậy tôi ở ngoài này chờ cô ấy về.

- Cứ tự nhiên đợi.

Du Kiệt che tay ngáp và nói :

- Phiên cô gọi. cho tôi tách cà phê.

- Xin lỗi , giám đốc không có ở đây... - Liên Sa tỏ vẻ ghét ra mặt - Miễn tiếp đãi.

Nhìn đồng hồ đã mười giờ rưỡi , nên anh nói với Liên Sa :

- Phiên cô điện thoại xuống các phân xưởng , xem cô ấy có xuống dưới đây không ?

- Giám đốc không thích ai tò mò công việc của cô ấy.

- Nếu cô không gọi là tôi gọi đó.

Liên Sa lấy tay chặn lên điện thoại :

- Hãy đi chỗ khác ! Anh nên nhớ đây là công ty của chúng tôi chứ không phải của anh.

Du Kiệt nhìn Liên Sa muốn nổ trùng mắt.

- Cô ti tiện quá ! Cũng may là lúc đầu tôi không nhận cô vào làm việc cho công ty của chúng tôi.

- Nói thật nha... - Liên Sa không nhường bước - Nếu ngay từ đầu anh nhận tôi thì có lẽ anh sẽ không khổ sở như hôm nay đâu.

Du Kiệt không thèm nghe cô ta nói gì . Anh bỏ ra ngoài mượn điện thoại của bảo vệ , gọi đi khắp nơi nhưng vẫn không gặp Tố Tâm . Anh đành quay trở về nhà.

- Ông nội à ! Ông có thể giúp cháu một việc , được không ?

- Đương nhiên , ông nội sẵn sàng giúp cháu . Cháu muốn ông làm gì?

- Cháu muốn gặp Tố Tâm . Cháu đã tìm cô ấy suốt một ngày đêm mà vẫn tìm không ra.

Ông nội lo sợ ra mặt :

- Cháu Tâm bị mất tích à ? Hay có chuyện gì xảy ra ?

- Cô ấy không mất tích , nhưng cháu biết cô ấy cố tình lánh mặt cháu.
- Ủa ! Sao kỳ vậy những ngày trước đây , hai đứa đi đâu đều có đôi mà . Ông còn nói với ba cháu là nhà sắp có tin vui !
- Ai biết cô ta " mất " bắt tử , tự nhiên không thèm đếm xỉa đến cháu . Ông nội ! Hãy gọi cô ta đến đây , cháu sẽ hỏi cho ra lẽ , chứ làm như vậy cháu bức bối quá.
- Được để ông nội rước cháu Tâm đến.

Ông nội vỗ vỗ đầu Du Kiệt:

- Tâm là một đứa con gái tốt , lại thật lòng với cháu , cháu đừng ăn hiếp nó nghe không ? Du Kiệt không trả lời ông nội , nhưng trong lòng không được vui vẻ . Hôm qua ngủ mập mờ , cả ngày hôm nay đi tìm cũng chẳng gặp , không biết ai lén lút ai đây.

Chiều đến , trong khi đang ngồi làm việc thì điện thoại ông nội gọi lại :

- Tổ Tâm không mất tích đâu cháu . Nó đi Pháp và đặt thêm hàng , sẽ về khi xong việc.
- Cô ta đi lúc nào vậy ông nội ?
- Hôm qua.
- Ai nói cho ông biết vậy ?
- Thư ký của cháu Tâm.
- Chết tiệt cái tay Liên Sa ấy đi !
- Ti Tô ! Cháu nói cái gì vậy ?
- Không có gì ông nội . Cảm ơn ông.

Tổ Tâm trở về nhà , vừa vào phòng khách thì đã thấy Du Kiệt ngồi đấy với gương mặt sầu đông.

- Tôi tưởng là đêm nay em không về chứ.

Tổ Tâm cởi áo khoác và trao bóp xách cho dì Năm :

- Anh nói vậy với ý gì đây ? Đây là nhà của tôi , không về đây thì về đâu ?
- Lần trước, tôi chờ em cả đêm , rốt cuộc em có về đâu . Chẳng lẽ lúc đó ở đây không phải là nhà em à ?
- Lần trước , tôi không về là muốn tránh mặt anh . Lại nữa , hôm sau tôi phải bay sang Pháp . Trọ đờ một đêm ở khách sạn gần sân bay , cũng tiện thôi mà.
- Tại sao em lại tránh anh ?
- Tự hỏi anh đó . Tôi nghĩ hai chúng ta nên chia tay thì hơn.
- Chuyện anh tới nhà Mỹ Lệ , em cũng biết . Ai cho em hay vậy ?

- Ai cho tôi hay không thành vấn đề .Mà vấn đề là anh đã ở trong nhà của cô ta cả mấy tiếng đồng hồ , làm chuyện gì ai biết.

- Cái đó... tại cô ta mời anh đến thôi mà... chỉ là trò chuyện - Du Kiệt xiu như quả bóng hết hơi.

- Cho là trò chuyện đi , nhưng anh đã phạm quy ước của chúng ta . Em không liên hệ với bạn trai . Ngược lại , chính anh cũng thế.

- Em vừa mới đi với tay ngoại quốc về đây , người đó không phải là đàn ông à ?

Du Kiệt tức giận khi nhớ tới thái độ thân mật giữa Tổ Tâm và người bạn trai đã đưa cô về nhà.

- Tại anh dối gạt tôi trước . Tôi làm lần này là để trả lễ anh đó.

Nói về lý , Du Kiệt đã có lỗi . Nhưng anh vẫn không chịu thua :

- Em thì thường có những cuộc hội họp , thậm chí đi xa đến mấy ngày , chẳng lẽ anh ở nhà như thằng ngáo hay sao ?

- Xã giao vì công việc làm ăn đó là chuyện công . Anh cũng có quyền đó mà . Cho anh biết , những lúc anh bận , tôi chỉ xem sách báo , tạp chí hoặc nghe nhạc một mình , tôi không bao giờ tìm thú vui nơi khác.

- Tổ Tâm... - Du Kiệt ngồi cạnh bên nàng - Thật ra , em cần gì phải quan tâm đến các cô gái ấy . Chỉ cần anh tốt với em là được rồi . Trong tim anh chỉ có hình bóng em thôi . Còn họ , chỉ là bạn đường để giết thời gian , tuyệt đối không có gì làm trở ngại đến tình cảm của chúng ta.

Thấy Du Kiệt quá chân thành , Tổ Tâm thở dài :

- Du Kiệt ! Lời nói này phải của anh không vậy ?

- Là anh nói , hãy tin anh đi ! - Du Kiệt ngẫm nghĩ giây lát nói tiếp - Bắt đầu từ ngày mai , anh có tiệc tùng gì sẽ dẫn em đi theo . Ngược lại , bên em cũng phải có anh.

- Làm sao mà được ! Tổ Tâm nhảy nhồm lên - Người ta sẽ hỏi em , anh là gì của em thì sao ?

- Thì nói với mọi người , chúng ta là bạn hợp tác làm ăn . Cho em biết , anh chịu dẫn em đi khắp nơi cùng anh , đó là niềm vinh hạnh cho em đó . Anh chưa bao giờ có cái đuôi nào đi theo đâu.

Cái đuôi ! Hừ... anh ta thật là ngạo mạn điên cuồng ! Nếu không vì chị Huệ Tâm , có yêu anh ta cách nào , mình cũng đuổi anh ta ra thôi.

Tổ Tâm vui mừng bỏ điện thoại xuống.

- Ông Toàn đã chịu giúp em rồi hả ? - Liên Sa đứng kế bên hỏi.

- Ông ấy chịu rồi , có lẽ là nghĩ tình mẹ em.

- Mẹ em ?

- Ngày xưa , bác Toàn và ba cùng đeo đuổi mẹ . Nhưng mẹ lại chọn ba . Bác Toàn buồn rồi đi xa xứ mới về đó . Nhân cơ hội này , em nhờ bác ấy trông nom hộ.

- Bây giờ thì mọi việc vẫn suông sẻ mà.

- Đừng quên em mỗi ngày đều phải đến sở điều hành công việc . Có bác Toàn , em sẽ an tâm , nhờ bác lo liệu mọi điều . Mẹ vẫn thường khen bác là người lãnh đạo giỏi . Có vậy , em mới có nhiều thời gian để thực hiện kế hoạch của mình chứ.

Liên Sa cười một cách gượng gạo , ý trách Tổ Tâm không tin tưởng cô mà lại giao trách nhiệm ấy . Như đoán được , Tổ Tâm nói tiếp :

- Ở đây , ai làm công việc cũng tốt cả , lại có khả năng , nhất là chị . Chuyện riêng chung gì chị cũng giúp em rất nhiều đó . Nếu không có gì đột biến xảy ra còn được , bằng như lỡ em có dịp theo Du Kiệt đi đây đi đó , lấy người đâu ra giải quyết . Em không muốn chị phải gánh nặng trách nhiệm quá.

Liên Sa liền thay đổi thái độ ngay :

- Chị công nhận em xử lý công việc hay hơn chị Huệ Tâm . Chị thật phục em đó.

- Em coi chị như chị hai , đừng đưa em lên cao quá.

- Tổ Tâm ! Còn chuyện cậu Kiệt ?

Tổ Tâm lắc đầu thờ dãi :

- Làm bạn gái anh ta thì dễ , muốn chiếm được trái tim anh ta thật là khó khăn.

- Được làm bạn gái thân nhất gần gũi anh ta thì được rồi . Em đã có thể tiến hành kế hoạch.

- Không dễ đâu ! Chỉ được gần anh thì đã sao , bản thân anh chẳng hề hấn gì . Em muốn anh ta phải dờ sống dờ chết như chị Hai khi bị bỏ rơi . Thật ra , em không hiểu anh ta có biết yêu hay không nữa . Ở gần bao lâu , vậy mà lúc em vắng mặt , anh ta sẵn sàng đi với cô khác . Em thật không biết phải làm thế nào...

- Đợi đến lúc anh ta chết mê chết mệt vì em , em mới tiến hành kế hoạch à ?

- Đương nhiên . Anh ta có yêu em thì em mới...

Liên Sa vội hỏi :

- Thế lẽ anh ta kéo dài năm , mười năm chẳng lẽ em vẫn đợi sao ?

- Vậy... - Tổ Tâm vỗ trán.

- Hạng người như hấn ta chỉ có máu lạnh , đùa giỡn với tình yêu làm khổ bao cô gái thì biết chữ yêu là gì chứ ? Không chừng khi lớn tuổi lại lấy đại một cô gái nào đó , rồi sanh con đẻ cái . Xong !

- Ý của chị là muốn em đừng trả thù nữa à ?

- Không . Trái lại , chị nghĩ việc này cần kết thúc sớm hơn . Nếu tiếp tục mãi sẽ đau khổ đó.

- Đau khổ thật . Đôi lúc em tự hỏi tốn bao nhiêu thời gian làm những chuyện vô bổ chỉ để trả thù , không biết có xứng đáng hay không . Em cũng đã mệt mỏi rồi.

- Em không muốn trả thù cho chị Huệ Tâm nữa à ?

- Cho là em trả thù được đi , thì chị ấy có sống lại đâu , và em được lợi ích gì ? Bây giờ em mâu thuẫn quá . Thậm chí , em phản đối sự trả thù.

Liên Sa còn khẩn trương hơn Tổ Tâm , làm như chính cô là em của Huệ Tâm vậy.

- Tại sao em lại nói vậy ? Hạng người Du Kiệt đáng cho hấn ta một bài học để chị Huệ Tâm khỏi chết oan ức . Em đâu có làm gì hại hấn ta đâu , chỉ là cho hấn ta nếm mùi vị bị người khác bỏ rơi , xem hấn còn ngạo mạn hết.

-Chỉ tại anh ta được mọi người nuông chiều quá,cho nên...

-Em nghĩ rằng anh ta đáng được tha thứ à ? Tổ Tâm ! Vậy là em cũng bị những lời nói đường mật mà phải lòng anh ta rồi.

-Làm gì có chuyện đó, anh ấy là kẻ thù của em mà.-Tổ Tâm đỏ mặt - Vả lại, anh ta đâu biết thốt những lời đường mật.

-Nhưng mà vừa rồi có lời bêu vực hấn, còn cho là hành động của hấn có thể tha thứ. Tổ Tâm à ! Du Kiệt lợi hại lắm, cô gái nào va phải anh đều bó tay hết cả. Chị Huệ Tâm thật ra tôn thờ chủ nghĩa độc thân, nhưng từ lúc quen biết anh ấy rồi... Chị không biết làm sao nữa, chị thật là lo quá.

-Chị lo lắng gì nữa ? Em thấy anh ta cũng quang minh chính đại, chỉ tại các cô tự chuốc lấy phiền não, anh ta chưa bao giờ giở trò sàm sỡ hoặc lợi dụng em đâu.

-Tổ Tâm ơi ! Chính em cũng không biết, có lẽ em đã yêu anh ta mất rồi.

Tổ Tâm tái mặt :

-Chị đừng nói bậy nha.

Liên Sa thấy Tổ Tâm giận dữ như vậy, vội xin lỗi rồi cả lên :

-Thôi bỏ đi ! - Tổ Tâm khoát tay - Chị Liên Sa, chị nói cũng có lý. Nếu như anh ta không nói yêu em, thì kéo dài đến chừng nào ? Thù chưa trả được, không chừng rước khổ vào mình, em phải tính cách khác thôi.

-Chị chúc em sớm thành công.

Tổ Tâm cảm thấy tâm tư nặng trĩu, tuy là chưa biết mình có yêu Du Kiệt như Liên Sa nói không, nhưng đối với ông nội, Tổ Tâm sẽ cảm thấy mất mát. Dầu sao, cô chỉ có một mình không ai chăm sóc, nay được ông nội dành tình thương thật sự. Nếu như trả thù thành công chắc chắn sẽ mất đi tình thương đó. Thôi thì nhân cơ hội này, cô hưởng được tình cảm của ông ngày nào hay ngày đó.

Liên Sa trở lại công việc tất bật của mình, cho đến lúc có bóng người đi lướt qua.

-Nè, cậu kiệt ! Cậu đi đâu vậy ?

Lúc đó, Du Kiệt đã đến cửa phòng của Tổ Tâm.

-Sao cô ta không khóa cửa phòng vậy ?

-Cô ấy không có ở trong đó.

-Vậy thì đi đâu ?

Liên Sa thật không muốn trả lời :

-Chắc đi dạo.

-Với ai vậy, có phải với Khải Đạt không ? Cậu ấy vừa từ nước ngoài về hai hôm nay.

-Tôi có biết, nhưng tôi nghĩ cô ta chỉ đi có một mình thôi, vì Khải Đạt có gọi điện đến mấy lần mà không gặp.

-Vậy cô ta đi đâu ?

-Tôi thực không rõ.

-Không rõ ! Không biết cô làm thư ký để làm gì vậy ?

Liên Sa cũng không vừa.

-Cậu Kiệt à ! Giám đốc của tôi chỉ có một thư ký mà thôi, không phải nhiều cô như cậu đâu.

Thấy gây sự với Liên Sa chẳng được ích gì. Du Kiệt bỏ ra ngoài và đi về nhà. Vừa bước chân lên bậc thềm, anh đã nghe tiếng cười của ông nội vọng ra. Vui gì mà cười dữ vậy ?

Mình đang bức muốn chết. Ánh mắt anh chợt sáng lên. Tổ Tâm đang ngồi giữa ông nội và mẹ anh. Trong lòng Du Kiệt trở nên ấm áp. Xem như trong phòng không có ai. Anh tiến thẳng đến ôm choàng lấy Tổ Tâm và hôn lên má :

-Em yêu ! Anh lo cho em đến mất cả hồn. Thì ra em ở đây à ?

Ông nội và mẹ Kiệt ngó người trao nhau ánh mắt rồi chợt cười. Tổ Tâm then đỏ mặt vội đẩy Du Kiệt ra.

-Anh đừng làm vậy mà, kỳ quá !

Du Kiệt lúc đó mới nhìn ông nội và mẹ, rồi giơ cả hai tay như kiểu đầu hàng ngượng ngừng nói :

-Tại cháu tưởng Tổ Tâm có việc gì, nên cháu lo quá. Cháu...

-Xin lỗi đã làm cho anh lo lắng. Em chỉ muốn ra ngoài dạo chơi một lát, không ngờ đến gian đồ cổ, phát hiện ra mâm đựng bộ tách vội mua ngay để tặng ông nội nên quên cả giờ về công ty.

-Em đến đây là anh đã an tâm rồi.

-Ti Tô ! Cháu xem mâm có khắc những đường nét tinh xảo chưa ? Quý lắm đó !

-Chung chung với bộ tách lúc trước rất hợp.

Du Kiệt nhìn Tổ Tâm cười :

-Hèn chi ông nội cưng em dữ vậy, lúc nào cũng nghĩ đến ông.

-Tổ Tâm vừa ngoan lại vừa có hiểu, biết chọn những món mà ông ưa thích.

Du Kiệt kéo tay Tổ Tâm đứng dậy :

-Ông nội, ông thường thức từ từ nhá.

-Cháu kéo Tâm đi đâu vậy ? Mọi người đang chờ cơm cháu đấy.

-Tới phòng của cháu, cháu có chuyện muốn nói với Tâm.

-Lời thì thầm... - Mẹ Kiệt đột nhiên thốt lên.

Ông cụ liền hỏi ngay con dâu :

-Thì thầm gì vậy ?

-Là chuyện lòng của hai đứa đó cha, không thể để cho người khác nghe.

-À ! - Ông nội có vẻ hiểu ra, xem ông rất vui - Thôi được, hai cháu cứ việc thì thầm.

Vào phòng Du Kiệt, Tâm hất tay anh ra.

-Má anh đang cười tui mình, anh không thấy mắt cỡ sao ?

-Cho là ông nội với má cười đi, chỉ là mừng thôi mà. Vì hồi nào giờ, Du Kiệt có nói lời

thì thăm với ai đâu.

-Tự nhiên kéo em lên đây làm chi vậy ?

-Tuần sau là sinh nhật lần thứ 20 của em, có phải không ?

Tổ Tâm tròn xoe mắt ngó Du Kiệt.

-Phải. Ra anh cũng nhớ ư ?

-Em tưởng là anh vô tâm, không có trái tim chắc, anh còn muốn tổ chức Party cho em tại đây.

-Em không đồng ý.- Tổ Tâm lắc đầu nguầy nguậy.

Du Kiệt buông tay Tổ Tâm ra có vẻ không vui :

-Không đồng ý ? Anh đã có kế hoạch từ lâu, chỉ chờ một câu không đồng ý là xong tất.

-Thật đúng là tánh tình ông chủ con, hờ tí là giận dữ, không hỏi rõ đầu đuôi. Ai lại không biết tấm chân tình của anh chứ. Từ khi chúng ta quen nhau, đây là lần đầu anh tổ chức sinh nhật cho em, có phải không ?

- Đúng vậy.

-Chúng ta phải biết trân trọng lần đầu tiên. Không phản đối chứ, ông chủ nhỏ ?

-Không phản đối.

-Nếu như đó là một ngày đáng ghi nhớ thì tại sao lại phải mời cho cả đồng người ?

-Ý của em là...

-Chỉ cần hai đứa là đủ.

-...

-Em biết ngay là anh sẽ không chịu mà.- Tổ Tâm dẫu môi.

-Ồ, không ! Anh tán thành điều đó. Càng đông càng phiền chứ có ích gì.

Như sự nhớ điều gì. Tổ Tâm nói tiếp :

-À ! Mà sẽ tổ chức tại nhà em đó.

- Đối với Du Kiệt, chúng ta là bạn, phải giúp cho anh ấy nhìn thấy tánh ngông của anh. Em hy vọng các anh không lấy làm phiền và hợp lực với em nếu có thể.

Khải Đạt muốn lên tiếng phản đối nhưng anh lại ngần ngại. Nếu nói ra có khác nào ph bày những yếu kém của bọn anh so với Du Kiệt, còn nếu không nói xem như đây là cơ hội thuận tiện để Du Kiệt tiến đến với Tổ Tâm, và việc mất Tổ Tâm là điều không thể tránh khỏi. Những suy nghĩ của Khải Đạt không thoát khỏi cặp mắt của Tổ Tâm.

-Anh Đạt ! Có phải anh không tin em ?

-Ồ, không !- Khải Đạt gật mình - Nhưng...

Khánh Dương vội xen vào.

Du Kiệt đã từng hùng hồn trước mặt mọi người là không yêu Tổ Tâm, anh còn sợ gì nữa ?

Tổ Tâm ngắt lời Khánh Dương :

-Ngay cả em cũng vậy. Du Kiệt tự cao kêu ngạo. Đó không phải là mẫu người em thích.

Em thì không muốn thề thốt, nhưng giữa em với anh ấy không xảy ra điều gì đâu.

Khải Đạt đành lên tiếng :

Du Kiệt, tuy có nhiều khuyết điểm, nhưng ưu điểm của anh ta cũng không ít. Nhất là đối với phái nữ, anh ta càng có sức thu hút kỳ lạ.

-Em đã biết điều này, cho nên em không rơi vào bẫy của anh ta đâu. Khải Đạt ! Ai cũng tin tưởng em cả, chỉ có một mình anh.

-...

-Vậy nha ! Tạm thời, chúng ta không đi ra ngoài chung với nhau.

-Khoảng bao lâu ?

-Vài tháng thôi.

Thấy Khải Đạt vẫn chưa dứt khoát, Khánh Dương hích vai anh.

- Đây cũng là dịp để tụi mình nhìn lại xem đã đặt tình cảm đối với cô ấy đến đâu. Nếu cứ bám mãi, khi không phải là của mình thì cũng vượt tầm tay thôi.

-Nếu các anh đều đồng ý với em, thì cũng xin mấy anh vì em mà giữ bí mật này, đừng để Du Kiệt biết. Bằng không thì như Khải Đạt nói, em như cừ non đưa vào miệng sói đó.

- Được.- Khải Đạt gật đầu - Em hãy cẩn thận nha !

-Cám ơn, cám ơn các anh nhiều lắm- Tổ Tâm mừng rỡ kêu lên.

Du Kiệt nhảy chân sáo bước lên tam cấp, chai Champagne được kẹp ở một bên nách, anh lắc đầu cho nước rử xuống, cái se lạnh của ngọn gió đông quất vào mặt vẫn còn làm anh bông rất.

Tổ Tâm thật là biết chọn ngày để ra đời. - Du Kiệt khẽ mỉm cười - Thăng thần, bướng bỉnh và không chịu đầu hàng, cho dù đó là số phận, để khi vừa mở mắt, cô có thể cùng thiên hạ chào ngày đầu tiên của một năm mới.

Du Kiệt bước vào căn phòng, tất cả đều tối om, ngoại trừ chiếc bánh sinh nhật được đặt lên bàn với một cây nến to, chung quanh có cắm ba cây nến nhỏ. Ánh sáng ấm áp từ các ngọn nến tỏa ra bao trùm lấy anh. Đặt chai Champagne lên bàn, định cất tiếng gọi, thì một làn hơi nhẹ phà vào cổ anh. Với tay ra sau, anh ôm cái eo thon và chậm chạp đặt lên trán cô một cái hôn.

-Chúc mừng em.

Anh mở hộp quà, luồn chiếc nhẫn vào ngón tay áp út của cô, Tô Tâm như bừng tỉnh :

-Anh trông lạnh lắm, để em pha một ly chanh nóng cho anh.

-Không cần !- Du Kiệt kéo ghệt Tô Tâm vào lòng mình và cùng ngồi xuống ghế- Có em bên cạnh là anh không còn thấy lạnh nữa.

-Chỉ trong những khoảng thời gian ngắn. - Tô Tâm nheo mắt trêu ghẹo - Chứ nếu em ở bên cạnh anh mãi, anh sẽ đâm chán ngay.

-Không có đâu ! Càng ở gần bên em, anh càng phát hiện em có nhiều điểm lý thú thì làm sao có thể chán được ?

Tô Tâm lè lưỡi :

-Chắc anh thường nói câu này với các cô bạn gái, phải không ?

-Không ! Lần này là lần thứ nhì.

-Thế cô đầu tiên mà anh không cảm thấy chán là ai vậy ?

-Anh đã nhìn lầm người.

-...

-Anh quen biết cô ta có nửa năm trời. Bề ngoài cô ta hay e thẹn, nhút nhát lại dịu dàng tế nhị đối với mọi người.

-Như vậy không còn tốt sao ?

- Đừng ngắt lời anh ! Bất ngờ một hôm, anh bắt gặp cô ấy đang mắng chửi người làm, một người đáng tuổi cha mẹ cô một cách xác xược thậm chí còn chửi thề nữa chứ. Từ đó, anh xa lánh cô ta và anh cũng không còn trân trọng tình cảm đối với phụ nữ. Có lẽ là anh quá khắt khe, nhưng thú thật anh rất ghét sự lừa dối.

Tô Tâm bật cười:

-Có một ngày anh sẽ phát hiện em còn tệ hơn cô ta nữa đó.

-Những khuyết điểm của em, anh đã thấy qua, những mặt tốt hơn mà anh chưa hình dung hết. Biết đâu em còn những mặt tốt hơn mà anh chưa phát hiện thì sao ?

-Anh thật khéo nói.- Tổ Tâm xia tay vào trán Du Kiệt- Thôi, mình cắt bánh đi anh, trề lắm rồi.

Tổ Tâm rót Champagne vào ly và đưa lên miệng cho Du Kiệt , Du Kiệt nhìn thấy cặp mắt cô long lanh trong đó. Anh dời đôi môi ra khỏi ly và tìm kiếm trên tóc và mặt Tổ Tâm.

- Đừng anh !- Tổ Tâm chặn lại khi nhắc thấy bóng người làm ngoài rèm cửa.

-Tổ Tâm ! Hay... chúng ta vào phòng của em đi.

-Vào phòng em ?

-Em nghi ngờ anh điều gì vậy ?

- Đâu phải lần đầu tiên anh vào phòng em. Mỗi lần đến đón em đi đâu, anh đều chờ ở phòng em kia mà.

-Tự nhiên không có gì em kéo anh về phòng...

-Thật ra em cần báo lý do cho ai biết vậy ?

-Không phải ! Nhưng mà...

-Em biết anh lúc nào cũng trôn trọc em kia mà. Anh nào đâu phải là kẻ hồ đồ. Anh chỉ muốn chứng minh lời hứa hôm nọ của em là hôm nay chỉ có hai đứa với nhau thôi. Nếu em nghi ngại thì thôi, để anh đi về.

-Lại giờ tách ông chủ nhỏ nữa rồi. Thôi được, vào phòng em yên tĩnh hơn, chúng ta cùng nghe nhạc được chưa ? Chiều anh luôn.

Vừa nói, Tổ Tâm bước ra phía sau nhờ dì Năm dọn một bữa tiệc nhỏ trên phòng nàng.

Giây lát sau cô bước ra.

-Nào, chúng ta lên phòng ! Anh vui lòng chưa ? Vậy là không có ai làm rộn anh nữa ha.

Du Kiệt thuận tay khóa trái cửa phòng lại. Còn Tổ Tâm cởi giày cao gót và ngồi xuống sàn nhà. Du Kiệt trêu ghẹo :

- Để anh tắt đèn, chói mắt quá.

-Ê ! Chừa ngọn đèn trên đầu giường lại, em sợ.

-Có anh cạnh em nè.

-Thôi nha ! Trong phòng không có một chút ánh sáng, người ta sẽ tưởng mình ở trong phòng làm chuyện gì...

-Chuyện gì là chuyện gì ? Đêm nay là sinh nhật của em, anh không bao giờ để cho có ấn tượng xấu về anh đâu.

-Vậy thì tốt ! Vừa trữ tình nhưng cũng an toàn.

-Em nói vậy tức là có ý sợ anh ?

-Không phải...

-Tâm em... - Kiệt hôn lên tóc cô rồi di chuyển xuống mặt thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.

-Trời !- Kiệt giơ tay lên kiêu đầu hàng.

-Chắc là dì Năm đem rượu tới.

Du Kiệt ra mở cửa và nói tiếng cảm ơn.

Đì Năm ! Chắc không còn chuyện gì nữa đâu, nghỉ sớm đi.

-Cảm ơn cậu.

Sau đó, Du Kiệt mở chai rượu.

- Để em rót cho, anh ngồi chờ chút nha.

-Mặc anh...

-Không ! Em muốn lo cho anh. - Tổ Tâm nhõng nhẽo nói.

Du Kiệt đắc ý cười trong bụng. Thì ra phụ nữ nào cũng thế. Nói đến chuyện tình yêu, bao giờ họ cũng lo lắng phục vụ cho cánh đàn ông. Anh nhắm mắt lại, hai tay đặt sau gáy rồi chờ.

-Rượu tới rồi nè anh !- Tổ Tâm đưa vào tay Kiệt.

-Cạn ly !- Kiệt nốc một hơi.

- Để em rót thêm cho anh.

- Đừng vội !- Kiệt lấy ly rượu của Tâm để sang một bên rồi kéo cô đến gần - Còn một chuyện quan trọng chúng ta chưa hoàn thành.

-Chuyện gì vậy anh ?

Tổ Tâm không nghe Kiệt trả lời, nhưng một trận mưa hôn phủ kín lên mặt cô Tổ Tâm không phản đối. Cô uyển chuyển trong vòng ôm ngày càng siết chặt của anh và lần đầu tiên trong đời, cô hôn trả lại anh. Du Kiệt khép chặt vành môi, bao thương yêu như sóng cuộn trào dâng như muốn trút cả vào cho Tổ Tâm và anh cảm nhận một điều anh có thể chịu đựng thiếu thốn bất cứ thứ gì, ngoại trừ Lý Tổ Tâm.

-Tổ Tâm... đừng rời xa anh.

-Ở trong này hơi ẩm. Coi em đổ mồ hôi rồi kìa !

- Đúng rồi nóng thật - Du Kiệt trút vội chiếc áo gập ra khỏi người, anh mở thêm hàng cúc sơ mi để bày ra khuôn ngực rắn chắc. Mùi mồ hôi đàn ông tỏa ra làm cho Tổ Tâm không tự khắc chế nổi. Cô tìm có đứng lên nhưng anh đã nắm tay cô lại :

- Đi đâu vậy ?

-Em muốn ra ngoài một tí.

-Có chuyện gì không ?

-Lạ ghê !- Tổ Tâm cười cười - Hồi nào đến giờ rượu Champagne không hề hấn gì với em.

Nay uống có một ly, em thấy người lâng lâng cho nên muốn ra ngoài thoáng một tí.

-Anh cũng vậy đấy. Từ lượng anh cũng khá cao, nhưng mà anh cảm thấy như say Chắc không phải do rượu mà vì em.

Nói rồi, anh bế Tổ Tâm lên giường :

-Em nằm nghỉ một lát sẽ thấy đỡ hơn.

- Được rồi ! Anh tự rót uống đi, còn em sẽ chọn nhạc.

-Anh không muốn nhúc nhích tí nào, lại không muốn rời xa em nữa.

Du Kiệt ngồi cạnh cô, tim anh đập mạnh và mặt nóng bừng.

-Anh có thể cởi áo được không em?

Du Kiệt nói xong liền cởi hết nút áo ra, Tổ Tâm vội nắm tay anh lại :

- Đừng anh !

-Em sợ à ?

Anh cầm lấy bàn tay bé nhỏ của Tâm để lên ngực mình. Tổ Tâm đỏ bừng mặt.

- Đúng là em sợ. Coi kìa, mặt em đỏ ửng lên dễ thương quá.

Tổ Tâm ấp úng :

-Trừ khi ở bãi biển, em chưa quen...

-Bé khờ ạ ! - Du Kiệt, tháo chiếc kẹp trên đầu Tâm cho tóc xõa ra, anh nắm lấy hai bờ vai trần của cô - Hôm nay, trông em rất gợi cảm.

-Thì anh cũng vậy.

Du Kiệt nheo nheo mắt lại đa tình :

-Hôm nay anh có một cảm giác đặc biệt.

Du Kiệt càng ôm chặt cô hơn, đôi tay không ngừng tìm tòi khám phá và miệng không ngớt gọi.

-Tổ Tâm ! Em...

Du Kiệt ngừng đôi môi trên ngực cô hôn say sưa. Ô ! Làn da mịn màng quá, hương trinh nữ thoảng vào hồn anh, anh cảm thấy mình say.

-Anh Kiệt... anh không thể...

Du Kiệt như say, say mãi và rơi vào một giấc mơ thật đẹp.

Ánh thái dương chiếu thẳng vào làm lóa mắt Du Kiệt. Anh đưa tay che ngang tầm mắt. Đã gần là ban đêm phải đóng hết cửa sổ, vậy mà chị giúp việc cứ mãi quên. Anh chuẩn bị hò hét... À ! Mùi hương ? Hương thơm này rất quen thuộc. Đây không phải là phòng mình. Phòng này có vẻ như... Đây là đâu ? Lại phòng của một người con gái. Tổ Tâm mà biết được thì làm sao đây. Anh nhẹ trở mình. Quả thật, có một người con gái mặc áo ngủ màu trắng tóc xõa dài ngang lưng. Du Kiệt vỗ vỗ trán rồi xoa vùng ngực. Mình không có mặc áo, anh vội vàng giơ chân lên. Ó...

Du Kiệt nhìn lên đầu giường thì thấy ảnh Tổ Tâm. Tim anh đập nhanh vừa mừng vừa lo nên vội kéo cô quay lại thì thấy trên gương mặt cô giọt vắn giọt dài.

-Tối hôm qua anh và em đã...

-Còn hỏi nữa !-Tổ Tâm khóc tức tưởi- Anh xem anh đó, em...

-Tổ Tâm... Du Kiệt dỗ dành- Em cũng biết là anh không phải cố tình. Đêm hôm qua uống rượu, anh đâu ngờ mình lại làm vậy.

Kiệt vòng tay ôm lấy cô, Tâm vội đẩy anh ra.

-Công nhận là anh đã làm sai, anh cũng không biện hộ cho mình đâu. Em là cô gái thuần khiết mà anh lại đối với em như vậy. Anh thật thô bỉ quá. Em trừng phạt anh bằng cách nào cũng được.

-Không công bằng ! Tất cả những gì em đều trao hết cho anh. Em... -Tổ Tâm ngừng nói òa lên khóc.

Du Kiệt rất thông cảm cho Tâm. Đôi lúc chỉ là âu yếm nhau thôi, cô còn mắc cỡ nữa là nói chi nói chuyện mất trinh tiết.

-Đừng khóc nữa em. Anh hứa sẽ đền bù cho em, tuyệt đối anh không để thiệt thòi cho em đâu.

Tổ Tâm ôm lấy mặt vừa khóc vừa nói :

-Em đã làm chuyện xấu hổ như vậy, còn mặt mũi nào nhìn mọi người nữa chứ.

-Đừng bao giờ nghĩ quẩn nha em. Chuyện này có gì là xấu hổ, chỉ là tâm linh và nhục thể kết hợp của hai kẻ yêu nhau thôi mà.

Du Kiệt đổi giọng để không khí bớt căng thẳng:

-Nếu như giữa nam và nữ không có chuyện đó thì làm sao có anh và em.

-Nhưng mà họ là vợ chồng.

Du Kiệt không ngờ Tổ Tâm cổ hủ đến như vậy.

-Tương lai mình cũng vậy thôi.

-Nhưng bây giờ thì không phải.

-Em khờ quá !-Thấy Tổ Tâm vẫn khóc rầm rức. Du Kiệt nóng ruột - Bây giờ em muốn gì anh sẽ chịu tất. Đừng khóc nữa mà !

Đây là lần đầu tiên trong đời, Du Kiệt gặp cảnh khó xử. Du Kiệt rất phong lưu, ngược lại cũng rất nguyên tắc, nếu không được sự chấp thuận của các cô thì anh không làm ầu bao giờ và lại càng không bỏ trách nhiệm.

-Bắt đầu từ hôm nay... -Tổ Tâm mím môi - Anh thuộc về em và không được rời xa em.

Du Kiệt gạt đầu ngay :

-Tất nhiên. Trong đời, ông nội ba mẹ và em là người anh thương nhất. Vả chăng em cũng thuộc về anh rồi.

-Bắt đầu từ hôm nay anh không được đi với cô nào nữa cả.

Du Kiệt nheo mắt :

-Anh đã có em là đã mãn nguyện lắm rồi, đem em so với họ, không còn ai lọt vào mắt anh.

-Anh gạt người ta, tánh anh bay bướm quen rồi. Vả lại...

-Anh xin thề, nếu anh còn đi tìm cô gái khác thì cho anh chết đi.

-Nếu như người ta đến tìm anh thì sao ?

-Hạng người đó ngó anh cũng không thèm thì làm gì có chuyện đó. Lúc trước, tốt xấu anh không phân biệt. Từ khi có em, anh cảm thấy họ quá tùy tiện. Tin anh đi, anh không làm em thất vọng đâu. Chúng ta sẽ làm đám cưới sau một thời gian nữa.

Tổ Tâm cười chua chát :

-So sánh gì chứ, em bây giờ cũng như họ thôi.- Tổ Tâm lại khóc- Qua chuyện hồi hôm.

Ai còn dám cho em là trong sạch nữa đâu.

-Cũng không được trách em, cũng tại anh quá say mà ra. Phải chi lúc đó em dùng vật gì cứng đập vào đầu anh thì đâu xảy ra chuyện này.

-Anh tưởng em không muốn hả ? Em còn muốn giết anh nữa kìa. Em vùng vẫy dữ dội, nhưng anh to lớn quá đè em thiếu điều muốn nghẹt thở. Vả lại, rượu này kỳ kỳ sao ấy, uống vào bủn rủn tay chân, không chống cự nổi đành trắng mắt nhìn... Em hận anh...

Anh... ngồi xích ra đi, đừng ngồi sát vào em nữa.

- Được.

Du Kiệt nhảy phốc xuống giường. Tổ Tâm vội vã quay mặt sang nơi khác.

Du Kiệt nhìn Tâm cười, nhưng không dám cười lớn.

-Thật là khờ ! Còn không quen nhìn anh nữa à ? Sắp tới em còn phải chuẩn bị làm mẹ nữa đó.

-Anh đi đâu vậy ?

-Tắm một cái, rồi thay đồ đến công ty. Hôm nay có cuộc họp, dòi lại cũng phải dặn dò họ chứ. Anh sẽ trở về ngay.

Tổ Tâm gật gật đầu, một chút ánh sáng lướt qua mắt cô.

Chương 7

Tổ Tâm cùng Liên Sa bước ra khỏi phòng, sau khi đã xem xong tiết mục quảng cáo.

-Quảng cáo rất khá, có nội dung hay.

-Công ty của cậu ấy có tiếng trên thị trường, cậu chủ nhỏ sắp quy dưới tay em.- Liên Sa giơ ngón tay cái lên - Chị rất phục sự can đảm của em.

Tổ Tâm có vẻ ngần ngại :

-Không còn cách nào khác, với thể lực, tiền của lẫn tài năng anh ta hiện có thì sức em chẳng khác nào trứng chọi đá. Nhớ đến chị Hai, em còn muốn cho anh ta khôn quăn hơn nữa kia, chứ không phải trên phương diện tình cảm.

Liên Sa ngó sững Tổ Tâm :

-Thật vậy ư ?

-Thật chứ, nhưng ông nội lại quá tốt với em.

Điều mà Tổ Tâm không nói cho Liên Sa rõ, chính bản thân cô vẫn không muốn tin Du Kiệt là con người tệ bạc, anh có phóng túng nhưng cũng biết tự kiềm chế mình.

Như sợ Tổ Tâm lùi bước. Liên Sa vội nhắc :

-Chuyện đã đến đây, không thể rút lui được đâu.

Tổ Tâm thở dài. Trong tâm hồn nàng có hai con người mâu thuẫn với nhau dữ dội.

-Thật ra, em chưa đạt tới tình yêu của anh ta đâu.

- Đến như vậy, em còn cho là anh ta... -Liên Sa ngạc nhiên có vẻ không tin.

-Thật đó ! Anh ta chưa chịu kết hôn với em ngay.

- Điều đó có khác nào tìm cách hoãn binh để rũ bỏ trách nhiệm ?Thật là quá đáng !

Liên Sa giận dữ đập tay xuống bàn. Tổ Tâm lặng thinh không trả lời.

-Xin lỗi nha Tâm. Tại chị quá phần uất.

-Không có gì đâu. Em biết là chị quan tâm cho em cũng như chị Hai. Nhưng thành La Mã không một ngày mà xây lên được.- Tổ Tâm vỗ vào tay Liên Sa - Thôi, chị đi làm việc đi. Vừa lúc đó có tiếng gõ cửa.

- Đã xong việc chưa cô bồ nhí ?

-Nhí ?

-Ai cũng kêu em là Tổ Tâm, ngay cả nhóm Khải Đạt cũng vậy. Anh không thèm kêu giống họ nữa.

-Nhí không hợp, em đâu còn nhỏ bé gì.

-Không nhí à ? Lí lắc, đôi lúc giận dữ như trẻ con.

-Anh đừng quên hiện giờ em là giám đốc nha.

- Đi mà hù nhân viên của em. Còn trong mắt anh em chỉ là cô gái nhỏ.

-Anh ! -Tổ Tâm tròn xoe mắt, đưa một ngón tay lên ngoắc ngược- Anh đến gần em, nhắm mắt lại.

Du Kiệt cũng đưa mặt thật gần. Tâm không hôn mà cắn vào môi anh.

-Ui da ! Phen này anh không tha cho em đâu.

Tổ Tâm bật cười khanh khách khi bị Du Kiệt đuổi chạy trong phòng. Anh lợi dụng ôm chặt cô và đặt lên tóc một nụ hôn. Chợt có tiếng gõ cửa. Tâm xô anh ra, kéo áo quần ngay ngắn ngồi vào chỗ.

-Ai đó ? Vào đi !

Lại là Liên Sa - Kiệt rửa thăm- Có ngày anh sẽ cho cô biết tay.

-Giám đốc ! Chủ đề thời trang hợp vào thứ sáu được không ?

- Được. Lúc này em quên cho chị hay.

-Cậu Kiệt à ! Xin lỗi cậu dùng trà hay dùng cà phê ?

-Tôi muốn cô đi ra ngoài.

Liên Sa bỏ ra ngoài, sau khi không quên liếc Du Kiệt một cái thật sắc.

-Hình như anh không hợp với chị ấy ?

-Cô ta có đến công ty để thi tuyển làm thư ký nhưng anh không nhận.

-Tại sao vậy ?

-Cô ta đang làm việc cho chị em, lại còn lên ra ngoài tìm chỗ khác, như vậy không thật lòng . Đã không là người trung thực thì mai mối đối với mình cũng thế, tốt nhất là nên đề phòng.

-Xem ra anh cũng quan tâm cho chị em !

-Thật lòng mà nói, anh với chị ấy là bạn bè làm ăn với nhau. Anh có ấn tượng tốt về chị em. Nhưng nói đến Liên Sa, anh chỉ nghĩ cho quyền lợi của mình, chứ không vì chị em đâu.

Tổ Tâm không muốn nhắc đến tâm sự đau buồn nên lảng sang chuyện khác.

-Lúc này, trông anh có vẻ rảnh rang.

-Bây giờ anh có đến hai trợ lý, nếu anh mãi lo kiếm tiền, anh sẽ mất em đó.

-Hai người trợ lý có làm được việc không anh ?

-Một tốt nghiệp thương mại, một là kinh tế. Trong hai người. Anh thích Trọng Vĩnh hơn, anh ấy lớn hơn anh mấy tuổi.

-Nhất định là chung chí hướng với anh.

-Trái ngược lại anh ta không bao giờ vui chơi nhảy nhót, Thời trẻ, nghe đâu anh ấy rất cực khổ, để có được bằng đại học cũng phải gian nan lắm, Bây giờ đã có vợ và một con.

-Hai người có lối sống trái ngược, lấy gì có chuyện mà nói với nhau, làm sao anh lại thích anh ta ?

Du Kiệt khoát tay :

-Thật khó trả lời. Nói một cách nào đó anh ta trung thực và nhiệt tình với mọi người.

Tổ Tâm nhớ lại hờn giả sơn của Du Kiệt. Thật sự cô đã biết gì về anh ? Sôi động ồn ào hay sâu lắng ? Đường như anh muốn che giấu chính con người thật của mình qua lớp vỏ phóng đãng.

-Anh Vĩnh còn có nhận xét kinh tế. Chỉ nhìn em một lần, anh ta đã khuyên anh phải thận trọng đừng để vượt khỏi tầm tay.

-Ý anh muốn cầu hôn với em đó hả ?

Du Kiệt lắc đầu :

-Ô, không ! Có cầu hôn, em cũng chưa chịu đâu. Nếu lập gia đình rồi, em phải ở nhà trông con chờ chồng tan sở về đó.

Tổ Tâm cười không trả lời.

- Để hôm nào anh giới thiệu cho em biết Trọng Vĩnh.

Tổ Tâm ngồi nhăm lại thời gian. Đã gần hết thời hạn mà cô hứa với bọn Khải Đạt và Liên Sa . Tình cảm Du Kiệt đặt cho cô đâu có nhiều nhưng vẫn chưa đủ sâu để khiến anh phải tan sâu bạc xác, một khi cô bỏ rơi anh. Tổ Tâm nằm trần trọc mãi, cuối cùng cô gọi điện cho Du Kiệt :

-Alo, Kiệt... - Giọng Tâm như muốn khóc- Em vừa mơ thấy chị Hai.

-Em lại gặp ác mộng à ?

-Em sợ. Chị ấy chết thảm quá.

- Đừng sợ ! Nằm yên đây, anh sẽ đến ngay.

Mười lăm phút sau, Tổ Tâm nghe có tiếng xe và bước chân của Du Kiệt vào phòng.

Trông thấy anh, cô ào đến ôm chầm lấy.

-Lại gặp ác mộng, có thể cơ thể em bị suy nhược. Mai, anh dẫn em đi khám bác sĩ.

-Em không đi, em không muốn khám...

- Được, không đi thì không đi. Có anh đây, đừng lo sợ nữa.

-Xin lỗi anh. Đáng lẽ em gọi dì Năm, nhưng trong lòng em chỉ nghĩ đến anh, cho nên cứ phá mãi giấc ngủ của anh.

-Em gọi anh là đúng. Dì Năm làm sao thay thế anh được. Bảo vệ em là trách nhiệm của anh kia mà.

-Có anh bên cạnh, em đỡ sợ hơn.

Du Kiệt ôm cô vào lòng và đặt nằm trên giường. Anh thì thầm bên tai cô :

-Em yêu...

Tổ Tâm khép mắt lại đón nhận nụ hôn càng tạo cho Kiệt sự dạn dĩ, anh lần cởi nút áo cô đột nhiên, Tổ Tâm khép chặt người lại.

-Không được ! Em đã thề, trước khi kết hôn không tái diễn chuyện xấu ấy nữa.

-Thế... Du Kiệt thở dốc, mau mau rời khỏi người Tổ Tâm- Chúng ta làm đám cưới nhé.

- Đến chừng đó thì có thể...

-Em à ! Vậy em còn tiếc gì với anh nữa. Trước sau gì em cũng là của anh kia mà.

-Không, em không đồng ý !- Tổ Tâm nhảy ra khỏi giường.

-Tâm ! Chúng ta đã có quan hệ với nhau, em không lấy anh thì lấy ai bây giờ chứ.

-Khi nào anh thật sự yêu em, em mới cho anh...

-Bộ anh không yêu em sao. Tâm ! Lại đây với anh !

-Anh đừng hòng !- Tâm vòng tay chắn trước ngực- Anh muốn cưới em chẳng qua là muốn quan hệ với em mà thôi. Anh không thật lòng yêu em.

-Ai nói với em như vậy ?

-Là anh đó. Có lần, anh đã hứa không lập lại cảnh này, anh đừng có chối nha.

-Em đừng có nói ngang, có được không ?- Du Kiệt bị lời nói của Tổ Tâm tức chết đi được- Có cặp vợ chồng nào không ái ân chứ ?

-Còn nói nữa ! Lần trước lần đó em không nói rồi anh làm tới nha ! Tại anh say rượu nên em tha cho anh đó.- Tự nhiên, Tổ Tâm khóc ngon lành- Anh tưởng em là hạng người gì ? Thấy em không nói, anh tưởng em giống cô Mỹ lệ gì của anh đó hả ? Cho anh biết... Tiếng khóc của Tổ Tâm dập tắt ngọn lửa lòng trong anh. Anh đến gần để tay lên vai cô, cô vội hất tay Kiệt ra, thu người sang chỗ khác.

-Thôi được, anh chịu ý em, sẽ không xâm phạm em nữa. Sao, tháo hàng rào phòng ngự được chưa ?

Tổ Tâm lúc đó mới thở nhẹ ra và để Kiệt ôm cô vào lòng.

-Em có biết không ? Trong mắt mọi người, anh là người có bản lĩnh về tình trường.

-Cho nên em mới sợ anh ăn hiếp em.

-Ăn hiếp em ? Kỳ thật, vì em, anh đã dẹp bỏ sự cứng rắn và tự ái của mình. Đôi lúc anh lại sợ chịu quá, em đâm hư cả người.

-Thì lúc đó anh có quyền đá em, đi tìm cô khác.

-Em miệng lưỡi ghê ! Em biết anh không làm thế. Lúc đó anh sẽ tuân mạng trời : Lệnh bà là trên hết.

Tổ Tâm bật cười. Du Kiệt đặt cô nằm xuống và kéo chăn đắp cho cô.

-Thôi, em ngủ đi. Có anh đây em không cần phải sợ. Anh sẽ ngủ kế bên em.

-Ngủ kể bên em ?-Tổ Tâm tròn xoe mắt nhìn.

Du Kiệt làm mặt hề rồi kéo ghế dài đến cạnh giường cô, nằm xuống.

-Mai, mua ghế bố dạng dài nằm thoải mái hơn.

Tổ Tâm thấy cái mền mỏng cho Du Kiệt.

- Đắp đi anh, coi chừng lạnh đó.

Một lát sau, Du Kiệt đã ngủ say, gương mặt bình thản một cách lạ kỳ. Còn cô thì trái lại không ngủ được. Có một người chồng năng nổ, tuần tú như vậy , cô gái nào lại không thích ? Mỗi khi anh nhìn cô cười, tim cô lại đập rộn ràng. Anh lại đối với cô rất tốt. Nhưng... Được như vậy bao lâu chứ ? Đàn ông khi muốn được thi họ tấn công tới tấp, mà anh lại là... thôi. Đừng suy nghĩ nữa.

Tổ Tâm cố gắng bước lên những bậc thang cuối cùng , cô tiến ra tảng đá nằm cheo giữa triền núi và ngồi lên đó.

Biển trong xanh và phóng ngút tầm mắt và xa xa những chiếc thuyền màu trắng lơ lửng đang lạng trôi bình yên như đứa trẻ nô đùa trong lòng mẹ. Màu xanh của biển phản ánh màu trời nhưng dường như xanh hơn, đẹp hơn và lấp lánh hơn. Vì ôm trọn những tia sáng mà mặt trời đang âu yếm vuốt ve lên mặt, bãi dâu như con vịnh nhỏ được che chở bởi dãy núi đá xung quanh. Muôn đời bãi dâu bình yên không sóng dữ và đều đều chiêm ngắm tượng đài Đức Mẹ trên cao...

-Ngồi yên, Tổ Tâm !

Một tiếng tách nhỏ kèm theo tiếng hô, Tổ Tâm ngẩng đầu nhìn lại, là Du Kiệt, anh luôn biết chớp lấy thời cơ.

-Phải công nhận cảnh ở đây thật tuyệt vời.- Đưa tay chỉ về phía bên phải, anh nói- Lên cao một chút, em có thể thấy những rặng dừa của Bến Tre những khi trời thật lặng.

- Đến hôm nay, em mới biết bãi dâu thật đẹp.

Gió biển thổi vào làm rối tóc Tổ Tâm. Vừa đưa tay giữ tóc, cô vừa nhìn xuống:

-Anh có thấy không, những đoàn người đang lên dốc, họ như muốn tìm về một hướng . Vậy mà khi trở về với cuộc sống thường nhật, họ lại sẵn sàng xâu xé lẫn nhau vì bất cứ lý do gì.

Du Kiệt trở mắt nhìn Tổ Tâm :

- Đó là định luật muôn thuở và đó cũng rất là người.

"Cái mà anh cho là định luật đang trói buộc con tim em đó, anh yêu".

-Kiệt này ! Thế nếu có người là tổn thương cho anh vì một lý do nào đó thì thái độ anh sẽ ra sao ? Anh cũng sẽ sử dụng cái gọi là người ấy chứ ?

Du Kiệt ngồi xuống cạnh Tố Tâm:

-Cũng tùy. Anh không muốn hại, nhưng nếu họ giở thủ đoạn với anh, là một con người, ai xử với anh như thế nào, anh sẽ đối với họ như vậy.

Tố Tâm cảm thấy lạnh ngắt đôi tay Cô cố giấu vế thất vọng.

-Anh không tha thứ ?

-Anh sẽ tha thứ nếu điều đó là cần thiết.

Tố Tâm quay đi chỗ khác. Anh có biết rằng những suy nghĩ của anh càng khiến em phải cho anh biết thế nào là sự hận thù. Chị Hai ơi ! Lẽ nào đây là ý chị ?

-Xem mắt em kìa, xanh như tàu lá. Ở đây gió quá, chúng ta xuống thôi. Để anh gọi tài xế.

Du Kiệt mở điện thoại di động và cầu nhàu :

-Cái anh tài xế này mới giờ này đã xin rồi. thật không ra làm sao. Chẳng bù với anh tài xế trước của ông nội... Du Kiệt vừa đưa tay đỡ Tố Tâm xuống núi vừa nói-Thông minh, lanh lợi lại biết ý chủ. Chính chị em cũng khen anh ta nữa là...

-Chị của em làm sao biết tài xế của anh ? Thế anh ta tên là gì ?

-Tên Đạo. Chị của em mời anh ta ăn cơm, anh cho anh Đạo đến đón chị em. Lần đó cũng là lần sau cùng. Anh có hẹn với mấy người bạn bên câu lạc bộ nên để anh Đạo đưa chị em về. Hình như chị em cũng gặp anh Đạo ba bốn lần gì đó. Nếu anh ta không khá, chẳng làm cho chị em chú ý đâu.

-Thế anh ta còn làm không ?-Tố Tâm ậm ừ.

-Anh ta xin nghỉ việc rồi, làm được ba năm.

-Chắc là tại không chịu nổi tánh khí ông chủ con của anh chứ gì ?

-Không phải ! Chính anh ấy cũng tự muốn làm chủ. Anh ta mở một tiệm mua bán phụ tùng xe gắn máy.

-Ồ ! Làm công chỉ ba năm mà chắt chiu để mở tiệm thì cũng giỏi quá đấy.

-Chắc anh ta có bà con nào giúp đỡ.

Về đến khách sạn, Du Kiệt nhờ người bồi mang lên một ly chanh nóng.

-Anh buông em ra đi ! Em đi một mình được.

-Anh cố ý đưa em ra đây để em nghĩ lấy lại sức mà.

Vừa nói, anh vừa đưa cô vào giường rồi nhìn cô mỉm cười.

-Kiệt ! - Tô Tâm đột nhiên nói với anh - Lúc anh cười tươi hấp dẫn người ta lắm đó.

-Vậy à ? Vậy anh phải cười thật nhiều để mê hoặc em.

-Chắc anh biết mình cười có sức thu hút, cho nên anh thường hay cười chứ gì.

-Từ bé đến lớn, anh chỉ biết cười mà không biết khóc. Hai mươi mấy năm trời, anh chưa từng khóc qua Cuộc đời anh vui vẻ thế này, việc gì phải khóc chứ ?

-Sinh ly tử biệt ?

-Trong gia đình anh đâu phải ly biệt với ai đâu, ngoại trừ bà nội chết khi anh còn rất bé.

-Vậy còn đôi với bạn bè ?

-Con trai khóc không sợ thiên hạ cười à ?

-Bạn gái kìa, nhất là từ khi anh từ nước ngoài về.

-Nói lời tạm biệt là được rồi, anh chưa bao giờ khóc vì đàn bà cả.

-Chắc là anh cũng chả khóc vì em đâu, phải không ?

- Đó là chuyện đương nhiên.

Có tiếng gõ cửa, người bồi mang ly chanh nóng vào.

-Bây giờ em khỏe chút chưa ?

-Không phải làm việc, lại có anh bên cạnh đương nhiên là khỏe rồi.

-Thật ra phụ nữ thích nghi đời sống gia đình hơn. Bắt em bận rộn cả ngày ở công ty thật là tàn nhẫn quá. Sức khỏe em tốt thôi mà, chuyện công ty không cản trở em đâu. vả lại, em có sự giúp đỡ của bác Toàn. Lâu lâu không khỏe là chuyện bình thường . À ! Ra đây mà bắt anh ngồi bó gối kiểu này, em ngại lắm. Hay là anh đi ra ngoài...

-Chỉ cần có em bên cạnh, anh chẳng cần phải đi đâu cả.

Du Kiệt vừa nói vừa tiến lại cửa sổ khép bớt cánh. Gió rít bên ngoài từng cơn và vào thành tiếng nghe như một bản nhạc bởi một dàn hòa tấu thật tài.

-Khéo nói quá ! Anh đã từng dùng câu nói này để gạt bao nhiêu cô gái rồi ?

-Ngược lại nha, các cô gái đã dùng lời nói dịu ngọt để dẫn dụ tình cảm của anh đó.

-Vậy chứng minh là anh rất nhẹ dạ. Chỉ vài câu dịu ngọt là có thể gạt được anh rồi à ?

Anh đã từng đối xử tốt với bao nhiêu cô gái rồi ?

-Chỉ với riêng em thôi.- Du Kiệt ôm choàng lấy Tô Tâm, đùa cợt - Em không nhớ đêm sinh nhật anh đã bị em hớp hồn rồi sao ?

Cô đỏ mặt đẩy anh ra.

-Em có biết không, anh không phải là hạng người tản bộ nắm tay nhau đi chơi. Nhưng kể từ đêm đó, anh không còn quan hệ với ai nữa cả.

-Thật khó tin ! Hứng thú của anh là rượu, nhảy nhót và người đẹp mà.

- Đồng ý ! Nhưng không hiểu sao ở đây không có rượu, người đẹp lại không tình nguyện dâng vào lòng anh, không có sàn nhảy nhưng anh lại cảm thấy ấm áp, bình yên. Anh còn cảm thấy lạ chính anh có sự thay đổi.

- Đó chỉ là ảo tưởng mà thôi, nó sẽ trôi qua mau, giống như ráng chiều vậy đó. Anh xem kìa... -Tổ Tâm nhìn xuyên qua cửa kiếng - Hồng đến đỏ một phía chân trời đẹp quá nhưng cũng sẽ tàn nhanh trong chốc lát. Con người ta cũng thế, giống như ráng chiều, rồi sẽ bị màn đêm phủ lấp, không ai nắm giữ ráng chiều mãi được, cũng như anh với em, có thể em khác mọi người, nhưng ai biết là anh sẽ thích em trong bao lâu ? Rồi một ngày nào đó, anh lại nhớ đến sinh hoạt xưa.

Du Kiệt nhìn Tâm không chớp mắt :

- Đúng là em đặc biệt nhất trong các bạn gái anh biết. Em có chiều sâu tâm hồn. không chỉ đơn giản ở vẻ đẹp bên ngoài.

- Điều đó có ích lợi gì đâu, vì đàn bà đối với anh có khác gì một thú tiêu khiển, có đúng không ?

Không có tiếng trả lời, chỉ thấy Tổ Tâm đang oằn người vì nụ hôn bất thành linh nhưng đắm say của Du Kiệt. Như có ngọn lửa bùng lên ở trong lòng , anh muốn nghiền nát và hòa lẫn vào Tổ Tâm. Nhưng anh cố gắng kiềm chế sự đòi hỏi của mình và rời khỏi cô.

-Em có biết rằng anh cố gắng lắm không ?

Tổ Tâm nhìn anh trù mến :

-Em hiểu anh nghĩ đến em nhiều lắm.

-Thôi, nghỉ một tí đi em.- Du Kiệt kéo chăn đắp cho Tổ Tâm -Cả ngày nay chúng mình đã mệt nhọc vì leo núi. Chiều tối, anh sẽ qua dẫn em đi ăn. Đồng ý chứ bé ?

Du Kiệt nheo mắt và trở ra ngoài. Chờ cho Du Kiệt đi khỏi, Tổ Tâm gọi ngay điện thoại cho Liên Sa.

-Em không muốn tiếp tục nữa, chị à.

-Tại sao vậy ? Em đã tốn nhiều công sức rồi mà.

-Liên Sa ! Chị không hiểu đâu, anh ấy rất thương em. Em... - Tổ Tâm đau khổ nói.

- Đương nhiên là anh ta tốt với em rồi. Anh ta đối với cô nào cũng vậy cả. Là tại anh ta

chưa được em hoàn toàn. Anh ta cũng đối xử tốt với chị Huệ Tâm. Nếu không, làm sao chị ấy tự động đến với anh ta, khi được chị ấy rời, kết quả phải tán cả mạng. Có thể em sẽ khác hơn chị Huệ Tâm, vì em đẹp hơn chị ấy. Thì đã sao ? Anh ta tốt với em được bao lâu chứ ? Cùng lắm là năm năm chừng đó em cũng giống Mỹ Lệ bọn họ thôi.

-Anh ta đã từng cầu hôn với em.

-Chỉ là anh ta muốn chiếm hữu em thôi. Chính em cũng đã nói vậy mà.

-Trời ơi ! Em đau đầu quá.

-Xem ra em cũng bị anh ta hớp cả hồn. Chị đã nói trước là hấn ta lợi hại lắm, mà em chẳng tin. Thôi, đau khổ cũng là em, em đã yêu anh ta mất rồi. Vì tình yêu cũng nên mạo hiểm. Chỉ tội chị Huệ Tâm với cái bào thai chết oan ức quá.

-Không ! Liên Sa...

-Có lúc chị mơ thấy Huệ Tâm và bảo với chị ấy đừng lo đã có em trả mối thù này... Lúc còn sống , chị ấy thương em nhất, chị luôn lo tương lai cho em mà không nghĩ đến bản thân mình. Thật tội nghiệp cho chị ấy...

- Đừng nói nữa ! - Tổ Tâm hét lên- Chị đừng có nói nữa !

Cô quăng điện thoại xuống, nước mắt rơi lả chả, lặng lẽ...

Cộc... Cộc...

-Vào đi... Kia, chị Hai...

-Em ích kỷ lắm, em làm chị thất vọng.

-Chị...

-Tại sao em yêu người đã hại đời chị ?

-Không có... Em không có.

Du Kiệt không tốt đâu, đã hại biết bao đời con gái. Tại sao em lại yêu anh ấy ?

-Chị Oi ! Em thề là không có mà.

Tổ Tâm muốn đưa tay kéo giữ chị mình. Một hình ảnh nhạt nhòa mờ ảo nhưng với mãi vẫn không tới.

-Chị đã từng năn nỉ anh ấy hãy nghĩ đến bào thai trong bụng, nhưng anh ấy vẫn dửng dưng. Chị khổ tâm lắm, em ơi. Hãy trả thù cho chị !

-Chị Hai ! Chị là người em thương nhất. Em sẽ trả thù cho chị...

Du Kiệt tay cầm gói khô bò đi vào, dì Năm chào anh:

-Tổ Tâm ngủ cả ngày, chắc là khỏe hẳn ?

-Ngủ cả ngày ?

-Chứ mỗi lần tôi gọi điện tới, dì bảo cô ấy ở trong phòng, vậy ở trong phòng làm gì ?

Thái độ dì Năm rất lạ lùng :

-Cậu lên lầu với cô ấy đi.

-Hôm nay cô ấy có ăn uống gì được không ?

-Sánh dậy, cô ấy nôn ọe mãi, tôi không chờ sự đồng ý của cô ấy đã mời bác sĩ tới...

Đi làm như vậy là đúng, bác sĩ nói sao ?

-Bác sĩ không nói gì cả, chỉ chỉch cho cô ấy một mũi thuốc rồi dặn tôi mua thuốc thôi.

Du Kiệt vội chạy lên phòng của Tổ Tâm, thấy cô ngồi như khúc gỗ, tóc tai rũ rượi, nước mắt thấm quàng.

-Tổ Tâm ! Sao em không ngủ, ngồi đó làm gì vậy ?

Tổ Tâm cũng chẳng thèm trả lời. Du Kiệt ngồi lên giường sờ thử trán cô, tay chân cũng thê.

- Thật ra, em bị bệnh gì vậy?

- Anh hại em rồi.

- Nói cho anh nghe coi, có chuyện gì xảy ra vậy ?

Tổ Tâm đẩy bàn tay anh đang vuốt tóc cô Lôi ra một phong bì dưới gối. Đó là phiếu báo tin. Kiệt xem xong tái mặt ngồi yên. Tổ Tâm nhìn anh cười khẩy. Mảnh giấy trên tay anh rơi xuống đất.

- Anh nói đi !

- Tại lúc đó anh xin quá chứ bộ, mà cũng tại em chuốc rượu cho nên mới xảy ra cố sự.

- Anh còn đổ thừa nữa hả ?- Tổ Tâm khoát tay- Em cảm thấy tâm trạng bất ổn, mời ra ngoài.

Du Kiệt lúc này đã bình tĩnh lại. Anh thấy lời nói của mình vừa rồi cũng hơi quá đáng.

- Tổ Tâm ! Em không cảm thấy rằng chúng ta nên bình tĩnh để cùng thảo luận tình trạng này hay sao ?

- Bây giờ anh muốn em làm sao đây ? Phá nó đi. hay là đến một nơi xa sinh đứa trẻ rồi hãy về ?

- Chuyện đã tới nước này thì làm đám cưới vậy.

- Cưới ?- Tổ Tâm cười chua chát - Anh từng nói thích tự do hơn kết hôn mà. Ngay chính em cũng chưa muốn sự ràng buộc đâu, làm vợ rồi là không còn gầy dựng sự nghiệp gì

nữa cả.

- Anh công nhận có nói qua những lời nói đó, nhưng con ra đời phải cần có cha. Nếu không sẽ bị người ta khi dễ chà đạp nó. Hãy vì con...

- Lần trước, vì muốn gần em, anh đề nghị kết hôn, lần này anh lại vì con mà muốn cưới em. Thật ra anh đâu có yêu em.

- Tổ Tâm ! Bình tĩnh lại ! Em nói vậy không đúng. Bất luận vì lý do gì, người anh cưới là em. Nếu như anh cần quan hệ ái ân, anh có thể tìm Mỹ Lệ. Còn nếu như vì con...

- Thế tại sao anh không chịu cưới chị Hai...

- Em nói gì vậy ?- Kiệt chau mày - Anh chẳng hiểu gì cả ?

Tổ Tâm mĩa mai :

- Dễ hiểu thôi mà. Nếu em bình thường giống như Huệ Tâm, mà em mang thai thì anh cũng chẳng cưới em đâu, anh sẽ còn cho rằng em xấu quá không xứng làm dâu gia đình anh mà.

Du Kiệt không hiểu nổi Tổ Tâm muốn nói gì. Chắc có lẽ bị cú sốc nên cô thay đổi vậy thôi.

- Tổ Tâm ! Em chỉ mới cần thai tháng ngoài thôi mà, chúng ta cử hành hôn lễ gấp vẫn còn kịp.

- Em không kết hôn. Em đã quen cuộc sống tự do. Kết hôn là sự ràng buộc. Em không có tự trói chặt đời mình đâu. Cũng là tại anh hại em.

- Đồng ý ! Nhưng anh đã nhận hết trách nhiệm rồi kia mà.

- Trách nhiệm thế nào, có lại được em sự trinh bạch không ?

- Thì bây giờ ta làm đám cưới đi em. Trước sau gì chúng ta cũng kết hôn, bây giờ chỉ làm đám cưới sớm hơn dự định vậy thôi.

- Chỉ vì cái thai này à ?

- Đúng vậy, em Tâm à ! Đừng trẻ con nữa có được không ?

- Anh đi về đi !

- Làm sao mà về, em đang tình trạng như vậy, anh không nỡ rời xa em đâu.

Tổ Tâm la lên :

- Em nói là anh về. Về đi !

Cô cố gắng bò đến giường . Du Kiệt vội chạy tới dìu cô :

- Em đừng ráng sức, hãy nghe lời anh thì anh sẽ về.

Tổ Tâm vừa nhấn chuông vừa la làng, ra vẻ kích động điên cuồng. Du Kiệt hoảng sợ cho cô.

- Dì Năm tiễn khách giùm con.

- Tổ Tâm ! Bình tĩnh lại đi, giận quá có hại cho bào thai đó.

- Đi ra, anh đi ngay đi !

Tổ Tâm vớ phải cái gì đều ném về phía anh. Du Kiệt lùi ra phía cửa gặp dì Năm.

- Đuổi anh ta ra ngay !

- Cậu Kiệt ! Tôi năn nỉ cậu , hãy về giùm tôi đi mà.

- Nhưng cô ấy...

- Cậu theo tôi ra đây đi . Cô hôm nay không được khỏe , ăn gì đều ói ra cả . Hôm nay cô bệnh hay bấn gắt với tụi tôi . Cậu hãy làm ơn về giùm rồi sáng mai tới.

Du Kiệt tiến thoái lưỡng nan , thật là mất mặt , đành lấy xe ra về.

Đến sở , anh bỏ rơi thân mình trên ghế , hai tay ôm lấy đầu.

- Giám đốc không được khỏe à ? Chắc lại mất ngủ - Trọng Vinh đi vào tay cầm một xấp giấy tờ.

- Tôi... À , đúng vậy ! - Du Kiệt kéo xấp giấy đến trước mặt , nhìn rồi vỗ vỗ trán.

Trọng Vinh ngần ngại :

- Có chuyện này muốn nhờ anh giải quyết nhưng... nếu anh không thấy khỏe thì tạm gác lại...

Lúc này mãi lực đang trên đà đi xuống , thị trường biến động vì giá vàng và đôla tăng đột ngột do ảnh hưởng tiền tệ quốc tế. Du Kiệt dù đang rối rắm về chuyện của Tổ Tâm nhưng cũng không dám chảnh mắng.

- Không sao đâu , anh nói đi.

- Giá cả đất đai đang giảm mạnh.

- Cái gì ?

Du Kiệt bật nhảy nhồm lên . Công ty anh đang đầu tư vào ngành này.

- Đó là do nhà nước sẽ đánh thuế nặng trên các hợp đồng mua bán đất đai . Còn nữa...

-...

- Công ty X... xin hủy hợp đồng và đồng ý bồi thường theo hợp đồng.

- Giỡn chơi ! Lô hàng đó chúng ta sắp hoàn tất . Và lại , tôi đã cho dự trữ thêm nguyên liệu để cho hợp đồng sau . Bồi thường theo hợp đồng... được bao nhiêu chứ . Tôi thật

không hiểu , công ty X... là bạn hàng có từ thời ông nội , luôn uy tín trong làm ăn , tại sao kỳ vậy ?

- Theo như tôi được biết dường như họ đang bị áp lực , vì chuyện hủy bỏ hợp đồng cũng sẽ làm cho họ mất đi một số lợi nhuận đáng kể , chưa kể đến uy tín làm ăn.

Thật hết biết ! Đây là mối hàng chiếm bốn mươi phần trăm sản lượng của công ty . Du Kiệt tức tối khi nghĩ đến mức thiệt hại xảy đến cho công ty chàng.

- Cái quan trọng là tiền mặt , chúng ta đã cạn sạch - Trọng Vinh cố gắng nói thêm.

- Hãy rút vốn dự trữ , gọi cho bên Khải Đạt trợ vốn.

- Tôi đã hỏi nhưng cậu đạt nói vừa trợ vốn cho cô Tâm xong ,chắc cũng phải một tháng nữa . Vả lại bên cậu ấy đang kẹt , lượng khách rút tiền có tăng hơn vì giá vàng đang tăng.

- Thôi được . Nếu cần thiết , bán bớt một số nguyên liệu chúng ta vừa nhập về , cố duy trì sản xuất để không làm xôn xao cổ đông khác . Tăng cường công ty quảng cáo để bù đắp cho bên thiết kế , xây dựng.

Trọng Vinh thấy Du Kiệt căng thẳng , anh lắng sang chuyện khác :

- Việc anh với cô Tâm sao rồi ?

- Cô ấy không được khỏe đành nghỉ ngơi ở nhà.

Du Kiệt cố lấy lại giọng bình thản :

- Đã khám bác sĩ chưa ? Xem cô ấy cũng có sức khỏe , chắc bị cảm sơ thôi.

- Có lẽ vậy.

- Hôm nay , tôi chỉ còn chờ ý kiến của anh về mấy việc ấy thôi . Duyệt xong , anh đi gặp cô ấy đi . Còn những hợp đồng khác mai ký cũng được kia mà.

- Cảm ơn anh , Trọng Vinh - Du Kiệt cười gượng gạo - Tôi bị cô ấy đuổi ra ngoài đó , bởi vì cô ấy cần nghỉ ngơi.

- Cũng tốt ! Nghỉ ngơi cũng giúp cho người bệnh mau khỏi . Cảm là một bệnh sơ sài thôi , một hai bữa sẽ hết ngay , anh đừng lo nữa.

- Tôi không phải lo nhưng thấy mệt . Anh ngồi xuống đây , mình trò chuyện với nhau . Anh và bà xã đám cưới bao lâu mới có con ?

Đối với Trọng Vinh , Du Kiệt thân tình như anh em một nhà.

- Chỉ ba tháng sau , vì chúng tôi không phòng ngừa gì cả.

- Khi vợ anh mang thai thường hay buồn nôn , tãnh khí bất thường lúc vui lúc buồn , có phải không ?

- Vợ của tôi ới mưa gần ba tháng trời , hay chóng mặt , phải nằm trên giường cả ngày , còn sức đâu mà la hét.
 - Phụ nữ mang thai khổ như vậy à ?
 - Cực nhọc thật . Vừa ới lại vừa chóng mặt làm tôi thấy cũng xót xa.
 - Hèn chi , cô ấy bực bội chịu không nổi.
 - Anh hỏi tôi đó hả ?
 - Ồ , Không ! Ý tôi nói phụ nữ thật vĩ đại - Anh không muốn Vinh biết Tổ Tâm chưa lập gia đình mà đã mang thai - Vậy chứ cánh đàn ông mình thì lại sợ kết hôn vì kết hôn thì như mang nợ , tiêu cả đời.
 - Tại anh nghĩ vậy chứ tôi thì khác . Kỳ thật , đối với đàn ông đã có sự nghiệp mà không có hạnh phúc gia đình mới là một thiếu sót lớn.
 - Ý anh khuyên tôi nên kết hôn ?
 - Nên chứ ! Anh lại có cô bạn gái tài sắc vẹn toàn . Tổ Tâm là người mà tôi thấy hợp với anh nhất đó.
 - Thế có hơn bà xã của anh không ?
 - Trong mắt tôi , vợ tôi là người hiền thực . Tuy nhiên vợ tôi chỉ là một người bình thường . Còn anh , chừng nào dám cưới với cô Tâm đây ?
 - Cũng gần , cho nên tôi mới hỏi thăm về vấn đề sanh nở của phụ nữ . Nếu như nữa , vợ tôi có tin mừng , cô ta có bầu gắt cũng biết đường mà chiều.
- Trọng Vinh bật cười khà :
- Lúc tôi mới vào đây làm , nghe nhiều người đồn anh phong lưu bay bướm lắm , xem tình yêu như trò đùa . Nếu tôi không chính mắt thấy anh chung thủy với cô Tâm , lúc nào cũng nghĩ đến cô ấy , thì có lẽ tôi không nghĩ tốt về anh.
 - Lúc trước những lời đồn là thật sự đó , nhưng bây giờ thì khác rồi . Có điều tương lai chúng tôi có thay đổi nữa hay không tôi thật không dám bảo đảm . Bởi vậy , anh đừng tưởng là tôi tốt . Tôi đích thị rất bay bướm . Trò chuyện với anh này giờ , trong lòng tôi cũng thấy cõi mờ . Hôm nay , tôi sẽ duyệt hết giấy tờ này thôi.
 - Tôi đi làm việc nhé.
 - Được . Ký xong , tôi sẽ nhờ thư ký đem ra cho anh . À ! Cố gắng tìm cho ra nguyên nhân tại sao có sự thay đổi từ phía công ty X... , lập tức báo ngay cho tôi.
- Du Kiệt nóng lòng phóng ngay đến nhà Tổ Tâm . Đã ba hôm nay , lần nào anh gọi điện

thoại đến , Tổ Tâm đều không tiếp , đến nhà thì bị dì Năm mời ra.

- Dì Năm ! Con không thể chờ được nữa . Nếu dì không mở cửa , con leo rào vô đó.

Du Kiệt vừa dứt lời cánh cổng được mở ra , anh vội len vào và chạy thẳng lên phòng Tổ Tâm . Tâm đang ngồi , mặt mày xanh xao . Du Kiệt hoảng hốt chạy đến cầm tay cô thấy lạnh tanh.

- Em mệt vì con hành quá phải không ? Hay để anh mời thêm bác sĩ đến chăm sóc cho em.

- Bắt đầu từ hôm nay em sẽ không bị hành nữa - Tổ Tâm cười thảm hại.

- Hết hành rồi à ? Chưa hết ba tháng mà em.

- Đã xong hết rồi.

Du Kiệt mừng hôn lên má cô.

- Vậy thì tốt ! Chúng ta bàn chuyện đám cưới nha em.

- Còn lý do gì để mà cưới hỏi chứ ?

- Phải vì tương lai của con mình chứ . Chắc em đâu muốn vác bụng bầu mà mặc áo cô dâu ?

Tổ Tâm nói năng lạnh lùng như một pho tượng gỗ :

- Con hả ? Em đã không có con.

- Nói gì vậy ? Con đang nằm trong bụng em đó mà - Du Kiệt yêu thương vò vò bụng cô.

- Bác sĩ đã giúp em lấy nó ra , chảy nhiều máu lắm , em sợ quá - Tổ Tâm níu lấy Du Kiệt.

- Em đang nói gì vậy ?

- Hôm qua em đã đi phá thai , dễ sợ quá.

- Tâm ! Em nói gì ? - Du Kiệt khàn giọng , anh nắm chặt tay cô - Đừng nói đùa với anh nha , chuyện này không đùa được đâu.

Tổ Tâm bật cười như điên dại :

- Ai nói đùa với anh ? Chẳng lẽ chị tôi chết vì phá thai cũng là đùa à ? Cả hai mạng người đó.

Du Kiệt thấy gai cả người :

- Anh đưa em đi bệnh viện ngay.

- Em không đi . Bác sĩ có nói tối hôm qua đã hết ra huyết mọi sự xem như đã ổn , việc gì phải đi bệnh viện .- Giọng cô trở lại bình thản đến lạnh lùng.

- Tổ Tâm ! Tại sao em lại phá thai ? Nguy hiểm quá ! Chị em đã làm sai , em còn theo

con đường của chị ấy . Em không nên so sánh với Huệ Tâm , anh đã đồng ý cưới em rồi , tại sao em lại phải phá thai chứ ?

- Nói như vậy là anh không đồng ý làm đám cưới với chị em ?

- Tại sao anh phải làm đám cưới với chị em chứ ? - Du Kiệt vò đầu bứt tai - Là lòng thật ! Anh luôn biết em có tình thương đối với người già và trẻ em , nhưng tại sao em lại nhẫn tâm bỏ đi cốt nhục của mình ?

- Lý do đơn giản thôi , vì nó là con của anh.

Du Kiệt khựng cả người :

- Ý em nói nếu nó không phải là con anh thì em sẽ không phá đi?

- Không sai.

Tiếng Du Kiệt lạc hẳn :

- Tại sao em lại đối xử với anh như vậy ?

- Tự anh phải hiểu chứ.

- Em không muốn anh vì con mà cưới em , em cũng đừng nhẫn tâm như vậy chứ . Em đã là hung thủ giết chết đứa con của mình.

- Anh mắng em đó hả ?

- Anh không có quyền sao , đó là con của anh kia mà.

Tổ Tâm mím chặt môi , hất mặt lên và nói :

- Việc gì anh phải giận dữ vì đứa con này chứ ? Thật ra , em cũng thích làm mẹ nhưng mà với người khác , chứ còn với anh thì không.

- Em...

- Nếu em muốn em cũng vẫn có thể có.

- Trên đời này nhiều đàn ông lắm, sợ gì mà không có con...

"Bốp"

- Đồ đê tiện ! Thử phụ nữ hạ lưu !- Du Kiệt không chờ cô nói hết lời đã thẳng tay giáng cho cô một tát.

Tổ Tâm sững sờ không phải vì đau mà là hành động của Du Kiệt. Từ hồi nào đến giờ, có tức giận cô đến mấy, Du Kiệt không hề giơ tay đánh người khác . Còn Du Kiệt cũng sững người, khi thấy năm ngón tay in hằn trên má Tổ Tâm. Anh không biết trong lòng mình đang thương hay là hận.

- Anh rút ra khỏi nơi đây !

- Anh...

Tổ Tâm nhấn chuông gọi di Năm, trong khi Du Kiệt đã quay mình bỏ ra ngoài. Anh lái xe ra khỏi nhà Tổ Tâm mà miệng còn lảm nhảm : "Con ơi ! Hãy trả con cho tôi... " Anh ngừng ngang tấp xe vô lễ, bước xuống xe như người máy và đi đến quán rượu gần đó.

- Ông à . Ông kêu lộn xộn như vậy làm sao tôi mang ra cho được ? Kêu thứ nào kêu một thứ thôi.

- Cứ đem ra hết, ông sợ tôi không có tiền trả sao ? Đem ra mau đi.

Khi rượu được đem tới. Kiệt không thêm đồ ra ly, mà để chai nốc cạn.

- Người đâu tiếp rượu coi !

- Nè, ông anh ơi - Một cô tiếp viên bước tới- Anh say rồi đó, theo em vào đây tâm tình nha.

- Dang ra đi ! các cô là đồ dê tiện, hãy tránh ra xa !- Kiệt đẩy cô gái té vào tường.

Các tay bảo vệ quán vội nhảy đến :

- Nè ! Tại sao anh lại đánh người ta như vậy ? Mau xin lỗi cô ấy đi và phải bồi thường cho cô ấy nữa.

- Dang ra ! Là tại cô ta đáng ăn đòn đó thôi.

- A ! Đánh người rồi mà còn làm dữ nữa hả ?

Đám bảo vệ nhào vô đánh tới tấp vào người Du Kiệt. Lúc ấy, bà chủ quán về đến, thấy Du Kiệt trên sàn.

- Tánh nào tạt ấy, lại đánh nhau.

- Tại anh ta đánh tôi trước.

- Câm miệng ! Lát tôi tính với anh.- Bà chủ cúi xuống hỏi Du Kiệt - Xin lỗi, anh không sao chứ ?

- Không sao, đánh lộn thôi mà... có thắng... thì phải có thua chứ. Cho tôi chai rượu nữa.

- Anh đã say lắm rồi. Thôi, để tôi bảo tụi nó đưa anh về.

Lúc lên xe, tài xế hỏi anh đi đâu, anh cho địa chỉ nông trại.

- Ông ạ . Trời tối đường xa như vậy không thể đến đó được đâu.

- Vậy...

Anh cảm thấy thân thể đau như làm sao dám về nhà, anh bèn đưa địa chỉ của Trọng Vĩnh.

Chương 8

Tổ Tâm đưa chân đạp thắng khi có một chiếc xe chắn ngang mặt cô Tâm lấy làm ngạc nhiên vì xe này mới toanh cô chưa hề gặp quạ Cô bóp kèn xin nhường đường, nhưng người trên xe bước xuống là Du Kiệt. Anh đi tới chỗ Tâm.

- Anh muốn làm gì đây ?

- Không còn cách nào, điện thoại cho em khắp nơi đều không gặp, chỉ có cách này mà thôi.

"Du Kiệt, tôi không hiểu giữa anh và Tổ Tâm xảy ra điều gì, nhưng anh đã đánh cô ta là anh đã có lỗi. Tốt nhất anh nên tìm cô ấy giải hòa đi thôi". Trọng vĩnh nói cũng có lý đó chứ.

- Hôm đó, anh đánh em thật không phải, nhưng cũng tại em phá thai nên mới ra nông nỗi...

- Em không muốn nhắc đến chuyện đó.

- Thôi, chúng ta hòa nha em . Bỏ chuyện đó qua đi, chúng ta làm lại từ đầu.

- Không có chuyện đó đâu. Tôi với anh đã đoạn tình đoạn nghĩa. Anh làm ơn dời xe đi chỗ khác, tôi còn phải dự buổi họp nữa đó.

Nói chưa dứt lời, Tổ Tâm de xe lùi lại phía sau. Thấy khgoảng cách đã đủ, cô lách xe và chạy thoát đi.

Du Kiệt lắc đầu.

- Đến trễ không gặp cô ấy à ?

- Đã gặp và trò chuyện, nhưng cô ấy không nhận lời xin lỗi, không cho tôi đưa đến sở lại không chịu làm hòa. Tôi không biết phải làm sao nữa.

- Chắc là cô ấy còn giận, con gái đó mà. Anh đừng bỏ cuộc. Tôi thấy cô ấy cũng yêu anh lắm. Chỉ là miệng nói thế thôi. Anh khéo dỗ ngọt vài lần, cô ấy sẽ mềm lòng thôi.

Du Kiệt nói như tâm sự :

- Thú thật, tôi thấy bây giờ tôi rất cần Tổ Tâm. Không có cô ấy, tôi cảm thấy trống vắng sao ấy, ngày thì cứ dài lê thê ra.

- Nè ! Buồn thì buồn nhưng đừng đi tìm bạn gái khác. Nếu không, càng tạo sự hiểu lầm cho cô ấy, chừng đó thật sự không còn cứu vãn.

- Tôi không đi tìm cô gái khác đâu mà sợ. Một mình Tổ Tâm tôi đã đủ đau khổ rồi, còn thời giờ đâu mà đối phó với các cô gái nữa chứ. Nhưng mà bây giờ Tổ Tâm không thèm nói chuyện, tôi phải làm sao đây ?

- Lúc cô ta bệnh, anh có tặng hoa cho cô ta không ?

- Không hồi nào đến giờ, tôi không hề tặng hoa cho ai cả, bộ tặng hoa cho ấy hết bệnh sao?

- Con gái hay thích được tặng hoa đó mà. Để tôi đi đặt cho anh bó hoa và nhờ người gửi tới cho cô ấy thay anh. Cô ấy thích hoa gì vậy ?

- Hồng vàng. Mà này ! Công việc bên công ty X đã tới đâu rồi ?

- Như đã nói, hiện tôi đang xúc tiến các thủ tục để họ bồi thường . Tôi có người quen bên ấy, họ cho hay công ty X hủy bỏ hợp đồng có liên quan đến một người đàn ông tên Hữu Toàn.

- Hữu Toàn ?

- Y vừa vào làm việc cho công ty thiết kế thời trang của Tổ Tâm.

- Thật vô lý ! Giữa chúng ta với ông Toàn có liên quan gì với nhau đâu, tại sao ông ta lại xía mũi vào chuyện này ?

- Ông ta nắm được thóp của công ty X và ra sức ép, nếu công ty X không hủy hợp đồng, ông sẽ cho công bố bí mật này. Tôi có nghe nói công ty X đang bị rắc rối về vấn đề tài chính đối với nước ngoài.

- Được rồi, anh cứ theo dõi tiếp, tại sao ông ta lại làm như vậy ? Rõ ràng ông ta đang cho chúng ta một vỏ đó.

Ba ngày sau, Du Kiệt gọi điện đến công ty của Tổ Tâm.

- Tôi muốn gặp Tổ Tâm.

- Giám đốc không có ở đây.- Lại là Liên Sa - Có gì xin nhắn lại.

- Tôi có gởi hoa đến giám đốc của cô, công ty đã nhận được chưa ?
- Xin lỗi, ông là ai ?
- Cô đã biết rồi tôi là Du Kiệt rồi mà... - Anh nổi nóng- Cô còn giả vờ hỏi nữa hả ?
- À ! Là cậu Kiệt, hoa gởi đến giám đốc rất nhiều, cho hỏi loại hoa nào mà cậu gởi vậy ?
- Hồng vàng.
- Có đến bảy bó hồng vàng, vậy bó nào là của cậu ?
- Bỏ đi . Giám đốc của cô đi đâu rồi ?
- Không rõ. Cô ấy không có nói hình như là cậu Đạt...

Du Kiệt cố giữ giọng bình tĩnh :

- Nói với giám đốc cô, tối mai tôi mời cô ấy ăn cơm.
- A... Cậu Kiệt à . Trong tuần này, giám đốc có hẹn cả rồi, hay là tháng sau nha cậu ?
- Tháng sau ? Sao cô không nói năm sau luôn đi- Mỗi lần nói chuyện với Liên Sa, Du Kiệt đều muốn nổi nóng- Hãy bỏ các cuộc hẹn của giám đốc cô đi. Ai cho cô ấy hẹn với họ ?
- Thật tức cười, giám đốc tôi có quyền tự do Không lẽ hẹn hò với ai cũng phải cần sự cho phép của anh nữa à ?
- Đương nhiên, giữa tôi với giám đốc cô ước hẹn rồi. Cô ta đã hứa với tôi không đi với ai cả. Lại không giữ lời. Tôi phải tìm cô ấy nói chuyện mới được.

Khi Du Kiệt tới nhà, được dì Năm cho biết là Tổ Tâm chưa về nhà.

- Con biết cô ấy đi cùng Khải Đạt.
- Có lẽ cô ấy về tối lắm, cậu đi về nghỉ đi.
- Dì có biết họ đi đâu không ?
- Nhà cậu Đạt có mời cô Ba dùng cơm.
- Hởm rày bệnh mới khỏi, đã khỏe hẳn đâu mà đi lung tung.
- Cô Ba còn trẻ có sức khỏe hơn, không như chị cô ấy... À ! Cậu Kiệt có ăn cơm không, tôi dọn cho.
- Cám ơn dì Năm, con không bụng dạ nào để ăn đâu.

Dì Năm rất thông cảm cho Du Kiệt. Bà không hiểu chuyện Huệ Tâm có đúng như Tổ Tâm suy đoán hay không, nhưng thấy Du Kiệt lo lắng cho Tổ Tâm nhiều như vậy, bà cũng đâm ra bất nhẫn.

- Cậu Kiệt . Tôi nói không phải cậu bỏ qua cho Giữa người và người với nhau, còn phải

nói đến hai chữ duyên phận.

- Con đồng ý với dì.

- Cậu có duyên với cô Ba, nhưng lại không có nợ với cô ấy.

- Dạ đúng.

- Nhưng cô Hai chết thảm thiết thật... - Dì Năm nhìn Du Kiệt thăm dò.

- Phá thai không khoa học coi như là tự sát. Cô ấy chết cũng tội nhưng cũng thật đáng trách.

- Cậu Kiệt ! Nếu người cha đứa bé chịu trách nhiệm thì cô Hai không bỏ đi phá thai đâu. Bây giờ cậu còn nói lời không tốt cho cô ấy.

- Con đâu có nói xấu cô ấy, cô ấy tự phá thai mà làm gì ? Nếu như không ai chịu trách nhiệm, cô ta vẫn có thể nuôi con được mà.

- Gia đình cô ấy gia giáo, không thể mang tiếng chữa hoang. Cậu...

- Dì Năm à . Thế kỷ hai mươi rồi... Mà thôi, đừng nói về người chết nữa. Cô ấy đúng hay sai cũng không còn. Con đang buồn quá, muốn yên tĩnh một chút.

Dì Năm lắc đầu thờ dài bỏ đi. Cũng không nỡ bỏ Du Kiệt ngồi một mình, dì đem trái cây trà rượu cho anh, nhưng anh chỉ uống rượu không thôi.

- Cậu Kiệt, đừng tự hành hạ mình như vậy nữa . Duyên phận không cưỡng ép. Tuy cô ta có xinh đẹp nhưng chưa chắc là người vợ lý tưởng của cậu.

- Nếu như nói nhân duyên do trời định, thì ông trời đã trói buộc con vào Tố Tâm rồi đó. Đã khuya dì đi nghỉ đi. Con sẽ chờ cô ấy về.

- Cậu Kiệt đừng gây sự với cô ấy. Thật ra. Cổ cũng có nỗi khổ tâm của mình.

- Dì an tâm . Con không ăn hiếp cô ấy đâu.

Du Kiệt ngồi chờ trên ghế. Đang lim dim chợt nghe có tiếng xe ngừng, anh định chạy ra chợt sững lại vì thấy Khải Đạt đang tươi cười dìu Tố Tâm vào đến bậc tam cấp.

- Để anh đưa em vào trong.

- Tới rồi, anh hãy về nghỉ đi. Cửa mở sẵn, có lẽ dì Năm đang chờ em đó.

Khải Đạt ôm sát cô vào người :

- Hôm nay anh rất vui, còn em ?

- Em cũng vậy.

Khải Đạt ôm hôn cô Du Kiệt trông không được rõ lắm, anh ngăn mình mới không ra ngoài cho họ một trận. Dù gì Khải Đạt cũng là con nuôi của cô anh. Sau khi chờ Khải Đạt

đi khỏi. Tổ Tâm quay vào thì đã thấy Du Kiệt đứng đó với gương mặt hằm hằm, cô hơi khựng lại, Du Kiệt liền nắm tay cô.

- Vừa rồi em đã làm gì ?

- Khiêu vũ, dùng cơm tại nhà Khải Đạt.

- Tôi hỏi em, vừa rồi em làm gì với Khải Đạt ?

- Chào từ biệt.

- Tôi thấy rõ ràng Khải Đạt hôn em.

- Đúng vậy. Anh thấy rõ à ?

- Em... - Du Kiệt nói không nên lời, mặt đỏ rần.

- Lại muốn đánh nữa phải không ? Nhẹ tay tí nhạ Mai tôi còn phải đi làm nữa đó.

- Tổ Tâm . Anh không muốn đánh em... - Du Kiệt cố lấy giọng hòa hoãn, anh ôm choàng bờ vai Tổ Tâm- Anh đã thông báo cho ông nội ba má và các bạn bè rằng chúng ta sẽ đính hôn với nhau...

- Lần nhất cầu hôn vì cần quan hệ... - Tổ Tâm cười khẩy - Lần hai vì đứa con, lần ba muốn tước đoạt sự tự do của tôi. Anh tưởng là tôi chấp nhận sao ?

- Em phải đồng ý thôi.

- Tôi không đồng ý. Tôi cũng không gả cho anh, Du Kiệt. Tôi không thể chia tay với nhóm Khải Đạt.

- Anh sẽ giết chết họ, xem em có ai nữa không ?

Du Kiệt tức uất :

- Tôi không ngờ em trở nên dễ tiện như vậy.

- Thì chính tôi cũng không ngờ anh là người dễ tiện.

- Tôi ? !

- Anh đã từng là cho bao nhiêu cô gái đau khổ điều đáng thậm chí còn chết vì anh nữa kia, trong đó có cả chị tôi. Bây giờ tôi sẽ thông báo cho mọi người, tôi bỏ anh bỏ một Du Kiệt có tiếng là không chịu lụy bất cứ một người đàn bà nào. Còn chuyện anh có đau khổ hay không thì tôi không cần biết. - Tổ Tâm dương tự đắc.

Du Kiệt như bị phải quả đấm vào mặt, anh xông tới trước mặt Tổ Tâm.

- Em...

- Đánh đi. Tôi sớm biết anh sẽ đánh tôi một trận mà. Đánh đi, đánh đi !

Du Kiệt nắm chặt tay lại, nhưng lại thả tay ra, cố gắng nhịn nhục nói :

- Anh sẽ nhờ ông nội dần xếp chuyện này.

- Vô ích. Anh chỉ làm ông đau lòng mà thôi.

Nói xong cô quày quả bỏ đi lên lầu.

- Em đi đâu vậy ?

- Tôi đi ngủ. Quên báo cho anh biết. Mai, anh khỏi đến đây , tôi đi chơi với Khải Đạt hai ba ngày đấy.

- Tổ Tâm...

Du Kiệt kêu lên những tiếng kêu khàn đục. Đây là lần đầu tiên anh ngã gục trên tình trường. Anh như người đi trong mơ cảm thấy mình rơi mãi, rơi mãi vào khoảng không vô tận.

- Tổ Tâm ! Em độc ác lắm.

Rồi anh chạy như bay ra khỏi nhà. mặc cho những cành gai của giàn bông giấy trước cổng đâm xước vào da thịt. Chỉ còn tồn tại một nỗi đau dần xé. Và Du Kiệt không hay rằng trên ban công một người đang đắm lệ đáng đi xiêu vẹo của anh...

Du Kiệt quăng máy điện thoại vào vách tường, đầu anh nhúc nhúc như búa bổ, anh nắm tóc giựt như kẻ điên loạn, nhưng dù anh cố gắng đến mấy câu nói của Trọng Vĩnh văng vẳng bên tai.

"... Du Kiệt, tôi không muốn anh buồn, nhưng tôi cần cho anh hay để có thể về giải quyết chuyện anh với Tổ Tâm, kéo không còn kịp vì Khải Đạt vừa tuyên bố sẽ đính hôn trong vài ngày nữa... "

Trời ơi ! Không thể mất Tổ Tâm được. Bạn bè, thậm chí tới một tên nhà hàng cũng biết Tổ Tâm là người yêu của anh, và sẽ là vợ của anh trong nay mai. Còn ông nội, ba mẹ họ sẽ nghĩ sao, nhưng vượt lên hết là tình yêu của anh dành cho cô, dường như đó là tất cả sinh khí của anh.

"Ta trút băng quơ một trận lòng

Biết rằng đau khổ giữa hư không

Khóc mình uống lệ rơi vô lý

Mưa vẫn còn rơi lệ vạn lòng"

Ngày xưa, lúc còn đi học, Du Kiệt đã bật cười chế nhạo khi thằng bạn ngồi kế bên đọc đoạn thơ đó vì thất tình. Bây giờ anh mới cảm hết được cái khổ của thằng bạn. Có ai bảo mày yêu đâu Kiệt để rồi mày lại đau lòng và còn nhớ đến bài thơ của Xuân Diệu. Càng

ngắm nghĩ, Du Kiệt vàng thấy tức cười, cười xong lại muốn khóc, muốn hét lên và đập phá tan hoang những gì có ở trong tay.

- Tổ Tâm, con yêu tinh hại người ! Tôi hận em.

Anh nằm dài xuống giường, đau khổ cùng cực. Chợt nhìn lên tường đây hình ảnh của Tổ Tâm, anh nhè nhẹ giờ xuống sờ vào đấy, nhìn nàng cười ngọt ngào rạng rỡ, mọi tức giận trong anh biến mất. Không có cô bên cạnh, cuộc sống còn lại có ý nghĩ gì. Chỉ cần cô kêu "Kiệt" một tiếng, anh sẽ bỏ qua hết và bắt đầu làm lại. Anh tiếc nuối những gì đã qua, những phút giây êm đềm khi hai đứa ở bên nhau, những trận tranh cãi nhỏ nhỏ và luôn được kết thúc bằng những nụ hôn. Ôi ! Nỗi nhớ làm se thắt lòng anh, mọi sự thay đổi cũng tại Khải Đạt ly gián. Du Kiệt nghĩ rằng. Ai dám giựt người yêu của anh, anh sẽ không bỏ qua Anh đứng dậy lấy cây súng sẵn lắp đạn vào. Thấy Du Kiệt mang súng ra ngoài. Anh Quốc vội hỏi :

- Cậu Kiệt đi săn đấy à ?

- Ừ.

- Bây giờ đâu phải mùa săn.

- Cái gì ? Đi săn tình địch mà cũng chờ mùa nữa à ? Anh Quốc . Anh thật là biết nói chơi.- Du Kiệt cười một cách kỳ lạ.

- Cậu Kiệt ! Cái gì tình địch ?- Anh Quốc có vẻ hoảng hốt - Cậu đi bắn chim hay thú ?

- Cầm thú !

- Hôm nay săn thú ? Nhưng mà cậu à . Cậu không được khỏe. Và lại...

- Lải nhải gì đó, phiền quá !

- Hôm nay trời không được tốt, mây đen u ám, chiều nay có lẽ trời sẽ mưa đó cậu.

- Trời mưa thì sao ?

- Cậu à . Vậy cậu đi bây giờ hả ?

- Đi sớm về sớm không tốt sao ?

- Nhưng mà cậu từ sáng giờ chưa ăn miếng nào. Bây giờ đã hai giờ trưa rồi.

- Hai giờ rồi à ? Từ đây về tới đó phải mất năm tiếng, chắc họ không còn ở công ty.

Du Kiệt lẩm nhẩm chỉ đủ cho mình nghe. Anh tiến tới chiếc máy điện thoại.

- Công ty hóa mỹ phẩm nghe đây.

- Tổ Tâm đâu ?

- À ! Tôi nhận ra cậu rồi. Vừ a nghe tiếng cậu,tôi...

- Tôi hỏi Tổ Tâm đâu ?
- Chu choa ! Cậu làm gì dữ vậy ? Cô Tâm đang ở dưới cửa hàng, khách rất đông là do cậu Đạt dẫn tới đó. À , quên cho cậu biết, cậu Đạt cùng cô chủ tiếp khách đó.
- Nếu ngày nào cô mất, tôi sẽ nhét viên ngọc vào miệng cô - Du Kiệt hét lên.
- Cám ơn nha . Tại sao lại tặng tôi món quà quý như vậy, tôi không dám nhận đâu.
- Tại vì cô nói nhiều quá, tôi muốn cho cô câm mồm đó mà.
- Vậy tôi không nói nữa. Bái bai nha.
- Ê, nè ! Tối nay Tổ Tâm có hẹn với ai không vậy ?
- ...
- Tại sao cô không nói, câm rồi hả ?
- Chính cậu chê tôi nói nhiều, cho nên tôi không dám nói nữa đó mà.
- Bây giờ tôi muốn cô nói, hãy nói đi.
- Nói thì nói, làm gì lớn tiếng dữ vậy ?Tôi đâu có điếc. Từ rày về sau, ngoài cậu Đạt ra, giám đốc sẽ không đi với ai nữa cả. Tối nay giám đốc đi với Khải Đạt, báo cho cậu biết cô chủ sắp đính hôn với cậu Đạt rồi đó.
- Không cần nói nữa . Tối nay họ gặp ở đâu ?
- Làm sao tôi biết được. Nhưng tôi có nghe phong phanh chiều nay họ ăn đồ Nhật rồi về.
- Vậy chắc họ về nhà sớm.
- Đúng vậy. Nhưng cậu chó nên tới làm phiền họ nha, tôi nhỏ nhẹ báo cho cậu biết, họ không muốn gặp mặt cậu đâu. Mà nè ! Cậu không thể tới nhà cô Tâm được đâu.
- Tại sao ?
- Họ mà biết cậu tới là phiền, dì Năm sẽ báo giám đốc đến nhà cậu Đạt luôn đó.
- Được tôi không đi.
- Vậy mới phải, tôi sẽ nói giám đốc gọi điện cho cậu. Vừa rồi, những lời tôi nói cho cậu biết, cậu đừng nói với ai nha, giám đốc sẽ la tôi đó.
- Tôi biết, cảm ơn cô.
- Du Kiệt cúp điện thoại xong vội chạy vào phòng lấy chìa khóa xe jeep, lúc xuống cầu thang, anh Quốc chạy theo kêu :
- Cậu Kiệt ! Đi sẵn đâu cần lấy xe. Trong đó có đường rộng đâu mà chạy. Tôi dẫn ngựa cho cậu nha.
- Anh đừng là phiền tôi, có được không.- Du Kiệt xô anh, bỏ cây súng phía sau xe.

- Cậu Kiệt ! Không đi săn thì đừng mang theo súng.

- Ai nói là tôi không đi săn. Tối nay tôi sẽ đem con mồi về cho anh, tôi cảnh cáo anh không được cho ba tôi biết. Nếu không tôi sẽ giết anh đó.

- Cậu Kiệt ! Đừng là ầu nha...

Anh Quốc rượt theo ra đến bên ngoài, thấy Du Kiệt ngoặc đầu xe ra hướng phía rừng.

Anh Quốc nuốn gọi điện thoại báo cho ông chủ biết, nhưng thật sự không biết Du Kiệt đi đâu. Đã nửa ngày không ăn, chắc cậu ấy không chịu nổi sẽ quay về ngay thôi chứ gì...

Du Kiệt lái chiếc xe Jeep mui trần chạy một mạch về nhà Tổ Tâm. Đã tám giờ tối. Anh nhủ thầm và cho chiếc xe Jeep đậu vào chỗ khuất. Trời đang cơn mưa dữ dội, từng cơn gió rất bỗng quất vào mặt anh và mưa, mưa bắt đầu rơi lác đác. Ít phút sau, tất cả vạn vật đều chìm trong màn mưa nhạt nhòa. Du Kiệt vội lấy tấm nylon, anh không che cho mình mà bọc cây súng lại, bây giờ anh mới cảm thấy cái đói, cái rét bắt đầu hành hạ. Mặc kệ tất cả. Mưa cứ rơi mãi đi. Gió cứ thổi nữa đi. Còn anh, anh cứ ngồi để cho cơn mưa thấm vào da thịt. Mười một giờ. Du Kiệt sốt ruột, anh bước ven đến bờ rào, tìm một chỗ thuận tiện rồi nhảy vào trong, một lát sau có hai vệt sáng từ xa rọi tới, là xe của Khải Đạt. Dì Năm mang dù ra đón hai người. Tổ Tâm rũ chiếc áo khoác đưa cho dì Năm. Cô đã chưa kịp ngồi đã thấy Du Kiệt mình mẩy ướt sũng đi vào.

- Tại sao anh vào được ?

Du Kiệt chẳng trả lời anh hất nước trên mặt và tóc.

- Tổ Tâm . Anh có chuyện muốn nói với em.

Dì Năm mang hai tách trà nóng lên, thấy Du Kiệt bà hoảng hốt.

- Cậu Kiệt...

- Dì Năm . Mau đem khăn lớn lại cho anh ấy.

- Tổ Tâm ! Em qua đây. Anh có chuyện muốn nói với em.

- Anh chùi tóc khô đi rồi hãy nói.

- Mặc kệ đầu tóc ướt của anh ! Em không thể lấy Khải Đạt. Em sẽ không có hạnh phúc. Em không yêu nó mà. Người em yêu chính là anh, đừng vì một chút tức giận mà hại cả đời mình.

- Du Kiệt ! Anh đến đây định chia rẽ chúng tôi đấy hả ? Anh đừng có hòng !

- Dang ra, Khải Đạt ! Anh chỉ muốn nói chuyện với Tổ Tâm.

- Cứ ở đây mà nói, có gì phải giấu Khải Đạt đâu. Vả lại , mình anh ướt đầm.

- Anh sẽ lau khô Anh biết em hận anh vì cái tát tai, nhưng anh đã nhận lỗi rồi mà.
- Chuyện đó tôi đã quên từ lâu. Tôi nhận thấy giữa anh và tôi không thích hợp. Còn Khải Đạt, từ nhỏ đã quen thân với tôi. Anh lại một mực yêu thương tôi cho đến bây giờ. Ngoài tôi ra, anh ta chưa quen thân với cô gái nào cả.
- Thì từ lúc anh biết em, anh cũng đã tuyệt giao với họ. Chúng ta đang vui vẻ đầm ấm kia mà. Em lại thật tình yêu anh, nằm mơ vẫn còn gọi tên anh mà. Tại sao em lại thay đổi chứ. Chẳng lẽ anh như vậy còn chưa tốt với em hay sao ?
- Thật là vô liêm sỉ !- Khải Đạt bức tức - Anh lại đi dành gượng tình yêu của em mình.
- Ê, Khải Đạt ! Cần thận trọng lời nói nhạ Thế có bao giờ Tổ Tâm nói yêu em chưa ?
- Nhưng...
- Không nhưng gì hết. Chúng ta từng nói ai cũng có quyền theo đuổi cô ấy, còn thành hay không là do cô ấy và người thua cuộc phải rút lui.

Tổ Tâm vội xen vào :

- Thú thật là đã có lúc tôi nói yêu anh. Nhưng bây giờ tôi mới phát giác sự thật tôi không còn yêu anh nữa. Anh không phải là người chồng lý tưởng của tôi. Không lâu nữa. Khải Đạt sẽ là vị hôn phu của tôi.
- Khải Đạt ? Anh ta không xứng với em đâu. Anh không tin là em yêu Khải Đạt, mà là anh,- Du Kiệt quắc mắt đi- Hãy theo anh, anh sẽ chứng minh cho em biết người em yêu là anh.

Khải Đạt bước tới nắm tay Du Kiệt đang nắm lấy Tổ Tâm :

- Du Kiệt ! Anh phải hiểu rằng Tổ Tâm chưa từng yêu qua anh. Thời gian qua, cô ta gần gũi anh là mục đích làm cho anh si mê cô ta rồi bỏ rơi anh. Đó là nằm trong kế hoạch của Tâm, cả Khánh Dương và Quang Thanh đều biết . Tại vì anh quá tự phụ và kiêu ngạo , lại đùa giỡn với ái tình.
- Không , không phải đâu . Tổ Tâm ! Em hãy cho anh biết là không phải vậy , lời Khải Đạt là láo toét , bịa đặt . Em yêu anh , anh biết vậy , anh không phải là thằng khờ . Em muốn hành hạ anh gì cũng được , nhưng đừng rời xa anh.

Tổ Tâm thấy Du Kiệt như mất hồn , trong lòng cũng bất nhẫn.

- Chuyện đã qua đừng nhắc nữa . Anh đã ướt mềm thế kia , coi chừng bị bệnh . Em sắp sửa đính hôn với anh Khải Đạt rồi.
- Khải Đạt ! Mà hay thật , thừa nước đục thả câu - Du Kiệt lệt lết ni lông để lộ cây súng

- Nếu không có mày , Tổ Tâm đã thuộc về tao... Tao giết mày.

Dì Năm hoảng hốt hét lên , còn Khải Đạt thì đứng chết trân . Tổ Tâm thấy mắt anh lộ hung quang , toàn thân cô run bần bật . Lúc Du Kiệt giờ súng , theo quán tính cô vội lại lấy thân mình che cho Khải Đạt.

- Đừng nổ súng ! Giết người phải đền mạng đó.

Du Kiệt thấy Tổ Tâm chắn cho Khải Đạt , lòng anh đau như cắt , đầu cảm thấy choáng váng . Anh nhắm mắt lại cố lấy sức nói :

- Em... em thật là yêu Khải Đạt đến thế à ? Sẵn sàng chết vì nó. Em thay đổi thật rồi .

Không công bằng , không công bằng...

Du Kiệt mở khóa an toàn , súng đã kê chuẩn . Anh nhìn thấy Tổ Tâm xinh đẹp hiện ra trước mặt . Anh đã từng hôn lên gương mặt ấy , sao anh lại nỡ nhấn tâm chứ !

- Nếu anh giết Tổ Tâm , tôi sẽ bắn anh ra muôn mảnh .- Khải Đạt vội hét lớn.

" Bắn " - Một tiếng súng nổ - Tổ Tâm khụy xuống.

- Ha , ha , ha... - Du Kiệt cười điên cuồng buông rơi khẩu súng và quay mình bỏ chạy.

Ngoài trời mưa rất lớn , cả người anh như mất trí giác . Đi , anh bước đi mãi , càng đi bước chân càng chậm . Đến ngọn đèn điện gần đó , anh dừng lại ôm nó vào người.

- Khải Đạt chung thủy với em . Còn anh thì sao ? Có em rồi anh đâu có đi với ai , như vậy còn không chung thủy à ? Con gái khi thay lòng đổi dạ thật vô tình . Hôm nay lại vì người khác... - Du Kiệt nắm tay vào cột đèn - Em thật bỏ anh rồi sao , không còn yêu anh nữa ư ? Quả báo... ha... ha... quả báo !

Lời anh lại như năn nỉ :

- Tổ Tâm ! Đừng... đừng rời xa anh . Anh không thể nào sống thiếu em.

Thân anh từ từ khụy dần rồi ngã quy xuống đường.

Khải Đạt ôm Tổ Tâm, và nhẹ lên má cô.

- A... - Tổ Tâm dần tỉnh lại- Sao em nằm đây ? Em đau đầu quá...

- Không sao đâu, chỉ tại hoảng sợ đó thôi.

Tổ Tâm nhớ lại mọi việc vừa xảy ra, cô chột vùng dậy.

- Rõ ràng anh ấy chia súng vào em, em nghe tiếng nổ mà.

- Đúng là anh ấy nhắm vào em, nhưng sau đó anh ấy chuyển sang hướng khác. Em xem một bình bông vỡ tan bị bắn vào tường.

- Còn Du Kiệt, anh ta đâu rồi ?

- Anh ta như điên cuồng bỏ cây súng ở đây và chạy đi rồi.- Khải Đạt lắc đầu - Không thể ngờ. Bình thường anh ta bay bướm như vậy nhưng khi đã yêu chân thật, thì điên cuồng muốn giết người, thật đáng sợ.

- Anh ta yêu em thật đó. Trời lại mưa to thế này...

Tổ Tâm chưa nói dứt câu dì Năm đã vội lấy dù chạy ra ngoài.

- Cậu Kiệt ! Cậu Kiệt...

Dì Năm chạy ra con lộ lớn thấy dưới cột đèn một bóng người nằm đó, thì ra là Du Kiệt.

Dì muốn dìu anh đứng dậy nhưng không thể, đường phố lại vắng hoe không một bóng người. Đang lúng túng thì xe Khải Đạt trở tới.

- Cậu Đạt ! Cậu Kiệt bị ngất xỉu rồi. Cậu bỏ qua mà đưa cậu ấy về đi. Tội nghiệp, nằm đây bệnh chết.

Khải Đạt và tài xế vội xuống xe dìu Du Kiệt lên xe trong khi dì Năm cảm ơn luôn miệng.

Khi đi quay trở về đã thấy Tổ Tâm đứng trước cửa.Cô òa khóc :

- Dì Năm ơi ! Con khổ quá dì Năm ơi !

Dì Năm vỗ vỗ vào lưng Tổ Tâm như người mẹ chia sẻ niềm đau với con.

- An tâm đi, cô Ba . - Giọng dì chột nghẹn lại- Cậu ấy ngất xỉu và đã được cậu Đạt đưa về nhà rồi, chắc không sao đâu.

Ngập ngừng giây lát, dì Năm nói tiếp :

- Có thể cậu Kiệt có lỗi với cô Hai, nhưng cậu lại thương cô thật lòng, cậu ấy không giống như lời mọi người nói đâu...

Dì Năm cầm khẩu súng sẵn tay ngăn trước địa chỉ mà Tổ Tâm đã đưa hồi sáng.

"Dì Năm ơi ! Hãy ghé thăm anh ấy đêm con, nhưng đừng nói là con nhờ dì nha... "

Sau một hồi chuông dài, một cái đầu ló ra khỏi cổng.

- Bà cần gì ?

- Dạ, tôi là người nhà của Tổ Tâm. Đêm qua, cậu Kiệt để quên cây súng ở nhà cô tôi, cô sai tôi mang trả. Thế... cậu Kiệt vẫn chưa thức dậy à ?

Người giúp việc nhà Du Kiệt vội mở cổng mời dì vào.

- Sáng hôm nay cụ và ông bà hai đã đưa cậu vào bệnh viện.

- Sao vậy ?

- Tối hôm qua, cậu Đạt đưa cậu ấy về đến nhà như là vừa vớt từ dưới nước lên vậy. Suốt đêm, cậu ấy cứ lăn lộn và sốt rất cao. Gần sáng, ai nấy đều sợ hãi vội đưa cậu đến bệnh viện.

Bác sĩ cho biết sốt nặng sợ sinh biến chứng.

Dì Năm như muốn chạy đi tức khắc :

- Cậu Kiệt ở đâu, để tôi đi thăm cậu ấy liền.

- À ! Anh tài xế vừa trở về nhà lấy đồ cho cậu ấy. Để tôi nhờ anh ta đưa bà đi. Bà chờ một tí nha, tôi phải vào lấy ít sâm cho cụ . Đêm qua cụ đã thức cả đêm với cậu ấy đấy.

Dì Năm rất muốn gọi điện báo cho Tổ Tâm nhưng lại thấy không tiện nên thôi. Lúc đến bệnh viện, dì thấy Du Kiệt nằm mê man không biết gì. Mẹ Kiệt vội nắm tay dì.

- Dì Năm, tôi muốn cho Tổ Tâm hay...

- Cậu Kiệt bị sao vậy ?

- Sốt cao quá nên nằm mê man. Nó cứ gọi tên Tổ Tâm mãi. Hôm qua có chuyện gì xảy ra vậy ? Chúng tôi vừa nhận điện thoại báo Du Kiệt đã bỏ nông trại đi đâu không biết, thì lại thấy Khải Đạt đưa nó về. Tôi đoán chắc phải có chuyện với Tổ Tâm.

- Thừa bà, chuyện của hai người, tôi không được rõ. Nhưng tối hôm qua, cậu Kiệt đem súng đòi bắn chết cậu Đạt. Cô Ba khuyên không được nên lấy thân mình ra che cho cậu Đạt, cậu ấy tức giận chia súng vào cô...

- Cái gì ? Nó bắn chết Tổ Tâm rồi à ?

- Dạ chưa. Cậu ấy bắn nát cái bình bông , rồi bỏ chạy như điên ra ngoài, cô tôi sợ quá ngất xỉu tại chỗ, còn cậu ấy cũng nằm ngoài đường , bỏ lại cây súng tại nhà cô tôi...

- Kỳ lạ thật ! Chuyện gì xảy ra vậy bà ?

Dì Năm đi tới chỗ Kiệt nằm, nhưng chẳng thấy cậu nằm chẳng yên mà lăn qua lăn lại, miệng lảm nhảm:

- Tâm... đừng... đừng bỏ anh...

Ông cụ nắm lấy tay Du Kiệt, dàu dàu :

- Nó cứ lảm nhảm như vậy mãi mà không chịu tỉnh, làm tôi đau lòng quá.

- Để tôi gọi cô chủ ngay lập tức.

- Kêu tài xế đưa bà đi gọi cháu Tâm mau lên.

Tổ Tâm nghe dì Năm kể xong, ngồi chết trân tại chỗ.

- Cô Tâm ! Tài xế đang chờ cô ở dưới đó.

Lấy vội xách tay, cô nói :

- Để tôi đi thăm anh ấy... À, mà khoan đã ! - Cô quay sang Liên Sa lúc đó đang đứng đó như có ý ngăn cản - Chị Sa ! Có phải chị đã kêu bác Toàn thực hiện việc công ty X hủy

bỏ hợp đồng với bên Du Kiệt không ?

Liên Sa tái mặt ấp a ấp úng :

- Nhưng đó là kế hoạch của em mà.

Tổ Tâm đánh rơi mình xuống ghế, cô ôm đầu rên rĩ.

- Trời ơi ! Đó là lúc trước kia. Chứ từ khi tôi biết ông nội, tôi đã nói với chị là không bao giờ làm hại gia đình họ Đoàn mà...

Tổ Tâm hệt hăng, cô chỉ muốn hét lên cho đỡ uất.

- Tại sao... tại sao chị lại thừa lúc tôi nghỉ bệnh ở nhà mà làm như vậy ? Bây giờ tôi còn mặt mũi nào đi gặp ông nội nữa chứ... - Và cô gục đầu vào hai tay.

- Đi đi ! Tất cả mọi người hãy đi hết đi và để cho tôi được yên.

"Tổ Tâm à ! Mi vừa lòng chưa, thù đã trả rồi đó. Thật đẹp mặt, dùng thủ đoạn để hại người, mi có khác gì với anh ta đâu... Mi không thể trách chú Toàn, càng không thể trách Liên Sa, họ làm tất cả cũng vì mi mà thôi. Cái đáng nói là những gì đã xảy ra trong đầu mi kìa... "

Thật lâu, Tổ Tâm đưa tay quệt nước mắt. Dì Năm vẫn còn đứng đó, trung thành như cây cỏ thụ sẵn sàng che chắn bảo vệ cô Trong lúc này, Tổ Tâm mới thấy sự cần thiết của dì Năm trong đời. Dường như những lúc khó khăn gian nan nhất, chị em cô đều có dì bên cạnh.

- Dì Năm ơi... - Và cô lại bật khóc.

Người nô bộc trung thành bước đến bên cô chủ, người mà bà đã dưỡng nuôi từ thuở lọt lòng mẹ. Bà cũng rung rung.

- Cô Ba ! Cô đừng buồn nữa. Mọi sự đã lỡ rồi chỉ bằng tìm cách giải quyết cho êm đẹp đi.

- Dì Năm ơi ! Từ nay , con xem dì như ruột thịt của con. Dì đừng gọi con là cô nữa, con tủi thêm...

- Được, được . Dì sẽ gọi Tổ Tâm như ngày nào con còn nhỏ, không có gì đâu.

- Con sẽ lánh đi một thời gian, con không muốn gặp ai cả. Nhờ dì thu xếp đồ đạc giùm con và nhắn bác Toàn là con cần gấp...

- Ti Tô à ! Tỉnh dậy đi, cháu ngủ bao nhiêu đủ rồi.

Du Kiệt từ từ mở mắt ra, ngó xung quanh và ông nội.

- Ti Tô ! Cháu tỉnh rồi hả ?

Du Kiệt nhìn mọi người chẳng thèm trả lời. lại nhắm mắt vùi mặt mình vào gối. Ông cụ vội đi kêu con dâu.

- Tại sao nó vừa mới tỉnh, bây giờ lại ngủ nữa ?

- Không ! Nó vừa tỉnh rõ ràng, còn ngó cha nữa mà.

- Cha à , bác sĩ có nói nếu nó tỉnh hẳn thì có thể bình phục hoàn toàn, con nghĩ phải chờ thêm vài ngày nữa.

Ông cụ vẫn chắc lưỡi :

- Không có lý... Rõ ràng là hồi nãy nó đã tỉnh rồi mà.

Mẹ Kiệt thấy vậy vội an ủi :

- Cha à ! Cha chưa ăn trưa, cha ăn nghe chạ Du Kiệt khỏe nhiều rồi. Bác sĩ ngày nào cũng chích thuốc cho nó, con tin rằng nó sẽ lành bệnh ngay thôi mà.

Du Kiệt vẫn nằm trên giường. Sau biến cố vừa rồi, anh chẳng muốn hoạt động gì nữa cả, cứ mê man như vậy thì hay hơn, để anh không phải đối mặt với sự thật - Một sự thật mà anh không muốn chút nào - Anh đã mất nàng vĩnh viễn ! Du Kiệt nằm gặm ngấm nỗi đau của mình. Anh cắn chặt môi không muốn suy nghĩ nữa. Nhưng bên tai anh cứ văng vẳng...

- Đã mấy ngày mà vẫn chưa tỉnh. Miệng không ngớt gọi Tố Tâm. Cha đã cho người trực trước công ty, nếu thấy Tố Tâm là mời tới đây ngay...

- Sao trùng hợp vậy. Tố Tâm đã đi Pháp nữa rồi. Nhưng lần này cô không để lại địa chỉ để liên lạc. Ngay cả cô Liên Sa cũng không biết. Nếu như Tố Tâm biết Du Kiệt nằm viện, nhất định cô ta sẽ về ngay.

- Đúng đó, Tâm yêu Ti Tô lắm. Nếu nghe tin nó bệnh chắc Tố Tâm sẽ lo đến phát khóc cho coi...

"... người khóc là mình đây nè ! Làm sao cô ấy không biết là mình bị bệnh chứ ? Cô ta chẳng những không tới mà còn lánh đi thật xa Đúng vậy, thật ra Tố Tâm đâu có yêu mình, cô ta yêu Khải Đạt, cô ta sẽ không khóc vì mình đâu, vĩnh viễn không bao giờ. Trong mắt cô mình chỉ là một kẻ bị săn, cô ta săn được rồi không lấy mà quăng nó đi. Nghĩ tới đó . Tự nhiên nước mắt Du Kiệt tuôn trào. Anh sợ mọi người nói đến tên Tố Tâm, anh muốn quên cô đi, nhưng mỗi ngày mọi người đều nhắc đến. Muốn quên cũng không phải là chuyện dễ, vậy là đau khổ cứ mãi đeo đuổi. Đừng nghe Du Kiệt. Đừng bao giờ nói đến chuyện tình yêu. Hãy xa lánh nó đi. Yêu người hay để người yêu mình đau khổ như nhau. Du Kiệt đã nhủ lòng như thế. Nhưng mỗi lần nghe đến hai chữ "Tố Tâm",

anh lại cảm thấy nhức nhối. Hình ảnh cô cứ mãi ngự trị trong ký ức anh. Bây giờ trong anh là sự mâu thuẫn, nửa muốn quên và nửa mong chờ ngày trở về của cô.

Vài ngày sau Du Kiệt có thể đi đứng được bình thường. Nhưng anh bây giờ không phải là anh nữa. Trầm lặng và hay nhốt mình trong phòng, anh đã đi làm trở lại nhưng không giao du trù khú với bầy bè như lúc trước. Nếu như có ai nhắc đến Tổ Tâm, anh vội đổi sang đề tài khác. Còn nhắc chuyện hôn nhân thì mặt anh tái đi.

- Ti Tô này ! Cháu có thể sửa lại hồn giả sơn cho ông, được không ?

- Được chứ nội. Nếu điều đó ông thích.

- Ti Tô à ! Công việc này ngày trước cháu cũng hứng thú kia mà. Ông thật không hiểu giữa cháu và Tổ Tâm có chuyện gì...

- Không đâu nội, cô ấy đi công chuyện làm ăn mà. Ông nội à !- Du Kiệt ngừng một chút rồi nói tiếp - Cháu tính xin ông nội qua chị Hai sống một thời gian, cháu vẫn còn giữ quốc tịch bên ấy. Cháu nghĩ là chẳng khó gì...

Ông nội giật nảy người :

- Sao lại đi Montreal ? Chuyện gì vậy ?

- À ! Bên đó chúng ta cũng có phần hùn với công ty chị Hai.

- Bên đó cũng có chị cháu lo.

- Cháu muốn sang giúp chị ấy một tay Bên đây đã có ba cháu...

- Ở bên cũng có các cộng sự đắc lực với nội không cần cháu phải lo.

- Bây giờ hoán chuyển họ về đây làm, cho cháu qua học tập cũng được mà.

- Cháu nói thì cũng có lý. Nhưng cháu là cháu duy nhất của ông, cháu đi rồi ai thay thế được đây ?

- Cái đó... - Du Kiệt cứng cả họng.

- Tất cả những hy vọng vui vẻ hưởng phước, ông đều đặt niềm tin nơi cháu, nếu cháu đi rồi, ông còn gì nữa ?

- Ông nội ! Hay là ông đi chung với cháu. Bên đó, chúng ta còn có nhà mà.

- Kỳ trước, ông sang đó để rước cháu, là đã bệnh hết một chập rồi. Bên ấy lại không thích hợp với ông. Nếu lần này ông sang bên đó chắc là chết nơi xứ người quá.- Mắt ông cụ rướm lệ - Ông biết cứ giữ cháu như thế này là thiệt thòi cho cháu, nhưng ông đã gần bảy mươi rồi, còn làm phiền cháu bao lâu nữa chứ ? Giỏi lắm hai đến ba năm là cùng.

- Ông nội... - Du Kiệt nắm tay ông muốn khóc.

- Ti Tô ! Ông nội năn nỉ cháu, vì ông , ở lại đây thêm vài năm, tới chừng đó cháu muốn đi đâu cũng không còn ai ngăn cháu nữa.

- Ông nội ! Cháu... - Du Kiệt quỳ xuống chân ông, anh không nói làm sao nổi lòng mình với người thân yêu.

Ông nội vuốt tóc Kiệt :

- Từ khi cháu hết bệnh, cháu ốm hẳn đi, cứ như người không có tinh thần, việc gì cũng không làm cháu vui. Có phải trong lòng có gì phiền muộn không ?

- À ! Càng lớn tuổi càng hay lo mà ông.

- Có phải cháu gây gổ với Tổ Tâm, dữ dội đến nỗi chia tay không ?- Ông cụ phớt lờ phớt lờ câu trả lời của Du Kiệt.

- Vài câu qua lại không tránh khỏi, nhưng không nghiêm trọng như ông nghĩ vậy đâu.- Du Kiệt thật không muốn cho ông phải lo lắng vì mình mãi.

- Vậy tại sao cháu bệnh nặng thế mà nó không đến thăm ?

- Cô ấy bận công việc làm ăn xạ Vả lại, cô ấy nghĩ cháu có sức khỏe mà.

- Đừng giấu ông, nó đã trở về mấy hôm nay rồi. Thôi được, ông sẽ không truy cháu nữa, có điều phải đối xử tốt với nó, kiếm một người yêu tốt không phải dễ kiếm đâu.

Nghe thì biết vậy ,nhưng Kiệt hiểu ông nội sẽ tìm hiểu tất cả. Vì hơn ai hết, ông luôn muốn Du Kiệt yên bề gia thất, có vậy ông mới thật yên tâm.

- Tổ Tâm ! Có một vị khách tự xưng là Chương muốn gặp em, ông ta để số điện thoại lại đó.

- À ! Ông Chương ở phòng tư vấn pháp lý. Em đang nhờ ông ấy tìm hiểu cái chết của chị Hai.

Qua những lời khuyên của dì Năm, Tổ Tâm cần phải làm rõ ràng hơn về cái chết của Huệ Tâm. Vì dường như Du Kiệt Chưa hề tỏ một câu nói hoặc thái độ nào thân thiết với Huệ Tâm cả.

- Chắc có tin tức gì chứ gì ?

- Để em điện thoại cho ông ta là sẽ biết thôi mà. Alô Nhà ông Chương ? Tôi là Tổ Tâm đây.

-...

- Sao, bác sĩ Ninh đã trở về Việt Nam rồi à ? hay quá !

-...

- Được, được, tôi sẽ đến gặp ông ấy ngay.

Vậy là xong, Tổ Tâm tràn trề hy vọng, mọi sự sẽ được sáng tỏ không còn bao lâu nữa. Tổ Tâm bước vào gian phòng khách nhỏ, đơn sơ, giản dị nhưng rất ấm cúng. Cô ngược lên tường, một bức tranh thủy mặc nằm kế bên cạnh cây đàn violon mà vỏ bọc ngoài đã sòn rách. Bên dưới là một chiếc bàn có gắn một bộ đèn chụp đèn đọc sách. Mọi thứ trong phòng đều ngăn nắp sạch sẽ, điều hiếm thấy khi một người đàn ông chỉ có một mình.

- Bác sĩ Ninh là một bác sĩ có tài nhưng lại không thích sự đua đòi và phô trương :

Tổ Tâm đã được nghe sơ lược về bác sĩ Ninh qua ông Chương. Có tiếng húm hắng ở phía sau và một người đàn ông xuất hiện. Trước mắt Tổ Tâm là một người đàn ông trạc ba mươi, vóc người cao ốm mảnh khảnh, trên mặt có một cặp kiếng cận, nhưng gương mặt thì rất điển trai, nếu so với Du Kiệt không thể gọi là kém.

- Chào cô.

Bác sĩ Ninh cất tiếng và sững người kinh ngạc vì không ngờ Huệ Tâm lại có người em gái xinh đẹp như vậy.

- Xin lỗi, có phải bác sĩ Ninh không ạ ?

- À ! Cô tâm, xin mời ngồi. Vừa rồi, tôi có hơi thất lễ vì không nghĩ cô Huệ Tâm lại có người em gái xinh đẹp như cô.

- Chúng tôi không giống nhau phải không ? Nhưng hai chúng tôi cùng chung cha mẹ đó.

- Xin lỗi.

- Đừng nói vậy, tôi có việc nhờ bác sĩ giúp đỡ. Lúc chị tôi chết, bác sĩ ở bên cạnh chị ấy phải không ?

- Lúc chị cô được đưa vào phòng, máu chảy không ngừng. Chúng tôi vừa lo cầm máu vừa tiếp máu cho cô ấy, nhưng lượng máu tiếp vào không đủ sức cho cơ thể cô đang quá yếu, tôi biết là không xong, ra ngoài gặp người quản gia mới biết cô ấy không có một người thân, tôi vội trở vào hy vọng cô ấy có thể trối trăn gì đó, vì tôi vừa chích một mũi thuốc hồi sinh.www.vietlangdu.com

- Thế chị tôi có nói gì không ?

- Cô ấy không nói gì cả nhưng chỉ ra dấu.

- Ra dấu làm sao ?- Tổ Tâm muốn nhảy nhồm.

- Cô ấy chỉ cái đồng hồ của tôi. Tôi cho cô biết giờ, cô lắc đầu, tôi cho cô biết ngày, cô lại

lắc đầu. Sau đó tôi nói thảng , cô ấy mới gạt đầu...

- Thảng tám ?

- Đúng vậy ! Tôi nói thảng tám, cô ta hơi mừng rỡ . Cô ấy cầm tay tôi để lên cổ rồi ngừng thở.

Tổ Tâm cúi đầu dùng khăn chấm nước mắt.

- Hôm đó chị cô mặc một cái áo màu trắng . Tôi rút tay về thì thấy bên dưới là một món trang sức hình như là... một cánh hoa đào.

- Chị ấy vậy là tính cho đến chết mà không nói được. Thảng tám rồi lại hoa đào.

- Nếu coi đó là dẫn thì chỉ có bấy nhiêu thôi.

- Bác sĩ nói vậy là sao ?

- Tôi tưởng cô là em thì phải biết ý chị mình. Còn tôi có biết gì đâu.

- Hồi nào đến giờ, chị tôi đâu có nói qua mấy chữ này.

- Thế cô đã xem những di vật chị cô để lại trước lúc chết ?

- Chỉ có một cái xách tay, trong đó có một sổ giấy tờ và sổ ghi chú, chìa khóa xe, ngoài ra không có gì đáng ngờ cả.

- Nhật ký, hoặc những gì chị cô còn cất giữ.

- Mọi thứ, tôi vẫn để nguyên, ngoại trừ nhật ký, vì trong đó có nhắc đến tên người bạn trai, tôi khẳng định đó là cha của đứa bé và tôi đã trả thù cho chị ấy.

- Anh đã nhận rồi à ?

- Hạng người của anh ta mà chịu nhận ?

- Vậy làm sao cô trả thù ?

Tổ Tâm kể qua cho bác sĩ Ninh nghe...

- Cô làm tôi liên tưởng đến một người, nếu không học ngành y có lẽ tôi đã làm anh rể anh ta.

- Chị anh ta không muốn anh trở thành bác sĩ à ?

- Học ngành y rất mất thời gian, tôi không có thời gian dành cho cô ấy, nên bị người ta cướp đi. Phụ nữ không chịu nổi sự cô độc đó mà.

- Vậy là chuyện của anh ấy, anh biết khá nhiều.

- Anh ấy ? Anh ta là ai, cô còn chưa nói rõ.

- Là Du Kiệt.

- Quả nhiên là cậu tã Tôi với anh ta là bạn học hồi trung học, nhưng tôi lớn hơn anh ta vài

tuổi. Tôi thì vào ngành y, còn anh ta sang Canada du học, Du Kiệt đẹp trai mà lại có nhiều bạn gái nữa, cậu ta cũng khá tốt.

- Anh ta là hạng người đùa giỡn với ái tình. Anh ta đáng được hưởng sự trừng phạt đó.

- Nhưng theo tôi, cậu ta không phải là cha đứa bé.

Tổ Tâm chột dạ :

- Tại vì anh là bạn và suýt là anh rể của anh ta.

- Không, đó là chuyện của ngày xưa. Du Kiệt tuy bay bướm nhưng lại khắc khe trong vấn đề chọn đối tượng.

- Thì tại chị tôi không xinh đẹp, anh ta mới ruồng rẫy chị tôi, anh nghĩ là chuyện không thể xảy ra với hai người ư ? Anh đừng quên là họ làm ăn chung với nhau, đã từng ăn cơm cùng nhau.

- Thì đã sao ? Đâu có thể ăn cơm khiêu vũ, nói chuyện làm ăn mà chị cô mang thai được. Tôi biết tánh cậu ấy thích thì nói thích, còn không thì nói không . Nếu cô không tin, cô có thể hỏi thêm vài người bạn của cậu ấy.

- Nhưng anh ta là người khá nghi ngờ nhất.

- Bây giờ giữa tôi và cô không đồng nhất ý kiến. Tôi nhận thấy cô nên điều tra cho rõ ràng hơn, tôi cũng vậy.

- Anh và tôi ?

- Đúng.

- Chúng ta mới gặp nhau lần đầu tiên, sao anh nhiệt tình vậy ? Hay là anh suýt là anh rể của Du Kiệt ?

- Có nhiều lý do, thứ nhất là phải công bình với cậu Kiệt, bắt cậu ta chịu như vậy thật là oan ức nếu như không phải cậu ấy. Thứ hai, tôi tội nghiệp cho cái chết của chị cô Hiện tại tôi đang rảnh rỗi, lợi dụng thời gian này giúp đỡ bạn bè và xem có làm được gì với lời dặn dò mong lung của chị cô không.

- Bác sĩ Ninh ! Anh nói đúng, cần phải công bằng với mọi người. Được, tôi cần có sự giúp đỡ của anh.

- Như vậy, tôi đề nghị bảo đảm tính khách quan. Ngoài cô ra, cô không nên bàn chuyện này với bất cứ một ai khác.

- Tôi hứa..

Chương 9

Du Kiệt bỏ bút xuống nhì Trọng Vĩnh :

- Đã tìm ra gì chưa.
- Hỏi được rồi, là dì Năm, dì ấy có cảm tình với cậu.
- Dì ấy rất tốt, nhưng lại yêu thương Tổ Tâm, lẽ nào dì ấy lại tiết lộ với anh.
- Có nói gì nhiều đâu, chỉ là : Cô Huệ Tâm vì anh mà chết. Tổ Tâm không thể lấy kẻ thù của chị mình.
- Cái gì ? Kẻ thù của chị cô ? - Du Kiệt bật dậy la làng - Anh có thực Huệ Tâm vì sao mà chết không ?
- Phá thai.
- Đúng rồi, nhưng tôi đâu phải là bác sĩ phá thai cho cô ấy.
- Không phải vậy, họ nghĩ anh là cha của cái bào thai đó, nhưng vô trách nhiệm mà bỏ rơi cô Huệ Tâm là con nhà gia giáo, sợ mang tiếng nên phải phá thai thôi.

Du Kiệt than trời như bọng :

- Trời cao thật chẳng có mắt, tôi với Huệ Tâm còn chưa nắm tay nữa là, làm sao mà làm cho cô ấy mang thai được chứ ?
- Dì Năm nói người qua lại với Huệ Tâm chỉ có anh mà thôi.
- Trời đất chỉ qua lại với nhau là có thể sanh con được sao ? Vậy ông nội tôi có hàng chục đứa cháu rồi... - Như chợt liên tưởng đến chuyện gì, Du Kiệt chau mày- Vụ công ty X và ông Toàn có phải phát xuất từ đó không ?

Trọng Vĩnh không trả lời nhưng im lặng tán thành. Nếu nói về tài bắt người ta nghe theo ý mình thì Du Kiệt hiểu Tổ Tâm hơn ai hết. Nhưng chẳng lẽ cô ta độc ác muốn hại cả gia

đình anh hay sao ?

- Đừng tiết lộ chuyện này cho ai nghe anh Vĩnh, nhất là ông nội. Để tôi tìm hiểu xem sao.

- Nếu quả đúng vậy ?

Du Kiệt nghiêng răng:

- Tôi khó có thể tha thứ cho cô tạ Sự hận thù đã làm cho cô ta không còn lý trí và chỉ nghĩ đến cách để trả thù.

Trọng Vĩnh e ngại :

- Hay là ta cứ gặp cô ta, giải thích mọi chuyện.

- Vô ích, cô ta còn ngoan cố hơn anh tưởng. Cô ta chỉ tin khi tìm được bằng chứng ai là cha đứa bé. Có nghĩa là phải kiếm cho được thằng cha khốn nạn đó. Nó ăn mặn bắt mình khát nước.

- Vậy anh tính sao ?

- Tôi muốn yên lặng suy nghĩ một chút, anh đi là việc đi. Lát nữa tôi sẽ tìm anh.

Trọng Vĩnh đi khỏi. Du Kiệt thở dài. Bây giờ anh đã hiểu Tổ Tâm gần gũi anh cốt để trả thù, cô ta lừa gạt tình cảm anh thì thôi, chứ còn vì chị cô ta mà hủy diệt giọt máu của mình, lại còn hại công ty mình bị thua lỗ, thật là quá đáng ! Con người vô tình , vô nghĩa như vậy. Anh còn yêu thương nữa làm gì. Du Kiệt cần phải tìm ra sự thật, chính sự bề bồng quát gục cô ấy...

Liên Sa đưa giấy tờ cho Tổ Tâm ký và hỏi :

- Ông Chương có phát hiện được gì không ?

- Không có gì, chỉ nói rằng sẽ cố gắng tìm ra cha đứa bé.

- Em có đem chuyện Du Kiệt ra kể cho ông nghe không ?

Tổ Tâm chợt dè dặt :

- Em không có khờ như vậy đâu ?

Điện thoại trực tiếp reo vang, Tổ Tâm vội nhấc máy.

- Tổ Tâm !

- À, Khải Đạt ! Hiện em rất là bận rộn.

- Đã lâu anh không gặp em rồi đó , Tổ Tâm à.

- Em rất bận mà. Anh có nghe thấy không ?

- Chuyện đính hôn của tụi mình...

- Chuyện đính hôn gì ? Em chưa nghĩ tới.

- Tổ Tâm ! Em đã hứa với anh.

- Đây là văn phòng, em van anh đừng làm phiền em nữa. Em phải đi họp đây.

Tổ Tâm nói với Liên Sa thông báo cho văn phòng điện thoại, nàng muốn đổi số điện thoại mới.

Chuông điện thoại lại reo. Tổ Tâm uể oải nghe :

- Chuyện gì nữa đây.

-...

- A ! Là anh à ? Chờ chút nha... - Tổ Tâm mỉm cười đặt điện thoại xuống.

- Ai mà làm em vui vậy ?

- À ! Em quên nói là một người bạn vừa ở nước ngoài về.

- Bạn trai hả em ?

Tổ Tâm cười cười không trả lời. Cô thu dọn giấy tờ trước mặt rồi vội lấy xách tay.

- Giấy tờ đã ký xong, không còn chuyện gì em đi nha.

- Được, có gì chị sẽ tìm bác Toàn, em yên tâm.

Liên Sa nhìn theo dáng Tổ Tâm. Chắc gặp lại người tình cũ nên ngay đến Khải Đạt, cô cũng chả màng.

- Tôi có một phát hiện mới.

- Ý chị cô muốn ám chỉ đến "Tháng tám hoa đào".

- Tháng tám và hoa đào, cái tên nghe cũng hay, nhưng ý chỉ gì đây ?

- Có liên quan đến một cuốn phim hoặc các tiết mục biểu diễn của công ty cô, thường hay đặt theo một chủ đề đó mà.

- Một chủ đề ?

- Cô đã xem qua những gì chị cô để lại chưa ?

- Chưa . Từ khi về nước đến nay, tôi cứ lao đầu vào công việc nên chưa đụng đến. Và lại , có gì mới anh đã nói với tôi, anh sẽ báo cho tôi biết. Anh có những ý nghĩ rất hay.

- Hay nhưng tôi không phải trinh thám.

- A ! Trinh thám cũng chưa suy nghĩ bằng anh. Như ông Chương đó, tôi nhờ ông điều tra Tưởng sao, ông nói không gì đáng ngờ cả rồi thôi.

- Ông Chương thuộc bên Luật pháp, chị cô chết đâu phải bị người ta giết.

- Thì chết do phá thai, người gây cho cái chết không phải là tội phạm à ? - Tổ Tâm không phục.

- Chị cô đã quá tuổi vị thành niên, lại không có gì chứng minh là bị ép buộc phải phá thai. Đối với luật pháp. Du Kiệt không có tội.

- Đúng ra là anh ta mà.

- Cô vẫn còn nghĩ vậy ?

- Ừm.

- Nếu cô đã nhất quyết như vậy, chúng ta tốn thời gian chi nữa.

- Anh giận hả ?

Bác sĩ Ninh lắc đầu :

- Tôi hy vọng cho rõ trắng đen. Tôi không tán thành việc trả thù, nhưng tìm cho ra kẻ xấu, đó là điều nên làm.

- Trăm phần trăm là tư cách của bác sĩ - Tổ Tâm chịu thua - Hôm nay tôi mời anh tới nhà tôi dùng cơm. Sau đó chúng ta xem xét những đồ đạc của chị để lại.

- Rất tốt !Tôi mong sự việc này sớm sáng tỏ. Tôi sắp phải đi làm lại rồi.

- Khi anh đi làm trở lại, chúng ta có còn là bạn nữa không ?

- Tại sao không ? Tôi vẫn mong làm bạn với cô đó chứ.

- Có một người bạn như bác sĩ thật vinh hạnh cho tôi.

- Đã là bạn thì đừng "một bác sĩ" hai "bác sĩ" nữa.

- Thì tôi vẫn gọi anh là anh Ninh đó mà.

- Thôi được chúng ta đi thôi.

Cả hai vừa bước chân sa khỏi nhà hàng thì gặp Du Kiệt và Trọng Vĩnh đi vào. Trọng Vĩnh hỏi ngay khi thấy Du Kiệt đang tái mặt.

- Hình như là bạn trai mới của cô Tâm ?

- Tô với cô ta đã dứt đoạn ân tình. Tô mà quan tâm cho cô ta à ? Người mà tôi quan tâm là anh Ninh bạn học ngày xưa của tôi đó.

- Chỉ vì một chuyện hiểu lầm mà chia tay, đáng tiếc quá - Trọng Vĩnh cứ muốn Du Kiệt phải giải thích rõ ràng với Tổ Tâm.

- Có gì mà phải đánh tiếc. Hạng người như cô ấy trắng đen cũng không phân biệt được. Anh thấy không ? Miệng cứ khẳng khẳng đòi đính hôn với Khải Đạt, suýt chút nữa tô đã là kẻ sát nhân giết chết em bà con của mình rồi. Vậy mà bên cạnh cô ấy lại là một người khác. Đi với người làm ăn quá chán, bây giờ đổi hướng sang bác sĩ.

- Trông hai người cũng bình thường, chắc có lẽ chỉ là bạn thôi.

- Bạn thôi ? ! Anh cũng biết là cô ta ít khi nào nắm tay nắm chân đàn ông mà. Ngoại trừ tôi, đương nhiên cô ta có mục đích trả thù.
- Đúng rồi, cô ấy cũng không nắm tay anh ta.
- Nhưng lại vịn vai anh ấy, bộ anh không thấy sao ?
- Xã giao thôi mà, có thể bất chợt cô ấy muốn nói gì đó.
- Trọng Vĩnh ! Hôm nay anh sao vậy, cứ nói ngược với tôi mãi ?
- Anh Kiệt ! Đừng nóng mà . Thật ra, tôi sợ sự hiểu lầm của hai người càng ngày càng sâu hơn.
- Cộng lại cao hơn thành. Tôi đã làm, cô ta lấy tôi làm bia đỡ đạn cho mối thù, thật oan . Tôi sẽ tìm ra tên ác nhân đó, cho cô ta phải ray rức vì hành động thiến cận của mình.
- Nếu cô ta biết là mình có lỗi sẽ đến xin lỗi anh đó.
- Tôi không cần.

Ninh ngồi không yên trên ghế, mà sà xuống nền nhà cạnh Tổ Tâm.

- Chị cô ngay cả bức thư tình cũng không có. - Anh và Tổ Tâm tìm suốt cả buổi tối.
- Tìm thiếu điều gần hết mà chẳng thấy gì.
- Lật các túi áo hoặc quần xem có mảnh giấy nhỏ nào không.
- Đã lật hết.
- Những cái áo khoác ngoài nữa đó.
- Anh đang xem gì vậy ?
- Tập chi phiếu, là vật cuối cùng... - Ninh đột nhiên kêu lên- Tổ Tâm ! Cô lại đây xem nè.
- Cái gì vậy ?
- Hai chín tháng năm. Huệ Tâm ký chi phiếu bốn triệu.
- Lạ lùng ! Chị Huệ Tâm không bao giờ mua đồ trang sức. Tháng năm không có nhập hàng gì so với số tiền này, mà đây là chi phiếu riêng của chị ấy mà, lúc chị ấy mất . Ngân hàng có gọi tới công ty đến quyết toán. Vì chị ấy có tài khoản riêng và tài khoản công ty, muốn làm việc đó phải tiến hành một số thủ tục. Tôi quá bận rộn chưa đến được, hôm qua lại có một lá thư mời của ngân hàng, muốn biết chi phiếu này thử hỏi ngân hàng xem.
- Tôi sẽ đi hỏi giúp cô việc này. Cô xem , một triệu.
- Tổng cộng là năm triệu, chỉ không bao giờ tiêu xài cho con số này. Thì giờ để nghỉ ngơi còn không có.
- Ngày hai mươi chín tháng năm, cách khoảng phá thai là hai tháng rưỡi. Năm triệu này

có liên quan đến việc phá thai không vậy ? Lúc cô ấy phá thai, cái thai đã được ba tháng , chẳng lẽ...

- Không lẽ chỉ biết mình mang thai, tặng cho Du Kiệt hai triệu rưỡi này để van xin Du Kiệt cưới chỉ.

Ninh phì cười vì câu nói của Tổ Tâm :

- Cô điên rồi . Năm triệu nhằm nhò gì với anh ta, từ khi anh ta là một công nhân. Ba tỷ còn chưa mua được anh ta nữa là.

- Không lẽ tiền phá thai ? - Tổ Tâm suy nghĩ lung tung.

- Tiền phá thai không đắt vậy đâu. Lại nữa, bác sĩ làm chuyện đó đâu bao giờ nhận chi phiếu.

- Vậy số tiền đó chỉ dùng vào việc gì ?

- Mai đến ngân hàng dò hỏi, không chừng sẽ ra.

- Thôi, chúng ta nghĩ đi, đâu còn gì để xem.

- Tôi lấy cuốn chi phiếu này nhé.

- Cám ơn anh nhiều, nhưng có dễ hỏi không anh ?

- Cố gắng. Có khi nhờ đó mà mò ra manh mối.

Trưa hôm sau, hết giờ làm việc, Tổ Tâm chạy bay đến chỗ bác sĩ Ninh. Chưa kịp ngồi xuống cô đã hỏi :

- Đã tìm được gì không ?

- Ăn trưa xong rồi hẳn nói. Tốt hay xấu, tin tức đó có ảnh hưởng đến vấn đề ăn uống của cô, cô có biết là cô ốm đi nhiều lắm không ?

Trong lúc ăn, mấy lần Tâm mở miệng hỏi nhưng điều bị ánh mắt của anh ngăn lại.

- Bây giờ uống nước rồi, anh đã nói được chưa ?

- Không hỏi được gì cả.

- Ngân hàng không chịu giúp à ?

- Không phải, là chính chị cô đi lãnh đó.

- Vậy là chẳng có manh mối gì cả, thế còn tháng tám và hoa đào ?

- Tốt nhất cô nên hỏi thư ký của chị cô.

- Tôi đã, nhưng chị ấy nói chưa có chủ đề ấy xảy ra, tôi cũng đã hỏi cả dì Năm chị ấy có cho ai mượn tiền không. Tất cả đều nói không nghe thấy gì hết...

Du Kiệt trở về thấy mẹ ngồi buồn xo.

- Mẹ ! có chuyện gì vậy ? Ông nội đâu mẹ ?
- Vừa đưa ông nội con đi bác sĩ về.
- Ông nội bệnh rồi hả, để con lên thăm ông nội.
- Du Kiệt ! Xuống đây, mẹ có chuyện muốn nói với con.
- Để con lên thăm ông nội cái đã.
- Ông nội con không phải bệnh, chỉ là có chuyện buồn phiền. Lại đây, mẹ có chuyện muốn hỏi con.

Du Kiệt nghe thế chạy đến ngồi cạnh mẹ :

- Đạo này, ông nội hay than vắn thở dài, chắc ông con nhớ Tổ Tâm.
- Mẹ đừng nhắc người ấy nữa, có được hay không ?
- Con đừng yêu cầu mẹ, đó là ông con nhắc mỗi ngày. Nếu con dẫn Tổ Tâm về đây, không chừng ông con sẽ khỏe ra đó.
- Mẹ ! Trừ khi gà trống đẻ ra trứng. Thôi, để con lên thăm ông nội một chút.- Du Kiệt tìm cách lảng đi.

Du Kiệt vào phòng thấy ông ngồi nhìn ra cửa sổ.

- Ông nội , cháu nghe nói ông không chịu ăn. Ông ốm đi nhiều rồi đó.
- Kiệt ! Hôm nọ, ông nghe Tổ Tâm nói cháu làm chuyện không tốt, là sao vậy hả ?
- Sao ông không hỏi cô ấy ?
- Cháu Tâm kêu ông hỏi cháu, chuyện cháu làm cháu tự biết.

Thật ra. Kể chuyện Huệ tâm cho ông nội nghe cũng không sao. Nhưng chuyện Tổ Tâm phá đi giọt máu của chính mình và làm thua lỗ cho công ty có nên nói không ?

Chuyện tiền bạc, chuyện tiền bạc ông nội nghe qua chắc sẽ bỏ quạ Nhưng nếu như ông biết được Tổ Tâm hủy diệt "chất" của mình, liệu ông có chịu đựng nổi không, nên Du Kiệt đành nói.

- Chỉ là nghi ngờ vớ vẩn. Tổ Tâm không rõ trắng đen lại đổ oan cho người ta, cháu chưa bao giờ thấy người nào thiển cận như vậy.
- Du Kiệt ! Cháu đừng có trách móc. Nếu như bình thường cháu đang hoang đường bay bướm quá, ai dám nói bậy hay đổ oan cho cháu chứ ?
- Sai thì cũng đã lỡ rồi, có cách nào khác được.
- Biết sai nên sửa, bị nói oan phải giải thích. Hãy kiếm cô gái ấy về đây, ba mặt một lời nói cho rõ ràng với Tổ Tâm.

- Cô ấy không còn ở đây, đã mất tích rồi, cho nên cháu không có chứng cứ gì để giải thích.

- Ti Tô à . Nghĩ tình ông, đi xin lỗi Tô Tâm đi.

Du Kiệt phát bực :

- Cháu không làm sai, việc gì phải năn nỉ, xin lỗi.

- Cái thằng này. Cháu không chịu kết hôn, xem như ước nguyện của ông không thành rồi.

- Không kết hôn với Tô Tâm, không có nghĩa là cháu ở vậy suốt đời.

- Cháu đừng nói là dẫn ngay một cô về nha . Số bạn của cháu, ông chưa thấy nhưng nghe đến là đã sợ rồi.

- Cháu sẽ tìm một cô gia giáo để ông khỏi thất vọng.

Cộc... cộc...

- Cậu Kiệt ơi ! Có điện thoại !

Du Kiệt vội thoát ra khỏi phòng.

- Alo Tôi đây.

-...

- Trên báo đâu có hình cô ta, tôi chỉ có một tấm đó thôi. Nhiều người là phải rồi, vì đang ăn tiệc đấy mà, chứ đâu phải hình đám cưới đâu mà chụp riêng.

-...

- Mờ quá hả ? Anh có thể rửa riêng một mình cô ta, phóng lớn lên đem lại những chỗ chuyên nghiệp đó. Anh đừng hỏi han người nhà của cô ấy nha.

-...

- Tôi nói không nên, tốn bao nhiêu tôi chịu. Nếu tìm ra manh mối, tôi sẽ đền công hậu cho anh... Thôi được... tốt hơn hết, anh nên gọi về công ty...

Tô Tâm nhẹ nhàng đẩy cửa phòng thư ký bước vào, thì nghe Liên Sa nói chuyện trong điện thoại :

- Cô ấy sắp về rồi... lại đổi bạn trai mới, lúc này vui vẻ rồi... Xin nghỉ phép ? Thứ hai, ở đây có cuộc họp... đi sang Campuchia ? Xin phép nghỉ ngày thứ sáu và thứ bảy à ? A... - Cô vẫn nói lớn trong điện thoại - Tô Tâm về rồi đó hả ? - Và vội cúp máy.

- Nói chuyện với ai vậy ?

- Bạn... bạn của chị.- Liên Sa biến hẳn sắc mặt.

- Bạn trai ?

Liên Sa vội gật đầu.

- Làm nghề gì vậy ?

- Phụ tùng xe gắn máy...

- À ! Nếu vậy có lúc em sẽ nhờ đến anh ấy đó. Sao em không nghe chị nhắc đến vậy ?

- Tổ Tâm ! Chị...

Tổ Tâm vội cười khúc khích :

- Em giận chị có bạn trai mà không cho em biết đó.

Liên Sa nhẹ cả người :

- Có tài giỏi gì đâu, chị nói ra sợ em cười. Anh ấy chỉ mở một tiệm bán phụ tùng thôi mà.

- Chớ chị còn đòi gì nữa ? Chị xem Du Kiệt kìa, điều quan trọng là anh ta là người tốt, chịu khó làm ăn là được rồi. Thứ sáu và bảy chị có thể nghỉ được.

- Cám ơn Tổ Tâm. Em thật tốt. Chị sẽ lo xong mọi việc vào ngày thứ năm.

- Chúc chị cuối tuần vui vẻ.

Tổ Tâm trở về phòng mình, vừa buông túi xách xuống lại có tiếng chuông điện thoại reo.

- Anh Ninh đó hả ?

- Ngoại trừ Khang Ninh ra , cô không còn biết ai nữa sao ?

- Anh... Du Kiệt ?

- Tôi muốn nói chuyện với cô.

- Có chuyện gì , nói nhanh đi.

- Tôi muốn gặp mặt ,nói chuyện với cô.

- Vậy thì không cần . Tôi không muốn gặp mặt anh.

- Đối với chuyện này , cô sẽ cảm thấy hứng thú . Lòng hận thù của cô sâu đến như vậy à ? Cô có biết khoan dung là một đức tính tốt không ?

- Đối với anh , đức tính tốt đó không cần thiết.

- Tổ Tâm ! Tôi van cô , lần này tôi có chuyện quan trọng muốn nói với cô đó.

- Mời anh cúp điện thoại cho, tôi còn phải nhận một cuộc hẹn quan trọng . Tôi không rảnh rồi như anh vậy đâu.

- Tôi không ngờ cô có máu lạnh như vậy . Không có trái tim , không có tình cảm , lòng chứa đầy hận thù . Vì trả thù , ngay cả thân xác cũng không màng . Nhấn tâm giết đi cốt nhục của mình , cô không có tình mẫu tử . Tổ Tâm ! Cô không phải là người . Cô là ác quỷ !

- Anh táo tợn thật , dám mắng tôi . Nhưng tôi cũng mừng vì anh đã hiểu mọi việc . Không sai ! Du Kiệt ! Anh nghe cho rõ . Anh đùa giỡn với chị tôi , tôi đùa lại anh . Anh ép chị tôi đến phải phá thai , thì tôi cũng hủy diệt cốt nhục của anh . Tôi biết anh yêu tôi , cũng như chị tôi yêu anh . Anh quan tâm đứa bé ấy nhưng đã không còn , đó cũng là quả báo.

- Quả báo ! Ha... ha - Du Kiệt cười một cách thê lương - Quả báo cho tôi cũng là quả báo cho cô đó . Cô nghe đây , những gì cô gây ra cho tôi , cô cũng sẽ có cơ hội nếm qua , không chừng còn thảm thương hơn nữa . Hãy sám hối cho mình trước đi !

Một tiếng " tách " khô khan vang vào tai Tố Tâm . Cô mắng thầm : " Đồ điên ! " Thù cô đã trả xong rồi , anh ta có công nhận hay không mặc kệ , miễn là anh ta nhận chịu sự trừng phạt . Một chút nuối tiếc lại dâng lên trong mắt cô . Anh ấy có vẻ lưu luyến giọt máu ấy , đó là tình yêu chân thật của anh . Còn mình đã đánh mất một mối tình , có đáng không ? Đôi lúc , cô mơ hồ thấy mình đã làm một việc gì đó dường như không phải . Cần phải sống theo lý trí thôi . Tố Tâm vẫn cứ thắc mắc về ý nghĩa " tháng tám - hoa đào " , cho mãi đến khi Liên Sa vào nhắc máy điện thoại vì nó reo đã lâu...

Đó là một cuộc hẹn với Khang Ninh . Cần phải quên đi để làm lại từ đầu...

Tố Tâm cảm thấy tinh thần rất thoải mái . Cả tuần nay , Khang Ninh ngày nào cũng đến rủ cô đi chơi . Anh rất chăm sóc cho cô , nhưng không như nhóm Khải Đạt , chiều mà không cần biết lý do . Còn Khang Ninh lại có cá tính riêng , anh rất giống Du Kiệt ở điểm này.

- Điều tôi ân hận nhất là không nhận cơ hội này tìm ra được người ấy.

- Ai thế ?

- Cái gã bí mật của chị cô đó.

- Chứng cứ rành rành khỏi phải tìm nữa . Hôm qua Du Kiệt gọi điện thoại đến mắng tôi một chặp rồi . Anh ấy cũng giỏi thật , việc tôi trả thù anh ấy đều biết cả.

- Sao cô không hỏi anh ta sự thật phải là vậy không ?

- Còn hỏi chi nữa ? Chính anh ta cũng không phủ nhận kia mà.

- Không phủ nhận cũng đâu có nghĩa là công nhận.

- Tôi biết tách ảnh . Ảnh làm sai còn tìm lý do biện hộ . Nói chi là đổ oan , mà ảnh chịu làm thỉnh ư ?

- Nhưng vừa rồi cô chẳng nói anh ta mắng cô dữ dội là gì ?

- Bởi anh ta hẹn tôi ra gặp mặt nhưng tôi từ chối.

- Tại sao lại từ chối ? Hãy gặp xem cậu ta nói điều gì ?
- Lần trước , anh ta mang theo súng , biết đâu lần này anh ta mang theo thứ gì nữa . Lần trước , cầm tôi đánh hôn với Khải Đạt , không chừng lần này cầm tôi qua lại với anh .
Vậy anh còn kêu tôi đi gặp anh ta à ?
- Chứng tỏ là cậu ấy vẫn còn yêu cô sâu đậm.
- Có thể đúng . Nhưng nếu tôi và anh kết hôn , mỗi lần nghĩ đến chị tôi , tôi sẽ đau khổ và ân hận . Giữa hai vợ chồng với nhau mà có một người mang tâm trạng như vậy , hôn nhân không thể nào duy trì được đâu.
- Tổ Tâm ! Tại sao cô cứ khẳng khẳng là Du Kiệt ? Như vậy không được công bình đâu.
- Ngoại trừ anh ta ra , còn ai nữa chứ ?
- Tôi không biết , cho nên tôi rất muốn biết . Nếu như ngày nào , cô phát hiện ra đã đổ oan cho Du Kiệt , cô có trở lại với cậu ta không ?
- Có thể lúc đó tôi đã là vợ người , chẳng lẽ tôi phản bội chồng à ?
- Tổ Tâm.
- Liên Sa . - Tổ Tâm sực tỉnh khi thấy Liên Sa - Đường như chị không được khỏe ?
- Không , không có gì đâu... - Liên Sa vội lấp liếm.
- Hay công ty có chuyện gì ? Bác Toàn đâu ?
- Công ty không có gì . Bác Toàn đang xuống các phân xưởng.
- Mặt chị xanh xao lắm , hay chị nghỉ phép đi.
- Chị không việc gì đâu , chị còn nhiều việc phải làm.
- Để em làm cho . - Tổ Tâm vợ lấy giấy tờ trên bàn.
- Tổ Tâm ! Cảm ơn em đã lo lắng cho chị , những chuyện này chị làm được mà . Chị chờ em về đề... xin nghỉ việc.
- Nghỉ việc ? - Tổ Tâm chững lại . Liên Sa là người thư ký tín cẩn nhất của cô , lý nào để cô phải nghỉ việc - Có phải công việc nhiều quá ? Nếu làm không xuể để em mượn thêm người cho chị.
- Không . Tổ Tâm ! Ngày trước chỉ có mình chị , bây giờ có thêm bác Toàn và thư ký của bác ấy phụ hết phân nửa công việc của chị rồi.
- Lương quá thấp , phải không chị ?
- Tổ Tâm ! Trong năm nay , em đã tăng lương cho chị hai lần rồi . Tuy chị rất cần tiền , nhưng chị đã mãn nguyện với mức lương hiện tại.

- Có lẽ em đối xử với chị không được tốt...
- Không . Chị đã từng làm thư ký cho nhiều chủ . Người khó chịu nhất là chị Huệ Tâm , mà chị còn chịu được . Chỉ có em là tốt với chị nhất , đối đãi như người trong gia đình.
- Chị ấy đã mất rồi , chị đừng buồn chỉ nữa.
- Chị xin lỗi...
- Vậy tại sao chị lại xin nghỉ việc ?
- Chị lập gia đình .- Liên Sa cúi đầu.
- A !... - Tổ Tâm cười reo lên - Không chịu nói sớm , làm em giật mình.
- Chị không biết phải mở miệng thế nào.
- Lập gia đình là chuyện vui , em chúc mừng chị . Ông xã là người mà chị đã kể cho em nghe đó hả ?
- Ừm...
- Lập gia đình thì có gì phải nghỉ việc ? Chị đâu thuộc tuýp ở nhà nấu cơm giữ con , chị thích đi làm cơ mà.
- Tụi chị định đi nơi khác.
- Hưởng tuần trăng mật chứ gì ? Em cho chị nghỉ ba tháng.
- Tụi chị định đi về quê .- Liên Sa chau mày như có điều khó nói - Ở tại quê nhà , ảnh còn một mẹ già , cha mất sớm , ảnh lại là con một.
- À , vậy hả ! Thế quê ảnh ở đâu ?
- Rạch Giá . Chị cứ tưởng sẽ được đám cưới ở đây có em và bạn bè , nhưng... - Liên Sa mắt đỏ hoe.
- Chỉ cần hai người thương nhau là được rồi , đừng tính chuyện hình thức , chỉ làm cho người ta coi thôi... - Tâm an ủi - Thế chị định chừng nào đi ?
- Để ảnh sang tiệm lại , đem vốn liếng về quê làm ăn . Tổ Tâm ! Em mượn ngay thư ký mới đi.
- Thời gian ngắn như vậy , em khó lòng mượn người vừa ý lắm.
- Em đối với chị tốt như thế , chị thật không nỡ bỏ đi chút nào.
- Đừng lo chị ! Chuyện hôn nhân là trên hết . Việc em để em lo.
- Chị nghĩ Diễm Chi có thể giúp em được đó.
- Tổ Tâm gật đầu tán thành . Cô gọi điện thoại ngay cho Diễm Chi.
- Lúc trước , tôi không tới công ty của bồ là vì có Liên Sa , cô ấy rất khá có thể đảm

đương tất cả.

- Bây giờ chị ấy đi lập gia đình , Diễm Chi hãy đến giúp mình đi . Chúng mình làm việc chung vui hơn.

- Đương nhiên rồi . Dầu sao , mình cũng là bạn mà... Có điều , chờ mình nói lại với phòng tổ chức xin nghỉ đã.

- Được , bỏ làm đơn sớm đi, để Du Kiệt tìm người thay.

- Bỏ đừng lo ! - Diễm Chi bật cười - Có nhiều người đang chờ duyệt được làm thư ký cho anh đó.

- Anh ta vẫn còn lẫn lẩn trong số phụ nữ à ?

- Không , điều đó mới là lạ . Nhưng lúc này thấy anh đi hoài , lại có vẻ khấn trương nữa , mà cũng chẳng nói với ai là đi đâu . Bây giờ , trông anh ấy như bị lão hoá vậy đó : trầm tư mặc tưởng . Thật không hiểu nổi...

Tổ Tâm đặt ống nghe xuống , sau khi nói chuyện với Diễm Chi xong . Cô cảm thấy bùi ngùi . Cuộc tiệc nào rồi cũng tan , niềm vui nào rồi cũng cạn . Cuộc sống xoay tròn như vậy đó , để chỉ còn lại một mình ta thôi.

Diễm Chi thu xếp mớ giấy tờ trên bàn, cô nghe có tiếng bước chân đến gần.

- Nghỉ đi Diễm Chi, hơn bốn giờ rồi.

- Ủ. Mình còn một ít công việc nữa là xong.

Tổ Tâm kéo ghế đối diện với Diễm Chi.

- Liên Sa giờ này chắc đã về tới quê rồi.

- Sao nhỏ biết ?

- Hôm qua mình mới tiễn chị ấy.

Tổ Tâm nhớ thái độ của Liên Sa khi cô chia tờ chi phiếu, điều đó đã làm cô mũi lòng.

- Thế hôm nay anh Ninh có đến đón nhỏ không.

Tổ Tâm bất giác ngó đồng hồ :

- Cũng gần rồi đó... A ! Anh ấy tới rồi kìa.

- Chào các cô.

- Cháo anh Ninh. Anh ngồi chơi, em còn chút việc phải làm đây.- Nói rồi. Diễm Chi liền đi nhanh. Cô muốn nhường không gian lại cho hai người.

- Tổ Tâm. Cô có tìm được chi tiết nào liên quan đến chị cô nữa không ?

- Không anh à ! Em nghĩ thôi không tìm hiểu chi nữa, anh ạ. Còn thì giờ để dành công

việc cho anh nữa.

Khang Ninh cầm tay Tổ Tâm, khuyến khích :

- Đừng nản. Tổ Tâm. Tôi tự nguyện muốn giúp cô mà. Vả lại, Du Kiệt cũng là bạn của tôi. Tôi biết Du Kiệt không phải là con người như vậy đâu. Việc làm này cũng có ý nghĩa lắm mà. Kiếm được nhiều tiền chưa chắc đã hạnh phúc. Nhưng mình đem đến niềm vui cho mọi người cũng chính là đem đến cho mình.- Khang Ninh bật cười sảng khoái- Lúc còn đi học, tôi với Du Kiệt nổi tiếng về tánh gần gũi và khác người đó.

- Không ngược lại, anh là một người khó tánh. Quen một người bạn như anh, tôi lấy làm hãnh diện. Nếu như xã hội này có nhiều bác sĩ như anh, dân nghèo đỡ khổ.

Khang Ninh trợn mắt ngó Tổ Tâm :

- Cô thật ngĩ như vậy sao ?

- Gạt anh à ?

- Nếu như đang xem hát hay ăn tiệc mà bệnh viện có việc cần tôi , cô sẽ...

- Anh cứ trở về. Nếu là xem hát, tôi xem xong sẽ kể cho anh nghe. Còn nếu đang ăn tiệc... - Tổ Tâm cười dí dỏm - Thì tôi sẽ ăn giúp phần anh.

- Tổ Tâm ! Tôi có thể xem cô là hồng nhan tri kỷ của mình không ?

Cộc... cộc...

Ninh vội buông tay Tổ Tâm ra.

- Vào đi.

Diễm Chi bưng hai tách trà vào :

- Thấy quý vị vẫn chưa đi, tôi làm nước cho quý vị đây.

Cả hai, Khanh Ninh và Tổ Tâm mặt hơi ửng đỏ. Diễm Chi nhìn hai người không nhịn được cười. Đột nhiên, lúc Chi đi ra, Tâm nói với Ninh :

- Bốn chữ "tháng tám hoa đào" làm tôi liên tưởng đến một điều.

- Trong điện ảnh hay tiểu thuyết ?- Khang Ninh cười bằng mắt.

- Tôi đâu bao giờ xem tiểu thuyết ?

- Thế có phải là chủ đề của các cuộc triển lãm ?

- Có thể. Vì tôi thấy chủ đề các cuộc triển lãm có các câu " Cô dâu và áo cưới" , "Mùa hè rực rỡ" . Tháng tám thường là biểu diễn cho áo mặc hoa đào và mùa đông. Biết đâu chừng...

- Vậy sao cô không soát lại tư liệu của chị cô ?

- Các hồ sơ ấy nằm trong phòng lưu trữ. Nào , chúng ta hãy vào đó.

...

- Tôi tìm được rồi.

- Kiểm được ở ngăn nào ?

- Ở dưới chót của ngăn dưới.- Tâm phủi bụi trên mặt có ghi chủ đề "Tháng tám và hoa đào ".

- Đúng là một cuộc biểu diễn thời trang. Mười sáu cô người mẫu với bốn mươi tám chiếc áo mùa đông.

- Đằng sau có một mảnh giấy, không giống thư mà cũng không phải hồ sơ.

- Để tôi xem...

" Tại sao không phải là Du Kiệt ? Làm sao mà lấy người ấy được chứ ? Đồ đệ tiện hạ lưu . Nói cho Du Kiệt biết à ? Trời ơi ! Phải làm sao bây giờ ".

Mặt Tổ Tâm như chìm đắm trong khi Khang Ninh bật lên câu nói :

- Không phải là Du Kiệt. Còn một người khác nữa à ?

- Vô lý ! Có thể tâm trạng chị Hai xáo động nên viết bừa vậy thôi.

- Vấn đề là chữ viết vào lúc nào. Nếu như trước lúc phá thai, không phải là chuyện giỡn đâu.

Tổ Tâm giở lại hồ sơ lưu :

- Ngày họp các cô người mẫu lần đầu tiên là mười một tháng tám, ngoài ra không có gì cả.

- Ngày chị cô chết là ngày mười bảy tháng tám.

- Khoảng cách ngày chị tôi mất và hồ sơ này là sáu ngày. Điều đó chứng tỏ chị ấy viết dòng chữ này trước lúc phá thai, vì sau khi phá thai chị ấy không về công ty.

- Và cô ấy không đầy hai mươi bốn tiếng đồng hồ sau thì chết vì xuất huyết.

- Diễm Chi mời vào đây.- Tổ Tâm cảm thấy tay mình run hẫng lên.

- Đây... chủ đề "Tháng tám hoa đào". Mười chín... ngày hai mươi lăm tháng tám triển lãm vào ngày chủ nhật- Kết quả. Hủy bỏ.

- Đương nhiên . Vì mười bảy tháng tám chị cô đã mất, cô vừa từ Pháp về đâu có thời gian và tâm trí tổ chức cuộc triển lãm này.

- Nói như vậy. Ngoài Du Kiệt còn có người đàn ông khác à ?- Tổ Tâm như quả bóng xì hơi.

- Cô xem hàng chữ này viết quá ngả nghiêng, chẳng bù lúc bình thường cô ấy viết ngay ngắn biết mấy. Trong tâm trạng hỗn loạn, có lẽ chị của cô muốn báo cho cô biết : "Kẻ đê tiện" là tác giả của vụ chết chóc này.

Tổ Tâm ôm lấy đầu, thật ngoài sự tưởng tượng của cô.

- Anh nói có lý. Tôi phải làm sao bây giờ ? Tôi đã trả thù lắm người rồi.

- Sự mất mát đã làm cho cô không đủ sáng suốt để phân tích tình hình. Không may tôi lại sang Pháp. Thôi thì chuyện đã đến nước này. Chúng ta nên tìm Du Kiệt thương lượng đi.

- Thương lượng cái gì chứ ?

- Trong giấy Huệ tâm có ghi là "nên nói cho Du Kiệt biết không", không chừng Du Kiệt biết đến người đó.

Tổ Tâm thở dài :

- Mấy hôm trước, anh ấy có gọi lại nhưng chúng tôi gây gổ với nhau, bây giờ tôi gọi chưa chắc anh ấy đã nghe.

- Nếu cô ngại thì để tôi tìm cậu ta ?

- Anh ta không hoan nghênh anh đâu.

- Tôi không cần điều đó. Tôi chỉ muốn nói chuyện với cậu ta thôi. Về lại chuyện này không liên quan đến tôi. Tôi không làm cho cậu ta bị Oan ức, cậu ta không có lý nào từ chối.

- Thôi được. Phần lớn anh ấy ở công ty Đây là số điện thoại của anh ấy.

Khang Ninh vội gọi điện đến chỗ Du Kiệt :

- Làm ơn cho tôi gặp cậu Kiệt... Cậu ta không có ở đó à ? Thế có Trọng Vĩnh không ?...

Cũng không luôn à ? Thôi được, cảm ơn cô.

Khang Ninh gác máy và nhún vai :

- Đi hết rồi, giờ này cũng đã tan sở.

- Vậy làm sao tìm anh ta ?

- Cô lo gì. Cậu ta phải về nhà mà, chẳng lẽ ở ngoài suốt đêm sao ? Tối nay, gọi điện cho anh ta ắc sẽ gặp. Thôi, chúng ta ra ngoài kiếm gì ăn đi.

Vừa lúc đó có tiếng chuông điện thoại reo. Tổ Tâm bước lại nhấc máy :

- Alo Xin lỗi...

- Khang Ninh ở chỗ cô thì phải...

- Anh có ý gì khi nói câu đó ?

- Nếu không, nhất định khi nhắc điện thoại lên, cô không bao giờ xin lỗi một cách lịch sự vậy đâu. Càng tốt, tôi đang cần gặp hai người.

Khang Ninh thấy Tổ Tâm mặt lúc đỏ lúc tái xanh, anh hỏi nhỏ :

- Ai vậy ?

- Du Kiệt . - Tổ Tâm che điện thoại trả lời.

- Chúng ta đang cần gặp cậu ấy, đừng để lỡ cơ hội, hẹn ngay đi.

- Alô, alô... lời tôi nói cô có nghe không vậy ?

- Đã nghe . Tôi cũng có chuyện muốn gặp anh. Anh cho tôi gặp mặt đi.

- Không cần phải hẹn nữa...

- Nhưng mà...

- Ngay bây giờ... - Giọng Du Kiệt lạnh như băng- Cô hãy đến ngay tiệm phụ tùng xe máy Sáu Đạt.

- Đến đó làm gì ?

- Cô tới rồi tự khắc biết . Tiệm nằm trên đường... Tốt hơn là nên đi chung với Khang Ninh, cô sẽ cần người giúp đỡ đó.

- Tôi không hiểu...

- Tới hay không tùy cô, nhưng nếu cô không tới sẽ ân hận cả đời đó.

- Ê !...

Du Kiệt đã cúp máy.

Khang Ninh vội nói sau khi nghe Tổ Tâm thuật lại :

- Chúng ta phải đến đó ngay.

- Đứng, Khang Ninh ! Đứng vội vàng quá . Em lo Du Kiệt vác súng tới giống lần trước.

- Lần trước, cô nói anh ta say rượu, còn lần này...

- Rất tinh táo.

- Vậy thì sợ gì ? Du Kiệt đâu phải là tên sát nhân. Nếu cô ngại, có thể dẫn thêm Diễm Chi, có gì nói cô ấy gọi điện thoại báo cảnh sát.

- Được, chúng ta dẫn thêm Diễm Chi đi cùng.

"Sáu Đạt" là một cửa tiệm nhỏ, đằng trước có để một tấm quảng cáo chuyên bán phụ tùng và sửa chữa các loại xe gắn máy. Khang Ninh lên tiếng :

- Để tôi xuống xem sao.

Ninh đang ngó dáo dác, thì Trọng Vĩnh đi ra đến gần chỗ Tổ Tâm :

- Cô Tâm . Anh Kiệt đang chờ hai người đó.

Ninh và Tâm nhìn nhau. Có Trọng Vĩnh nơi đây không còn phải lo gì nữa cả Tổ Tâm dặn Diễm Chi :

- Bỏ ngồi ngoài xe chờ tụi mình.

Cả ba đi vào, Trọng Vĩnh phép cửa lại. Tổ Tâm lộ vẻ lo lắng, Khang Ninh vội vỗ vai cô trấn an, ngoài Du Kiệt ra còn có ba người khác nữa. Một đang đứng cạnh Du Kiệt đó là một người đàn ông ngoài bốn mươi, có nét mặt trừng trái và cứng rắn. Còn hai người kia một nam, một nữ đang quay mặt vô tường, hai tay bị trói bằng giây thừng. Du Kiệt nói với người lạ mặt.

- Anh Tính . Cô Tâm đã đến rồi đó.

Người con gái đang đứng quay vô tường, vội quay ra òa khóc :

- Tổ Tâm ơi ! Cứu chị với

- Du Kiệt ! Anh dám bắt Liên Sa ở đây à ?

Một tia nhìn oán hận dâng lên mắt Du Kiệt :

- Sự phán đoán của cô quá kém. Bất cứ lúc nào, tôi cũng có thể bắt nhốt cô ta được cả.

- Liên Sa . Chi...

Du Kiệt chỉ người bị trói chung với Liên Sa, dáng anh ta cao cao, tướng mạo cũng dễ nhìn.

- Người này là chồng của Liên Sa đó. Cô Tâm ! Cô còn nhớ lời tôi nói qua không ? Đây là tài xế mà tôi thích nhất.

- Anh Đạo ?

- Sự nhận xét thì kém nhưng trí nhớ của cô còn khá tốt đó.- Du Kiệt quay qua anh Tính- Nhờ anh kể rõ cho cô ấy nghe đầu đuôi câu chuyện.

- Cô Tâm à . Tôi là một trong những điều tra viên của dịch vụ pháp lý. Ông Kiệt nhờ chúng tôi điều tra chuyện Lý Huệ Tâm. Kết quả, chúng tôi đã bắt được anh Đạo.

- Anh hãy kể tiếp diễn câu chuyện đi . - Du Kiệt xen vào.

- Ngày hai mươi sáu tháng tư thứ bảy, Huệ Tâm nói là ngày sinh nhật của mình, mời Du Kiệt đến nhà hàng dự tiệc. Cô ta chủ động mời Du Kiệt uống rất nhiều rượu và bị say. Hôm đó, cậu Kiệt cũng còn một buổi hẹn khác cho nên kêu anh Đạo đưa cô ấy về nhà. Đây không phải là lần đầu tiên, nhưng lại là lần đầu tiên cô Huệ Tâm say rượu...

Trong phòng im phăng phắc, không một tiếng động. Tổ Tâm cảm thấy ngột thở khi sự

thật về người chị thân thương được phơi bày " Huệ Tâm ! Huệ Tâm !... Chị đang ở đâu ?... "

Quang Đạo đã học hết phổ thông và có bằng lái xe. Không muốn làm tài xế. Anh ta luôn ôm mộng trở thành ông chủ dù nhỏ cũng được. Vào đầu tháng tư, bạn anh ta trở về và nhượng hai tiệm mua bán phụ tùng xe máy với giá năm cây vàng. Bao nhiêu năm trích lũy cộng thêm số tiền của Liên Sa cho mượn cũng không đủ, chưa kể phải sửa sang lại cho quy mô hơn xứng với ước nguyện của anh ta. Đêm hôm ấy, Quang Đạo đã nhìn thấy Huệ Tâm say khướt, nên nảy sinh dã tâm, anh ta đưa Huệ Tâm lên khách sạn mượn phòng để hiếp cô và cố tình mượn người chụp lại những tấm hình ảnh đó rồi anh ta chuồn mất dạng. Sáng hôm sau, anh ta đến đón và báo là cậu Kiệt phải ra nước ngoài, không thể nào từ giã và còn nói nhiều lời khiến cho Huệ Tâm... tin tưởng đã có một đêm xuân với Du Kiệt. Sự thật Du Kiệt cũng đi ra nước ngoài ngày hai mươi chín tháng tư, vì công chuyện chưa xong vì công chuyện chưa xong anh ở lại đó cho tới tháng sáu mới về.

Quang Đạo lợi dụng thời gian này để tiến hành kế hoạch của mình. Ngày hai mươi chín tháng năm, anh đem một số tấm hình của Huệ Tâm nói rằng, ông cụ nhà họ Đoàn rất bảo thủ, Nếu gặp những hình ảnh này sẽ không chấp nhận cô làm dâu họ Đoàn. Thế là Huệ Tâm mất đứt bốn triệu mua lại hình ảnh đó. Anh ta giao ngay số tiền đó cho người bạn, nhưng vẫn còn thiếu một triệu, mà người bạn muốn lấy cho tròn số. Ngày sáu tháng sáu, Quang Đạo lại đến uy hiếp Huệ Tâm một lần nữa, thế là Huệ Tâm lại mất đi một triệu. Với số tiền ấy, Quang Đạo liền trở thành ông chủ nhỏ, liền xin nghỉ việc ở nhà cậu Kiệt. Ngày hai mươi sáu tháng sáu, cậu Kiệt trở về, có hay Huệ Tâm đến tìm, nhưng cậu không gặp vì quá bận rộn với công việc. Đầu tháng tám, Huệ Tâm phát hiện mình có thai, muốn báo cho cậu Kiệt biết nên cô đành đến cầu cứu, nhờ Quang Đạo cho Du Kiệt hay giùm. Không dè Quang Đạo lại nổi lòng ác tâm...

Anh Tính sửa hấn giọng :

- Hấn nói ra sự thật và khuyên cô hãy giữ lấy, vì bào thai đã lớn nếu phá có thể nguy hiểm đến tính mạng. Thực chất hấn muốn dùng đứa con phục vụ cho mưu đồ về sau của hấn, Huệ Tâm quá phần uất muốn báo công an, nhưng nghĩ mình đã lớn tuổi. Lại nữa , nếu làm um sùm ra mất mặt mũi gia đình và cuối cùng cô quyết định phá hủy bào thai. Tổ Tâm cảm thấy thân mình mềm nhũn, cơ hồ ngất đi. Khang Ninh vội đỡ lấy cô Cô run rẩy :

- Tên sát nhân ! Đồ vô lại ! Mày... mày...

- Tổ Tâm . Anh Đạo chỉ nói đùa thôi. Anh ấy không có ý lợi dụng đứa bé lần nữa đâu. Ai ngờ Huệ Tâm tưởng thật nên đi phá thai, đến nỗi...

- Câm ngay . - Tổ Tâm trợn mắt - Hèn chị hận đến nỗi hại công ty Du Kiệt thua lỗ. Chị a tòng với người yêu và sợ tôi tìm ra Quang Đạo nên hướng sang mục tiêu khác thế nào, chị là... con rắn độc...

Liên Sa chấp tay trước ngực, khóc nức nở :

- Chị van em. Tâm à, chị chỉ biết được sự thật sau khi xảy ra cái chết đến với Huệ Tâm. Còn Đối với Du Kiệt, vì sao chị có ác cảm. Lúc chị vào làm cho chị Huệ Tâm, chị ấy đối xử với nhân viên quá ư là hà khắc, chịu không xiết chị định tìm việc làm nơi khác, vào ngay công ty của Du Kiệt xin việc. Nhưng không ngờ chị ấy biết chị là thư ký của Huệ Tâm, đã không nhận còn cho chị bất trung. Nên chị... nên chị... Và lại, anh Đạo cũng có ý tốt, anh ấy muốn sửa sang cửa tiệm là vì đám cưới và cuộc sống sau này của tụi chị . Chị xin em , em là người tốt , tha cho tụi chị lần này đi.

Du Kiệt cười thê lương :

- Tha cho cô ? Liên Sa ! Cô đừng có nằm mơ . Để trả thù , cô ấy dám hủy đi giọt máu của tôi thì tha cho cô sao được.

- Du Kiệt... - Tổ Tâm định mở miệng giải thích nhưng Du Kiệt đã ngăn lại.

- Tôi không muốn nói nhiều . Anh Tính , tiếp tục đi.

- Thôi được . Quang Đạo hiện đang sang lại tiệm sửa xe này vì phát hiện chúng tôi đang điều tra . Đây là toàn bộ giấy tờ sang nhượng , anh ta định bỏ trốn.

- Nhưng... Liên Sa nói là Quang Đạo còn người mẹ Ở quê nhà mà.

- Cha mẹ anh ta qua đời từ lâu . Cô ấy làm sao dám nói sự thật với cô . Lúc này , khi điều tra , Liên Sa đã buột miệng khai có người chú bên Campuchia và tính trốn sang đây . Đây là cuốn băng mà chúng tôi đã thu khi điều tra hai người . Cô có thể dùng nó để thừa Quang Đạo về tội cố tình cưỡng bức và âm mưu tống tiền của anh ta.

- Anh Tính ! Gọi điện thoại cho cảnh sát . Báo với họ là có một cuộn băng trong tay cô Tâm . Tôi với anh Vinh ra xe chờ anh.

Trong lúc Du Kiệt bỏ ra ngoài thì Tổ Tâm chạy theo :

- Du Kiệt ! Đừng đi , em có chuyện muốn nói với anh.

- Tôi không muốn giây vào những chuyện này . Giữa hai chúng ta không còn gì đáng nói

cả.

Tổ Tâm ngăn giòng lệ cố gắng nở nụ cười :

- Cảm ơn anh đã tìm ra sự thật.

- Việc gì mà phải cảm ơn , tôi làm tất cả chỉ vì tôi thôi . Tôi không cần biết cô trả thù như thế nào . À ! Mà hình như cô trả thù được rồi đó .- Giọng anh trở nên cay đắng - Có điều sai đối tượng . Tổ Tâm ! Cô nghe rõ đây , tôi làm chỉ vì bản thân tôi và chứng minh óc phán xét quá kém cỏi của cô.

- Anh Kiệt , xin lỗi nha...

- Có những chuyện không thể thay bằng lời xin lỗi . Lời xin lỗi có vá vú được trái tim đã vụn vỡ không ? Trọng Vinh ! Chúng ta ra xe.

Tổ Tâm vẫn không buông , cứ nắm tay Du Kiệt :

- Du Kiệt ! Tội em đáng chết , em chịu nhận sự trừng phạt mà.

- Cậu Kiệt à ! Công an họ sắp đến rồi đó.

Du Kiệt đẩy Tổ Tâm ra , vì bất ngờ làm cô chúi nhủi . Anh quay qua nói với Quang Ninh :

- Hãy đỡ cô bạn của anh ra đi.

Và bỏ đi một nước . Tổ Tâm thấy hành động của Kiệt như vậy , biết anh muốn dứt khoát . Cô bất chấp tất cả , cố chạy theo.

- Anh Kiệt . - Nhưng đôi chân cô nhũn ra và cô quy xuống...

- Tổ Tâm ! Cô tỉnh rồi hử ?

- Bây giờ là mấy giờ ?

- Đã ba giờ khuya.

- Thế bọn Quang Đạo như thế nào ?

- Quang Đạo đã bị bắt giữ . Tôi và Liên Sa bị mời về đồn công an . Chúng tôi đã khai như sự việc trên , ngoại trừ chuyện công ty Du Kiệt thua lỗ vì không có bằng chứng...

Tổ Tâm cười lạnh lẽo :

- Anh khỏi giấu tôi . Đó là ý của Du Kiệt , anh ấy muốn tôi phải mãi ray rứt vì những suy nghĩ ngu xuẩn của mình.

- Thật ra , anh ta yêu cầu chúng tôi đừng nhắc đến Du Kiệt . Nhưng có lẽ anh ta cũng vẫn được mời , vì điều tra viên đó là do anh ta mời.

- Còn tôi ?

- Lúc này , ông cảnh sát có đến , thấy cô như vậy nên hẹn sẽ gặp cô ngày mai để làm sáng tỏ thêm.

- Tôi hiểu . Anh biết không ? Nếu hôm nay Du Kiệt có mang theo súng săn , tôi sẽ chọc tức để anh ta bắn tôi một phát , thế là xong.

- Tổ Tâm đừng nói vậy . Không sai , cô đã ngờ oan cho anh ấy , nhưng mà cô cũng đáng mừng.

Tổ Tâm cười ra nước mắt :

- Đáng mừng à ? Trong khi tôi đã đổ oan cho người khác.

- Nhưng ít ra , cô cũng biết người hại Huệ Tâm là Quang Đạo.

- Tôi còn biết người hại Du Kiệt là Lý Tổ Tâm.

- Cô chỉ bắt đắc dĩ thôi mà.

- Bắt đắc dĩ ư ? Là cố tình đó . - Tổ Tâm bật cười như điên dại - Cái đau khổ của chị tôi có khác gì của Du Kiệt . Anh đã bị ngắt xiu trong một đêm mưa gió , đã định giết đứa em bà con và bây giờ ám ảnh mãi về giọt máu của mình . Anh biết tất cả là vì ai không ? Vì tôi đó.

Và trong cơn xúc động , Tổ Tâm đã thuật lại toàn bộ sự trả thù của cô . Khang Ninh vội cầm tay cô vỗ về :

- Bình tĩnh lại đi Tổ Tâm . Xem Du Kiệt vậy mà lòng dạ tốt . Thật ra , cậu ta không phải là người xấu , hãy tìm và kể hết với anh ta đi.

- Người xấu là em , anh ấy sẽ không bao giờ còn tin em nữa . Du Kiệt sợ nhất là những người hiền lành bề ngoài mà tâm địa xấu xa.

- Đừng tự hành hạ mình nữa . - Ninh giúp đỡ cô lau nước mắt và đưa ly nước lạnh đến miệng cô - Chỉ là do cô thành kiến với Du Kiệt , lại bị Liên Sa xúc xiểm mà ra.

Nói xong , Khang Ninh đốt điều thuốc . Anh đứng lên mở bớt cánh cửa cho thoáng một chút . Không khí trong phòng ngọt ngào quá.

- Tổ Tâm tôi muốn nói với cô điều này . Cô có biết không ? Tôi rất thích cô . Tôi đã từng hy vọng có được hạnh phúc bên cô . Nhưng đến giờ , tôi mới hiểu không bao giờ tôi có được tình yêu ấy . Người cô yêu chính là Du Kiệt... Để tôi nói hết . Lúc cô ngắt xiu , Liên Sa đã cho tôi biết , và nhất là bây giờ tôi lại càng cảm nhận được điều đó . - Mím môi một lát , anh nói dứt khoát - Bắt đầu từ ngày mai , tôi sẽ không đến gặp cô nữa .

www.vietlangdu.com

- Tại sao vậy ? Cả anh cũng chán ghét tôi à ?
- Không . Tôi thấy rõ cậu Kiệt - bạn tôi đang đổ kỵ với tôi . Vả lại , nắm giữ điều không là của mình sẽ gây đau khổ thêm thôi . Có mặt tôi cạnh cô sẽ tạo hiểu lầm giữa hai người . Nếu không có tôi , hai người sẽ dễ hàn gắn hơn.
- Tổ Tâm rung rung nước mắt . Tại sao người cô yêu là Du Kiệt , mà không là Khang Ninh ?
- Chuyện ngày hôm nay , anh cũng thấy rõ rồi đó , anh ta mà chịu gặp tôi để tha thứ à ?
- Hôm nay quá đông người , anh ta cũng phải giữ thể diện của mình chứ . Còn như chỉ có hai người thì lại khác . Cô hãy nghe lời tôi , mau đi tìm anh ấy đi . Tuy rằng tôi không đến nhà , nhưng nếu cần , cô cứ gọi điện thoại , tôi sẽ đến ngay...

Chương 10

Du Kiệt rời khỏi công ty đến chỗ đậu xe . Anh vừa lấy chìa khóa ra thì thấy một bóng đen đứng cạnh xe đến hai bước . Trông thấy Tổ Tâm trên người mặt toàn đồ đen , anh hơi khựng lại , tự hỏi : Có nên bước tiếp không . Sau cùng , anh vẫn tiến tới.

- Anh Kiệt.

Du Kiệt không thèm trả lời , tra khoá xe vào ổ . Tổ Tâm lấy người che cửa lại.

- Dang ra ! tôi đang bận việc . - Du Kiệt lạnh lùng.

- Tôi van anh , hãy cho tôi nửa tiếng , tôi có chuyện muốn nói với anh.

Du Kiệt khoanh tay trước ngực , tựa người vào xe.

- Được tôi cho cô năm phút.

- Kiệt ! Đó là lỗi của em.

- Hừ ! Cô đừng kêu tôi như vậy . Từ đây về sau , không ai được quyền kêu tôi như vậy cả

. Tôi có tên có họ.

Nước mắt tuôn ướt má Tổ Tâm :

- Anh tuyệt tình đến vậy à ?

- Đã từ lâu rồi , cô quên rằng chính cô bỏ rơi tôi à ?

- Du Kiệt ! Em thấy cái sai của mình . Nhưng em van anh , hãy nghĩ lại tình cảm lúc xưa của chúng ta.

- Là giả đó mà . Không phải cô đã từng nói cô chưa bao giờ yêu tôi sao ? Thì làm gì có chuyện tình cảm vừa qua.

- Chỉ tại hận thù làm em mờ mắt . Nhưng thật ra , giữa hai chúng ta có thù hận gì đâu.

- Có . Tôi hại chị của cô . Để trả thù , cô hại lại tôi . Tôi còn chưa tính tới chuyện đó đó nha.

- Em biết . Em chấp nhận sự trừng phạt , chỉ cần anh nói tha thứ cho em . Anh muốn đánh hoặc giết em cũng được.

- Tôi không trả thù cô đâu , bởi vì một người mang thù hận trong lòng sẽ không vui vẻ được , Tổ Tâm à . Tôi không có bản lĩnh như cô để vẽ ra một kế hoạch chu đáo đâu . Tôi hại cô cũng chẳng ích gì cho tôi , chuyện đó tôi không làm . Vậy cô hãy an tâm đi.

- Kiệt... Du Kiệt . Anh chịu tha thứ rồi đó hả ?

- Đúng . Tha thứ vô điều kiện.

Tổ Tâm cười trong nước mắt :

- Vậy là tốt , chúng ta lại có thể...

- Không thể được . Chúng ta không thể tiếp tục được , đã chia tay từ lâu rồi . Tôi nói lại một lần nữa rõ ràng cho cô biết , tôi với cô hoàn toàn là hai người , vĩnh viễn không bao giờ có thể cùng chung với nhau.

- Nhưng lúc trước anh đồng ý cưới em mà.

- Cưới cô à ? Thật là tức cười . Tổ Tâm . Cô có biết cô thiếu một điểm gì không ? Cô không có trái tim . Tôi sẽ không cưới một người đánh mất chính lương tâm của mình.

- Em biết . Chỉ vì chuyện đứa bé mà anh hận em . Nhưng mà em...

- Đừng nói nữa , tôi cảm cô nhắc đến . Nếu không , tôi sẽ giết cô đó.

Tổ Tâm khóc òa lên :

- Kỳ thực , em không có... Anh hãy tin em đi mà.

Du Kiệt đẩy Tổ Tâm ra anh mở cửa xe :

- Có hay không , không thành vấn đề , nhưng đời này kiếp này tôi không muốn gặp cô nữa.

Du Kiệt mở máy , Tổ Tâm vội nhảy lên đầu xe.

- Van anh hãy cho em một cơ hội cuối cùng và nghe em giải thích.

- Cô tránh ra ! Tôi mà khởi động xe thì cô sẽ té đó.

- Anh cứ húc chết tôi đi, tôi đáng chết mà.

- Được. Cô đừng trách tôi nha.

Du Kiệt cho xe chạy chậm chậm, nhưng cô ta vẫn không chịu buông. Một chút xúc động dâng lên trong anh, nhưng rồi chợt bị dập tắt khi hình ảnh đứa bé bị hủy diệt cùng Khải Đạt và Khang Ninh xuất hiện.

"Kiệt à ! Tại sao mày mềm lòng vậy ? Mày rất ghét sự dối trá mà. Không ! Không thể tha thứ được, cô ta đáng ghét ". Vừa nghĩ tay anh ta vừa kéo hết ga phóng mạnh, cho đến khi nghe tiếng hét của Tổ Tâm... Cô đã bị văng ra phía trước và cố gắng đứng dậy. Du Kiệt không nỡ, đành đưa chân đạp thắng. Bánh xe lết đi tại chỗ làm tung lên những tia lửa khi cọ sát vào mặt đường.

Du Kiệt nghiêng chặt răng anh lùi xe lại và theo ngõ khác phóng đi.

- Uyên Nhi à ! Con thú nhồi bông này rất xinh, anh tặng em nhé.

Cô gái có đôi mắt to tròn lắc đầu ngay như vậy.

- Em đâu còn con nít.

- Em còn nhỏ tuổi hơn cô ta nữa kìa.

- Ai ?

Chàng trai khẽ gật mình.

- À, mà không. Em nên lấy con búp bê này đi. Nó biết uống sữa đó. Em xem, trong miệng nó có bình sữa, ngộ quá em hả ?

Uyên Nhi mãi ngó chàng trai mà quên không trả lời. Chỉ mới đi chơi với anh ta vài lần mà cô đã chết mê chết mệt. Có điều đôi lúc anh ta làm sao ấy, cứ mơ màng rồi nói năng lung tung cả lên. Cô nhớ lại lời của chị cô " Uyên Nhi à. Du Kiệt bây giờ đang thất chí dữ lắm. Nếu em vẫn thích anh ấy, thì phải chủ động khéo léo, đừng mắc cỡ nha... "

Bất giác, Uyên Nhi đưa tay nắm lấy tay anh. Du Kiệt cũng nắm chặt tay cô Đột nhiên anh dừng lại và vội rút tay về.

- Anh... - Uyên Nhi vừa sợ vừa mắc cỡ.

- Xin lỗi, tay tôi đổ mồ hôi lắm.
- Em không quan tâm đến điều đó.

Du Kiệt thọc hai tay vào túi quần :

- Em xem, cái áo đằng kia đẹp quá, chúng ta vào xem đi.

Uyển Nhi nhướn miệng cười để lộ cái răng khênh thật dễ thương. Cô bỏ Du Kiệt và chạy đến bên quầy hàng. Du Kiệt lắc đầu đi phía sau. Cô còn trẻ con quá, đôi khi thật ngây ngô. Nhưng có lẽ anh sẽ lấy cô- Em vợ Trọng Vĩnh. Vì theo Trọng Vĩnh, Uyển Nhi là một cô gái tốt, có giáo dục tuy còn trẻ tuổi và mới thi vào đại học, tâm nguyện ông nội chỉ mong có thể, sức khỏe của ông càng ngày càng yếu đi. Nhớ tới ông nội. Du Kiệt lại mỉm lòng : "Cháu sẽ không bao giờ để ông lo lắng nữa, ông ạ ".

Ngắm nghía kỹ và trả tiền áo cho Uyển Nhi xong, anh lại nghe cô làm nũng:

- Em đói bụng quá hà.
- Lúc này, ai bảo em không chịu ăn.
- Nếu ăn sẽ trễ xuất hát sao.
- Thôi được, đi với anh.

Du Kiệt và Uyển Nhi vừa bước vào quán thì thấy Tổ Tâm và nhóm Khải Đạt cũng đang đi vào.

- Chà ! Anh Kiệt . Bạn gái của anh đó hả ?

Du Kiệt choàng tay qua vai Uyển Nhi.

- Để tôi giới thiệu cho quý vị. Cô Uyển Nhi Còn đây em và bạn bè của anh, Khải Đạt, Khánh Dương.

- Rất hân hạnh được biết hai anh. Còn chị là...

- À... Cô Lý Tổ Tâm.

- Chào chị... - Tim Uyển Nhi đập mạnh.

- Cô ấy là giám đốc công ty Em sợ à. Khờ quá ! Uyển Nhi còn đi học, không biết gì cả.

Tổ Tâm đứng lặng lẽ như không còn sức sống.

- Mấy hôm nữa, chúng ta có buổi họp bộ tứ. Tan họp, chúng ta cùng đi ăn cơm nhé ? - Du Kiệt cất tiếng mời.

- Cô Uyển Nhi cũng phải có mặt đó nha.

- Được, hẹn gặp lại.

Du Kiệt đưa Uyển Nhi ngồi vào bàn, Uyển Nhi vội hỏi :

- Chị ấy là bạn gái ngày xưa của anh ?
- Đúng đó em.
- Chị ấy xinh quá.
- Bề ngoài đẹp thì có xá gì. Em nè, đừng nhìn người ta mãi.
- Chị ấy đẹp quá anh à. Hèn chi anh không quên được chị.
- Ai nói với em ? Đừng lo chuyện hão huyền nữa.

Uyển Nhi le lưỡi. trong lúc đó. Tổ Tâm ngồi chống cằm không thốt được nửa lời.

- Tổ Tâm . Em không việc gì chứ ? - Kháng Dương tỏ vẻ lo lắng - Trông em xanh quá. Còn chưa quên được anh ta à ?

- Hôm nay em hẹn các anh ra đây là để nói với các anh một chuyện.
- Không phải là những lời em đã nói với Quang Thanh chứ ?
- Đúng. Em muốn nói đến những lời đó. Em suy nghĩ kỹ rồi, em chỉ là người bạn tốt của các anh thôi, chứ không thể nào có tình yêu.

Khải Đạt hơi tái mặt, lạnh lùng nói :

- Thật ra, trong tim em không có hình bóng tụi anh, người em yêu là Du Kiệt ?
- Em không phủ nhận.
- Vậy sao lúc trước em cứ nói mãi sẽ không yêu anh ta mà chỉ gài bẫy thôi. Tại sao em lừa gạt tình cảm của bọn anh ?

Tổ Tâm lúng túng :

- Tình yêu tự nó phát sinh. Có thể... em và Du Kiệt quá gần gũi nhau, thời gian lại khá dài cho nên phát sinh ra tình cảm giữa hai người... - Tổ Tâm ôm lấy đầu, giọng nghẹn lại- Lúc trước, tôi coi anh ấy như kẻ thù của tôi. Bây giờ tôi... tôi không thể nào quên được khoảng thời gian yêu đương giữa hai người. Tôi xin lỗi tất cả.
- Hừ ! Em yêu anh ta, rất tiếc anh ta đã không còn yêu em. Bên cạnh anh ta là một cô sinh viên mơn mớn...
- Khải Đạt ! Tôi van anh đừng nói nữa.
- Không phải sao ? Em...

Chợt Khánh Dương nạt lớn một tiếng, điều mà Khải Đạt chưa từng thấy bao giờ :

- Anh không thông cảm cho cô ấy tí nào. Ngay cả tư cách làm bạn anh cũng không xứng.
- Anh thì sao ? Xứng đáng hả ? Vậy thì cứ làm một thằng ngốc đi . - Khải Đạt đứng bật dậy, ngó Tổ Tâm một cái rồi bỏ ra ngoài.

- Tổ Tâm !- Khánh Dương an ủi . - Tronh lòng em đang buồn phiền, anh chở em đi một vòng rồi chúng ta tìm chỗ khác ăn nhé.

Tổ Tâm lấy khăn chấm nước mắt, nhìn Khánh Dương tỏ vẻ cảm ơn.

- Chúng ta đã lỡ kêu thức ăn rồi.

- Chỉ cần chúng ta thanh toán tiền sòng phẳng . Ăn hay không đâu có sao.

Khi thấy cả ba đã ra khỏi phòng. Uyên Nhi kéo tay Du Kiệt :

- Dường như họ đang gây gổ với nhau ? Trông ai cũng không được vui.

Du Kiệt đánh trống lảng :

- Đại khái chắc là vì Khang Ninh chứ gì ?

- Khang Ninh là ai nữa ?

- Em không biết đâu. Thôi lo ăn đi.

Nhưng khi mọi thức ăn đưa vào miệng anh trở nên nhạt nhẽo quá chừng. Anh muốn cố quên sao ông trời lại cứ muốn anh phải nhớ. Cô ấy trông xanh xao yếu đuối đến thảm thương. Du Kiệt đã cố gắng dập tắt ngọn lửa đang bùng lên trong anh bằng thái độ tương chừng lạnh lùng dửng dưng . "Du Kiệt ạ ! Đã đến lúc phải cột đời mày vào với bốn phận rồi đó... "

- Tổ Tâm ! Lúc này, cháu là việc căng thẳng quá, hay là hôm nay về sớm một tí đi.

Tổ Tâm vẫn đặt tay lên bàn phím máy vi tính, từng con số lần lượt hiện trên màn hình.

- Không sao đâu bác, cháu vẫn khỏe mà.

Ông Toàn thở mạnh. Mấy tuần qua Tổ Tâm làm việc như điên. Thậm chí còn dò tìm số liệu của thư ký, cô cũng làm luôn.

"Tội nghiệp con bé, nó chỉ có một mình không thân bằng quyến thuộc, gặp chuyện này khó đứng vững.."

Tiếng của dì Năm vang bên tai ông. Chuyện của Du Kiệt và Tổ Tâm, ông vừa được nghe dì Năm kể lại. Ngẫm nghĩ mà tức, già gần hai thứ tóc còn bị con bé Liên Sa nó gạt.

Những tưởng đó là lệnh của giám đốc, chứ nếu không phải, cho vàng ông cũng chẳng làm. Như biết lỗi, ông lảng lạng bỏ ra ngoài. Vừa lúc Diễm Chi bước vào. Tổ Tâm ngẩn lên hỏi :

- Công việc xong rồi hả Chi ? Ừa ! Mà bỏ làm sao vậy ?

- Công việc thì xong rồi. Có điều...

Thấy Diễm Chi ngần ngại không muốn nói. Tổ Tâm vội thúc :

- Tội mình là bạn, đừng có giấu. Có chuyện gì vậy ?
- Sau buổi họp đại diện các công ty, mình gặp lại chị Nga Chị ấy cho hay Du Kiệt sắp lấy vợ.

Tổ Tâm hơi chao người đi :

- Uyên Nhi...
- Là cô ta... Tổ Tâm ! Mặt nhỏ tái xanh tay chân lạnh ngắt, để ta gọi Khanh Ninh cho.
- Đừng ! Bệnh cũ thôi mà, chỉ cần nghỉ ngơi một chút.
- Nếu biết có sự hôm nay như vậy, bỏ...
- Đúng . Không thể nào đi sai một bước, đã sai muốn quay đầu trở lại đã quá muộn rồi.
- Du Kiệt cũng vô tình quá, để mình đến gặp anh ta.
- Không được đâu, mình đã đi tìm anh, anh không đếm xỉa đã đành, còn cho xe chạy tới làm mình té xuống đường. Chi có tìm cũng chẳng có ích gì.
- Anh ta vô tình vô nghĩa, muốn đám cưới với người khác để trả thù bỏ đó.
- Không phải vậy đâu. Anh chỉ vì ông nội mà thôi, chuyện tội này đã làm ông buồn rầu sanh bệnh, anh ấy muốn cưới vợ cho ông vui. Điều đó đúng với dự đoán của mình.
- Hãy quên anh ấy đi . Thật ra, bác sĩ Ninh cũng yêu bỏ lắm.
- Không được đâu. Trong tình cảm mình rất cố chấp, đã yêu thì yêu đến chết thôi.
- Nhưng mà sau khi anh đám cưới, trở thành người đã có gia đình, vậy bỏ tính sao ?
- Mình à ? - Tổ Tâm cười như khóc - Biến mất đi thôi.
- Tổ Tâm ! Đừng làm chuyện khờ dại nữa.
- Tôi không tự sát đâu. Thế giới bao la như thế này, chẳng lẽ không có chỗ dung thân à ?

Diễm Chi nhìn cô lo ngại :

- Tổ Tâm ! Tinh thần bỏ mệt lắm rồi, để tôi nhờ tài xế đưa Tâm về nghỉ nha.
- Cũng được. Mình cũng muốn hít thở khí trời thật mát. Ở đây nhờ Chi đó nha.

Diễm Chi thấy Tổ Tâm u uẩn như vậy, cảm thương cho bạn mà rơi lệ lúc nào không hay Cô đưa tay nhắc máy điện thoại...

Khang Ninh đẩy cô thư ký sang một bên và xông thẳng vào phòng họp của Du Kiệt... tất cả vừa ra ngoài, trong phòng chỉ còn mỗi mình anh.

- Cô Nga ! Cô không nghe rồi lời tôi dặn sao, tôi không muốn tiếp khách.

Khang Ninh vỗ tay xuống bàn cái "rầm". Từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên anh kích động như vậy.

- Tôi đã tìm cậu sáu lần, cậu cũng không thèm trả lời qua điện thoại, cũng không chịu gặp tôi. Thật ra, cậu muốn gì ?

- Tôi với anh không chuyện gì để nói cả.

- Có. Giữa hai chúng ta còn có Lý Tổ Tâm.

Du Kiệt đứng phắt dậy, mặt đỏ bừng :

- Anh đừng nhắc đến người đàn bà đó.

- Được . Tôi cho cậu hay, cô ta muốn trở về Pháp.

- A ! Bên đó cũng kiếm được nhiều tiền đó mà.- Du Kiệt mai mỉa.

- Ý. Cậu muốn nói gì ?

- Tôi nghĩ anh hiểu rõ hơn tôi.

- À ! Tôi hiểu rồi, cậu nghĩ là tôi còn đeo đuổi Tổ Tâm à ?

- Kỳ thật ? Hôm Quang Đạo bị bắt, hai chúng tôi đã chia tay.

- Tánh nào tạt nẩy, bởi vì tôi phát hiện người cô yêu là cậu.

- Tôi ? - Du Kiệt cười ra nước mắt - Tôi cứ ngỡ trong lòng cô ta chỉ có hận thù, không có yêu thương chứ.

- Trả thù là cái sai của cô, cô ấy đã biết lỗi rồi mà. Du Kiệt ! Ai dám tự hào là cả đời không làm sai ? Đánh, cậu đã đánh rồi qua mắng chửi. Thậm chí, dùng xe hất té cô ấy. Cậu cũng đã làm rồi. Thôi thì tha cho cô ấy một lần đi.

- Tôi đã hứa tha thứ cho cô ấy những gì cô ấy làm cho cá nhân tôi từ lâu... - Rốt cuộc thì Du Kiệt cũng bộc lộ nỗi lòng của mình- Nhưng tôi không thể sống với người phụ nữ như vậy được.

- Cô Tâm là người phụ nữ như thế nào ?

- Tôi cứ ngỡ cô ấy là cô gái thuần khiết, trong sáng. Ai ngờ cô ấy không phải, vì cuộc trả thù, cô ấy lại...

- Tại sao anh lại không nói tiếp tục ?

- Tôi không thể nói được, cô ấy có thể làm tổn thương tôi, điều đó không quan trọng lắm. Nhưng vì cái chết của chị mình mà...

Thấy Du Kiệt vẫn có ý ngần ngại, Khang Ninh giục.

- Du Kiệt cậu cứ thành thực nói ra hết đi. Trước khi Tổ Tâm đến để nói lời từ giã. Cô ấy đã kể cho tôi nghe tất cả ngọn ngành cả rồi.Cho nên dù cậu nói gì cũng không ảnh hưởng đến cách nhìn của tôi đối với cô ấy đâu.

- Được, anh nghe đây, tôi đã quan hệ với Tổ Tâm. Sau đó cô mang thai. Khang Ninh ! Anh có tin không ? Tôi đồng ý làm đám cưới vì tôi trân trọng giọt máu của mình. Vậy mà... cô ấy vì trả thù đã giết chết đứa bé trong bụng .- Mất Du Kiệt đỏ hoe - Cô ấy không có trái tim, tàn nhẫn... ngay cả giọt máu của chính mình cũng không nương tay. Chợt Du Kiệt chớp mắt nhìn xoáy vào mặt Khang Ninh vì thấy anh đang tủm tỉm cười.

- Du Kiệt ! Cậu nghe tôi nói nè - Ninh vỗ vai anh- Tất cả chỉ là sự ngộ nhận. Cho đến bây giờ, Tổ Tâm vẫn còn là cô gái nguyên vẹn, cô ta không hiến thân cho ai cả.

- Hà ? - Du Kiệt như không tin ở tai mình.

- Chuyện là như vậy, dì Năm cho thuốc mê vào rượu. Khi cậu uống xong ly rượu, có phải cảm thấy nóng bức ?

- Đúng vậy . Tôi đã ôm cô ấy và hôn cuồng nhiệt.

- Nhưng mà thậm chí chưa kịp cởi quần áo, thuốc đã có hiệu lực và cậu đã đổ vào ngực Tổ Tâm ngủ vùi. Sáng hôm sau, cậu thức dậy thấy trần trụi là dì Năm cởi đồ cho cậu đó. Đêm đó, ngoài ôm hôn cô ấy ra, cậu không có làm gì cả. Cậu nhớ thử lại xem.

Du Kiệt ngồi suy nghĩ lại :

- Đúng rồi tôi như bị rơi vào cơn mê nào đó. Còn chuyện giữa tôi và cô ấy... thật ra không có ẩn tượng nào cả.

- Không có tiếp cận qua làm sao có ẩn tượng.

- Nhưng mà sau đó Tổ Tâm có hiện tượng ốm nghén ?

- Đã có thể đóng kịch một lần, không thể đóng kịch lần nữa sao ?

- Nhưng chuyện phá thai đâu giả vờ được. Sau khi phá thai, mặt mày xanh lè tái mét , mất thân quảng...

- Tổ Tâm thật ra cũng có tài diễn xuất. Đang lúc cảm lại bỏ ăn mấy ngày làm sao mà không xuống sắc chứ ? Không ngủ thì mất quảng thân là đúng rồi. Còn tờ giấy xét nghiệm là của chị cô Diễm Chi đó, đổi tên là được rồi.

- À, thì ra...

- Thật ra, cậu nên hiểu Tổ Tâm. Cô ấy là người bảo thủ, rất trọng cảm tình và trinh tiết làm sao vì việc trả thù mà đến nỗi hiến cả thân mình ? Lại nữa, cô ta thuộc tuýp dám làm dám chịu, nếu như lỡ mang thai cũng lén nuôi dưỡng quyết không hủy diệt cốt nhục của mình, tại cậu quá yêu nên không để ý, những lần sau cậu đòi quan hệ, cô ấy nhất quyết không chịu. Nếu quyết tâm hủy diệt đứa bé, cô ta sẽ không từ chối đâu. Vì một hay hai

lần có khác gì nhau, có đúng không ?

- Đúng. Nhưng anh là người của cô ta, tại sao tôi phải tin anh ?

Khang Ninh suy nghĩ giây lát và nói:

- Tôi nghĩ ra một phương cách . Cậu thử gợi ý đưa cô ta đi bác sĩ thử xem . Nếu cô ấy chịu đi , chứng tỏ những gì tôi nói với cậu là đúng . Bằng ngược lại thì lúc đó cậu cứ giữ ý cậu , tôi không dám cản . Nên nhớ bác sĩ có thể khám ra cô ấy đã từng mang thai hay chưa đấy nhé.

Thấy Du Kiệt ôm đầu , Khang Ninh vội nói tiếp :

- Tổ Tâm đã xa lánh tất cả bạn bè , dành thời gian tất cả cho công việc . Có những đêm cô ấy làm đến sáng , trông ốm và tiêu tụy thấy rõ. Ngày trước , Tâm vui vẻ bao nhiêu thì bây giờ cô như chẳng biết cười là gì.

" Du Kiệt ! Ông nội và ba mẹ đã hiểu ra tất cả . Ông Toàn có đến đây để xin lỗi về chuyện công ty X . Thoạt đầu , ông cũng giận lắm nhưng nghĩ lại đây thực sự không là ý của Tổ Tâm . Và lại , ông thương nó côi cút , chỉ có một người chị độc nhất cũng bị hại chết . Ông không muốn tác động đến cháu , Nhưng nếu là ông , ông sẽ thông cảm mà bỏ qua cho nó... "

- Anh Ninh . Trong lòng tôi có lắm điều phiền não.

- Cô ấy sắp đi Pháp , có lẽ khá lâu mới quay về. Cô bảo rằng cậu đã kết hôn , nơi đây không còn gì để lưu luyến cả . Nếu như cậu còn yêu cô ấy , thì mau đi giữ cô ấy lại.

- Gia đình đã chuẩn bị chuyện hôn nhân cho tôi và Uyên Nhi.

- Cậu có thật yêu Uyên Nhi không ? Cậu khẳng định không còn nhớ gì Tổ Tâm chứ ?

- Nhưng cái chuyện đột ngột thế này , tôi không bao giờ ngờ tới. Hãy cho tôi suy nghĩ cái đã.

- Thôi được , cậu suy nghĩ nhanh lên. Có thể ngày mai, không chừng chiều nay, cô ấy đi rồi, vì hôm qua cô có đến tạm biệt tôi.

- Tôi vẫn muốn suy nghĩ cho rõ ràng.

- Chúc cậu nhiều may mắn.

Tổ Tâm cầm khung hình của cô và Du Kiệt. Nhìn vào hình thấy cặp mắt thu hút người của anh, nước mắt cô rơi lã chã. Khung hình nhòa đi, Du Kiệt trở nên mờ nhạt hẳn. Cô vội lấy tay chùi bức ảnh, nhưng vẫn không trông rõ vì nước mắt đã đọng đầy.

Cộc... cộc...

- Vào đi...

Nghĩ đã đến giờ ra phi trường, cô lau nhanh dòng nước mắt, cô bỏ khung hình vào túi xách. Không tiếng động, cô ngẩng đầu lên, Du Kiệt đã đứng kề bên từ bao giờ.

- Tại sao lại phải đi Pháp ? - Giọng anh trầm ấm.

Tâm cố ngăn xúc động nở một nụ cười lấp liếm :

- Học hỏi thêm. Em cần phải học hỏi thêm.- Nhưng nước mắt cô lại tuôn trào - học để biết thế nào để yêu người và tiếp nhận người mình yêu.

Du Kiệt cầm tay cô lên nuốt từng giọt lệ trong đáy mắt cô.

- Anh cũng học được nơi em rất nhiều. Ngày trước, anh quan niệm hạnh phúc chỉ đóng khung trong những cuộc vui, ăn chơi nhậu nhẹt trong vòng tay yêu thương của gia đình và bạn bè. Bây giờ, anh mới hiểu hạnh phúc chỉ thật có, khi những gì mình tưởng chừng đã mất nay tìm lại được. Anh đã tìm gặp lại em gặp lại tình yêu của anh và gặp lại chính bản thân mình. Tổ Tâm ! Mất em anh không còn gì là vui sống và trong thời gian đó, anh mới cảm nghiệm được tình yêu chân thật là như thế nào. Anh đã sai lầm khi đùa giỡn với tình cảm của Mỹ Lệ, Bạch Dung và các cô gái khác...

- Anh sắp kết hôn rồi, hãy yêu thương Uyển Nhi Cô ấy là một cô gái tốt đó.- Giọng Tâm nghẹn ngào.

- Uyển Nhi là một cô gái tốt, rất tiếc anh không muốn nắm tay hoặc yêu cô ta Bởi vì hình bóng em đã ngự trị trong anh.

- Hãy quên đi anh, một con người không có trái tim mang dòng máu lạnh.

- Anh không còn trách em việc trả thù, bởi chính anh cũng có trách nhiệm. Ông nội nói đúng, nếu như tiếng tăm ngày xưa của anh đảng hoàng đứng đắn thì em sẽ không bao giờ nghi ngờ anh.

- Nhưng mà... em... đã có thai... đã giết chết giọt máu của anh...

Du Kiệt trả lời cô bằng một nụ hôn đậu trên môi cô :

- Bỏ qua hết đi em . Anh đã hiểu tất cả.

Hai tay Tổ Tâm đang nắm túi xách run lên bần bật. Kiệt nắm lấy vai cô.

- Tổ Tâm ! Đừng đi nữa em ! Đừng rời xa anh ! Không có em , đời anh trở nên vô nghĩa.

Chuyện hiểu lầm giữa hai ta đã được giải quyết, tại sao còn làm khổ cho nhau nữa chứ ?

- Kiệt... - Tổ Tâm ôm lấy anh khóc nức nở. Cô bám lấy như sợ anh thoát đi - Em yêu anh . Thật đó !

- Anh cũng yêu em - Du Kiệt ôm chặt cô vào lòng.

Tổ Tâm cười trong nước mắt, cả Du Kiệt cũng ngấn lệ.

- Em vui mừng quá. Coi anh kìa, cũng khóc nữa à ?

- Tại em đó. Tổ Tâm Hãy hứa với anh là ở lại đây !

- Anh...

- Hãy bằng lòng làm vợ anh ! Đây là lời cầu hôn thứ tư, cũng là lần đầu tiên anh dâng tình yêu chân thật của anh cho em.

Tổ Tâm dịu dàng lau đi những giọt lệ vương trên má anh.

- Trước khi trở thành vợ anh, em nhất định sẽ nhờ mẹ anh dẫn em đi kiểm tra... để chứng minh...

- Bé kờ ! Chỉ cần đôi ta yêu nhau là được rồi , anh tin tưởng em.

Du Kiệt ôm hôn cô một lần nữa. Tổ Tâm trong vòng tay anh yêu thương và hạnh phúc.

- Có muốn gặp một người không ?

- Uyên Nhi à ?

- Không . Hồi sáng này, tụi anh đã nói chuyện rõ ràng, người anh yêu là em. Ông nội đang ngồi ở ngoài phòng khách đó.

- Trời ạ ! Tại sao ông nội lại đến đây ?

- Anh sợ em không ưng, nên đưa ông đến để thuyết phục em.

- Đối với tình yêu, em không làm màu, làm dáng. Em yêu anh sao lại từ chối chứ ? Mất anh, em đau khổ lắm đó.

Vừa nói, cô vừa kéo tay anh chạy nhanh xuống lầu.

- Ô ! Cháu ngoan của ông... à , không phải, là cháu dâu mới đúng.

- Ông nội ! Ông không trách cháu chứ ?

- Cháu thay đổi con người của Du Kiệt, không còn là một thằng lẳng tử ăn chơi trác trảng, trở nên một thằng cháu tốt, việc gì ông phải trách cháu ?

Ông vỗ tay Tổ Tâm và nói :

- Cái thằng này ! Nhấn đính hôn đây , gặp mặt cháu là nó quên hết.

Kiệt lồng chiếc nhẫn vào tay áp út xinh xinh của cô và hôn lên đó.

- Suýt tí nữa cháu quên mất.

Ông lão cười khà :

- Cố gắng đám cưới càng sớm càng tốt, cho ông có chất ằm bông. Cháu không phản đối

chứ ?

- Tùy ở ý ông nội.

- Vậy tốt. Nào, chúng ta đi.

Du Kiệt và Tổ Tâm đồng thanh hỏi :

- Đi đâu vậy ông nội ?

- Về nhà ăn cơm cùng ông chứ đi đâu.

Tổ Tâm bước theo hai người ra ngoài...

Hết